

b Délibáb

NAGY MARGIT (Operához) VAIDARI PÁL FELV.

Művelőanyag 10. szám

Budapest 1929 márc. 9.

Megjelenik minden szombaton

EGY POMPÁS KIS HÁZIKÖNYVTÁR

**A világirodalom legelső íróit találja itt
képviseelve, feltűnő olcsó árban!**

Magyar írók :

Ács Klára : Asszonyok vallomása
Berkes Imre : Babel
Berkes Imre : Ezer leányfej
Csermely Gyula : A vörös kérdőjel
Csermely Gyula : Hadgyakorlatok és szerelem
Fodor Nándor dr. : A dakotal kísértet-író
Hamvas József : Az élet láza
Jósika Miklós : Az emrűdi kísértet
Kertész Mihály : Az üstökös
Kosztolányi Dezső : A rossz orvos
Lakatos László : Tavaszj játék
Lázár István : Dánia
Leleszy Béla : A zür-züm léglő I.-II.
Miklósy Ilona : A nagy tűz
Nyáry Andor : A szerelmes menyasszony I.-II.
Ráskay Ferenc : A esodama-jom
Sárányi István : A perenyel rejtély
Segesdy László : Szerelem az élet
Segesdy László : A koporsó
Segesdy László : A feyene
Segesdy László : A repülő ember
Somlyó Zoltán : Őszi regény
Szekula Jenő : A vörös Ezékkel
Szekula Jenő : A fekete báró
Tersánszky Józsi Jenő : Az űrült szerelem
Vécsey Leó : Az életelrkusz

Angol írók :

Balcombe Betsy : A esászár utolsó regénye
Hergesheimer J. : A esllogó selyem-sál I.-II.
Mokles : A szép Aruja
Murray A. C. : Az űrdög fia

Murray H. : Veszedelmes örökség I.-II.
Murray H. : Végzetes ajándék I.-II.
Nicholson Meredith : Az ezer gyertyák háza I.-II.
Oppenheim E. P. : A esapda I.-II.
Reeve A. B. : Amikor emberek el-tűnnek
Reeve A. B. : A láthatatlan sugár
Roy Clement : Arnyak a ködhen I.-II.
Sheridan Wilfred : Az öt fej I.-II.
Sillis Arthur : A halálkelepee
Stagg C. H. : Az arany kesztyű
Stowell V. : A zűmmögő falak titka I.-II.

Francia írók :

Balzac Honoré : Szerelem a városokban
Cladel Leon : Az átomlovag
Pittaval, Modern : Végzetes meghívás
Sand George : Egy ódon vár története

Német írók :

Harbou Thea von : Metropolis I.-II.
Hauff Wilhelm : Othello

Orosz írók :

Garsin Vszevodol : Nadezsda Nikola-jevna
Korolyenko V. : A vak művész I.-II.
Krasznov P. N. : A vadon amazona I.-II.

Holland, indus és svéd írók :

Couperus Louis : Fldessa
Hansen Erik : Halálos veszedelem I.-II.
Rinehart M. R. : A bujdosó I.-II.
Sarath Kumar Gosh : A fakir I.-II.

Az itt felsorolt művek mind puhakötésben vannak. 1 kötet ára bérmentve 30 fillér, 10 kötet ára bérmentve 2 pengő 50 fillér. Aki 30 kötetet rendel egyszerre, annak bérmentve 5 pengő 90 fillérért küldjük. Utánvétellel 40 fillérral drágább, mert ennyit számít fel a posta. Ha személyesen jön be a kiadóhivatalba és ott a könyveket átveszi, akkor a 30 kötet 60 fillérral, a 10 kötet pedig 30 fillérral olcsóbb.

Az itt felsorolt művek megrendelhetők **DÉLIBÁB** kiadóhivatalában : Budapest, VII. kerület, Dohány uca 12 szám

II. évfolyam

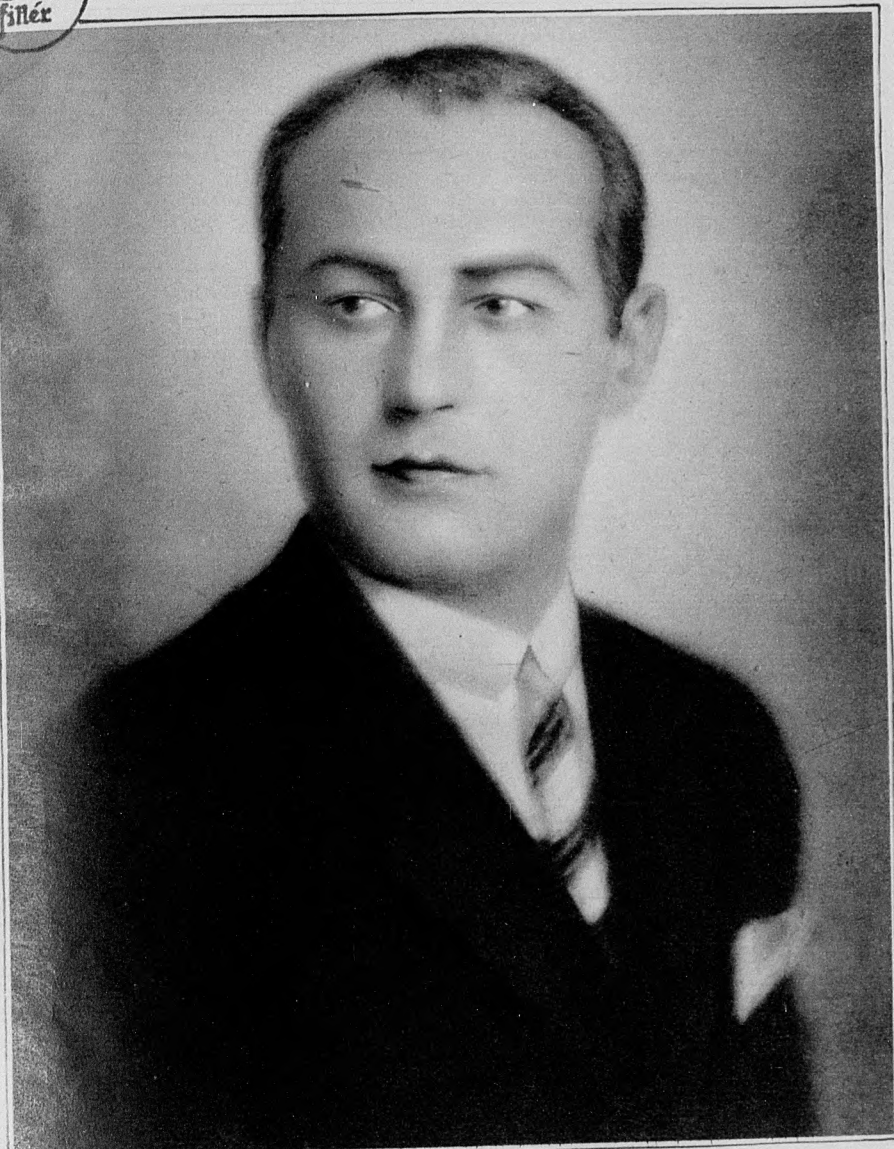
Budapest, 1929 március 9

10. szám

Délibáb

30
fillér

Megjelenik minden szombaton

Jan Kiepura,

a bécsi Staatsoper kiváló tenorja, aki most tért vissza Olaszországból, ahol a milánói Scalában vendégszerepelt rendkívül nagy sikerrel. E hó folyamán a M. kir. Operaházban vendégszerepel

* Szupécsárdás

A naptári időt néhány héttel megelőzve megérkezett a Városi Színházba a tavasz Farkas Imre „Szupécsárdás” című operettjével. Csak úgy tobzódik itt a fiatalság. Mindenki és minden fiatal itt, még maga a darab is. A „Szupécsárdás” nem egy úgynevezett nagy operett. Nincsenek benne nagy görlelvonulások, hiányoznak belőle a slágerszámok, meséje nem bonyolult, nem

szövevényes és nincs teletűzdelve az aktuális viccek tömegével. Nem. A „Szupécsárdás”-ban nincs semmi az eddig felsoroltakból. A nagy slágerszámot a Kossuth-nóta képviseli és az aktuális viccekkel megspékelt bonyolult mese helyett kapunk egy csomó eredeti Farkas Imre-féle békebeli hangulatot. Így és ilyen operettet írni kétségkívül ma csak Farkas Imre

tud az operett librettisták közül. A

„Szupécsárdás” méltó társa az eddigi nagyszerű Farkas Imre-operetteknek. Farkas Imre, a szövegíró és Farkas Imre, a zeneszerző nem vehetnek egymás szemére semmit. Mind a ketten megtették mindent, ami tőlük telhetett.

Szomolnoki Gábor és öccse, Károly egy pesti hónaposszoba lakói, akik szomorúan gondolnak vissza dobrakerült ősi birtokukra, a szomolnoki várra. A rideg kis szobát bearányozza Clarisse, Gábor szerelmese, akiről azonban keresztnevénél többet nem tudnak. Bár Gábor szereti Clarisset, mégis elhatározza, hogy akármilyen úton-módon, de visszaszerzi az ősi várat. Szakít Clarisseval, amikor megérkezik öreg barátjuk, szaniszlói Szaniszló, egy elszegényedett lengyel nemes. Szaniszló Baratyé János, a vár új tulajdonosának

Ferenczy Károly és Kertész Gábor
Városi Színház—Szupécsárdás. (Harsányi felv.)

elvé az
Nem. A
mami az
sláger-
viseli és
kelt bo-
nk egy
le béke-
perettet
as Imre
rett lib-
özül. A
rdás”
z eddigi
Farkas
teknek.
e, a szó-
Farkas
meszerző
ek egy-
semmit.
en meg-
nt, ami
ett.

Gábor
roly egy
összoba
szomo-
ak visz-
rült ősi
a szo-
a. A ri-
bát be-
clarisse,
elmese,
ban ke-
többet
k. Bár
Clariss-
elhatá-
akár-
nódon,
i az ősi
Clariss-
meg-
barát-
i Sza-
lszegé-
vel ne-
ló Ba-
a vár-
sának

Zilahy Irén

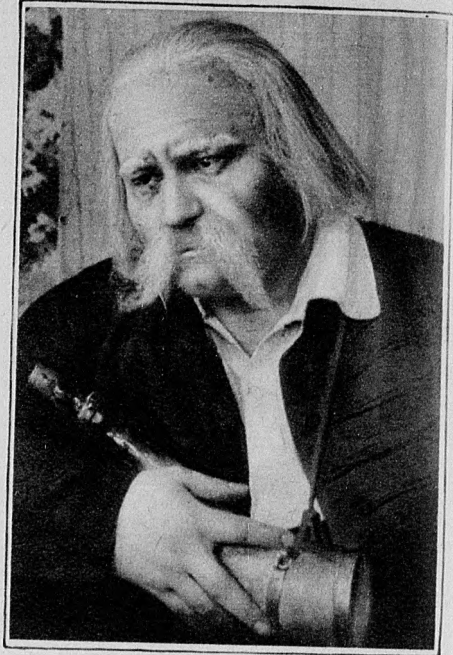
Városi Színház — Szupécárdás (Harsányi felv.)

nevében jön a két fiúhoz. Baratye arra kéri őket, segítsék őt megválasztatni a kerület képviselőjének és ha ez sikerül, hozzáadja Gáborhoz leányát, Ancsurát, ami egyet jelent a szomolnoki vár visszaszerzésével. Gábor elfogadja az ajánlatot és öccsével együtt leutazik.

Ugyancsak ebben az időben érkezik le szintén Baratye meghívására az egyik pesti leányintézet nyolcadik osztálya, ahol Baratye Ancsura tanul és akiknek a sorában ott láthatjuk Clarisset is, Walborn báró leányát. A választási küzdelmet a Szomolnoki-fiúk eldöntik Baratye javára, aki nagy vacsorát ad ennek tiszteletére. Clarisse újra összetalálkozik Gáborral és csakhamar kiderül, hogy a Szomolnoki-fiúnak az ősi birtoknál is fontosabb a fiatal lány szerelme. Ezalatt Ancsura és Károly is egymásba szeretnek és a szupécárdás alatt bevallják szerelmüket. A cigány javában húzza a talpalávalót, amikor a két szerelmespár elhatározza, hogy megszökik Szomolnokról.

Hambas Józsa és Kabók Győző
Városi Színház — Szupécárdás
(Harsányi felv.)

Varga Imre
Városi Színház — Szupécárdás
(Harsányi felv.)

Sietnek a vasútállomásra, hogy a legközelebbi vonattal elhagyják Szomolnokot, de Istenem, tavasz van, fiatalok, szerelmesek és így nem lehet csodálni, hogy a csokolózásban elmerült párok orra előtt megy el a vonat. Baratye papa utánuk jön és beleegyezik a fiatalok házasságába.

Ezt a kedves, egyszerű mesét elevenítik meg előttünk a Városi Színház művészei. Nem sztárok, hanem csupa kedves, fiatal emberek. Azaz pardon, *Zilahy Irén*ről már mint csak sztárról lehet beszélni. *Keglevich Marietta* bájos, fiatal jelenség. *Kertész Gábor* és *Békássy István* játsszák a Szomolnoki-fiúkat. *Békássy István* még kissé túlzottan temperamentumos, ezzel szemben *Kertész Gábor* ugyanennyire szenttelen. Minden dícséretet megérdemel *Hambas Józsa* kacagató figurája, valamint *Varga Imre*, aki tökéletes énektudással ad elő két dalt. Kis szerepükben is kitűnőek voltak *Sik Rezső* és *Pataky Ferenc*. Végül, de nem utolsó sorban ragyogó alakítást nyújtott *Ferenczy Károly*. Sz. Ó.

Zilahy Irén és Békássy István
Városi Színház — Szupécárdás (Harsányi felv.)

felv.)
y a
Szo-
van,
ehet
el-
el a
és
a.
ele-
ház
supa
don,
urról
ajos,
Bé-
oki-
issé
zzel
yire
gér-
gu-
iké-
Kis
Sik
nem
új-
ó.

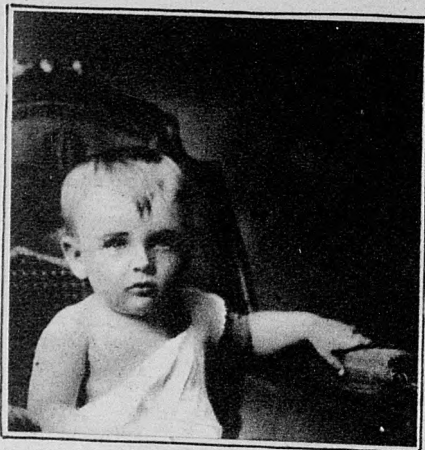
PARNA SZUS

LIV. Nóti Károly

Nóti Károly, a mai kabaréirodalom legkeresettebb és legnépszerűbb szerzője. Friss, ötletes, egyéni humorral megírt egyfelvonásosai mindég a kabarészínpadok fő attrakciója. Az ügynevezett jól kereső színpadi szerzők sorába tartozik, amit azonban csak harmincöt éves korában tudott elérni. Addig hiába küzdött, írt, dolgozott, az érvényesülés útja mégsem nyílt meg a számára. De mondja el ezt maga Nóti Károly a mi számunkra.

— *Hallatlan rossz gyerek voltam és szegény szüleimnek sok bajuk volt velem. Sok furcsaságot fedeztem fel az emberekben és ezért kinevettem, kifiguráztam őket. Már akkoriban érdekelték a versek és csak akkor csendesedtem el egy kissé, ha egy-egy verseskötet került a kezembe. De ha letettem a könyvet, megint csak a régi, vásott kölyök lett belőlem.*

Igy például egyszer vásár volt a szülőfalumban Tasnádon, ahol Grünfeld nevű szomszédunk szokta szedni a helypénzt pontban déli tizenkét órakor az árusoktól. En tehát egy pajtásommal

Nóti Károly másfél éves korában

tizenegy órakor megjelentem a helyszínen és szépen beszédtem valamennyitől a helypénzt.

Azután rohantunk fel a padlásra, hogy lássuk, mi történik Grünfeld bátyánkkal. Hát bizony nem volt irigylésreméltó helyzete, amikor megjelent a vásárosok között. Teljes torokból szídták, csalónak titulálták és bizony el is agyabugyálták ökelmét. Én pedig torkom szakadtából nevettem e furcsa jelenet láttára. A pénzt természetesen odaadtuk neki, mert engem már akkoriban sem az anyagiak, hanem a helyzetkomikumok érdekelték.

Tízéves koromban láttam először színházat. A „Peleskei nótárius”-t játszotta nálunk egy vándortársulat. Amikor hazamentünk, kijelenttem, hogy a színészek rosszul játszottak és nem megyek többet színházba addig, amíg valami rendes jó társulat nem jön le hozzánk. Lassanként kezdtem megkomolyodni, amelyhez hozzájárult, hogy bekerültem a zilahi gimnáziumba. Itt ismerkedtem meg Ady Endre írásaival, akik még csak jobban ösztönöztek arra, hogy íróvá legyek.

Egymásután gyártottam a gyengébbnél-gyengébb verseket.

Bizony még csak egy jó sorral sem gazdagítottam akkoriban a magyar irodalmat. Minden siker nélkül ostromoltam munkáimmal az ifjúsági lapok szerkesztősegeit.

Amikor láttam, hogy nem terem babér számomra, feljöttem Pestre jogászodni. Egy ügyvédi irodában bojtárokodtam és üres órámban továbbra is a versírással kísérleteztem. Egy nap tárgyalásunk volt a bíróságon, ahová principálisom engem küldött ki. A bíróság épületében volt egy trafik, ahova betértem, hogy néhány bélyeget vegyek az okmányainkra. A pulton ott láttam az „Új Idők” aznap megjelent számát. Ej, gondoltam magamban, megnézem, hátha üzen valamit

szám
lapoz
oldal
akkor
az
sétált
ötöző
vajjon
versei
gyöny
ket,
érdek

mos
hog

Igy
tokat,
és né
zetem
Endre
hallot
többet
versér
Nagy
megá
mára
jöttem
ben k

Kol
ujság
„Arad
Azutá
bizony
kedés.
tem a
Színpa
torosk

Vég
rosz
látó

Hazar
„Köz
Endre
volt
hogy
is va
hiszen
Az
mint
dogan
ezer
órákon
figurá
ban,
New-

számomra a szerkesztő. Hát ahogy lapozok benne, meglátom az egyik oldalon a versemet. Mit törődtem én akkor a tárgyalással, megvásároltam az „Uj Idők”-et és szinte önfeladten sétáltam az uccákon vagy huszonötször megvizsgálva a lapot, hogy vajjon még mindég benne van-e a versem. Mondanom sem kell, hogy gyönyörűen elmakacsoltak bennünket, ami azonban már engem nem érdekelt, mert

most már végleg elhatároztam, hogy kilépek az ügyvédi irodából és író leszek.

Igy is történt. Irni kezdtem riportokat, cikkeket, a „Borsszem Jankó”-ba és néhány napilapba. Egyetlen élvezetem volt, hogy el-el jártam Nagy Endre kabaréjába. Amikor aztán meghallottam, hogy egy rövid szononért többet fizetnek, mint egy hosszú versért, írtam egy dalt, amit elvittem Nagy Endrének. Rögtön elolvasta és megvásárolta Medgyaszay Vilma számára hatvan koronáért. Sajnos, később jöttem rá erre a jó tippre, mert közben kitört a háború.

Kolozsvárra kerültem, ahol öt évig újságíróskodtam. Majd 1919-ig az „Aradi Közlöny” munkatársa lettem. Azután újra felkerültem Pestre, de bizony nehezen ment az elhelyezkedés. Egyszer csak megint bekerültem abba a kabaréba — a Terézkörúti Színpadba — ahol Nagy Endre direktoroskodik.

Végignéztem a műsort és hamarosan megállapítottam, hogy az ott látott daraboknál jobbat tudnék írni.

Hazamentem, írtam egy kis tréfát „Közgazdaság” címmel, elvittem Nagy Endrének, aki azt elő is adatta. El volt tőle ragadtatva és felszólított, hogy minél többet írjak. És ezzel vége is van az élettörténetemnek, mert hiszen a többit már úgylis tudják.

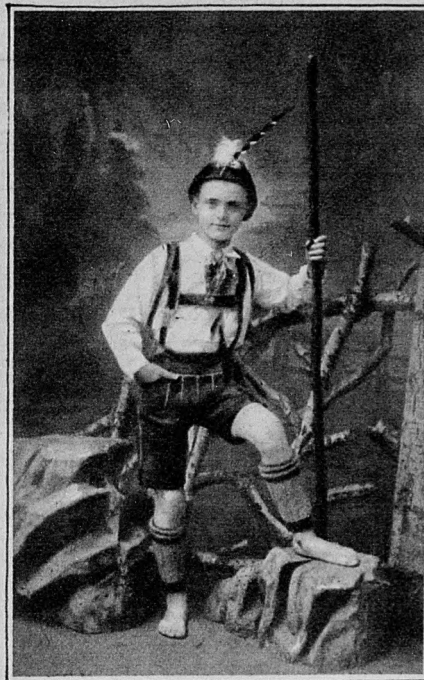
Az elmúlt három év alatt több mint ötven egyfelvonásost írtam. Boldogan gondolok arra, hogy sok száz ezer ember minden gondját felejtvé, órákon át nevetett a viceimen és a figuráimon, Pesten, az egész országban, Bécsben, Berlinben, Párizsban, New-Yorkban és Buenos Airesben.

Ha nem adtam egyebet az embereknek, mint ezt a néhány derűs órát, akkor is örülök, hogy a komor novellák írásáról áttértem a bohózatokra.

Ugy érzem, hogy ismerem a színpadot, de ezzel szemben tagadom a színdarabírás technikájának létezését. Sohasem lehet kiszámítani semmit a színpadon. A gondolatok, a helyzetkomikumok írás közben adódnak. Az úgynevezett színdarabírási technikával készült műveknek sohasem lehet sikere, mert ehhez az írói arzenálnak más fegyverei szükségesek. És ha voltak sikereim, annak köszönhetem, hogy figuráimat az életből lestem el. Bizonyos, hogy

az írói tehetség speciális megnyilatkozása a színpadírás.

Igaz, hogy a színpadírót segítik a kellékek, mint például a maszk, a színész játéka, az élő hang, amivel jobban kifejezésre jut az író szövege. Ezzel szemben nehezebb a regényírás

Nóti Károly tízenkét éves korában

nál annyival, hogy nem lehet elnagyolni, nem lehet kitérni részletekre, mert ott áll a hátamögött az idő és ezer ellenőr a nézőtérén. Ha a regény olvasójának nincs hangulata egy-egy részlethez, leteszi a könyvet és másnap folytatja. A szindarabbal nem teheti ugyanezt a közönség, aki nem hajlandó három percig sem unatkozni. A darab, ha csak három percig is érdektelen, már rossz és ezt nem lehet technikával biztosítani. Egyébként a regényírásnak is van technikája, de az az író, aki művét nem tölti ki léttel, sohasem fog tudni jó regényt írni. Mint ahogy nem írhat igazi jó darabot az a színpadíró sem, aki egy darab technikai kereteit nem húsból és vérből való emberekkel tölti meg.

A jövőben is írni akarok, még pediglen kizáróan színpadra, mert ez értem. Témám van elég, mert hiszen az emberek maguk sem tudják, hogy milyen kedvesek és mulatságosak. Továbbra is meg akarom mutatni őket önmaguknak úgy, ahogy őket én látom!

Nöti Károly ma (Foto Amster)

Most egy háromfelvonásos vígjátékon dolgozom, amely valószínűleg még e szezonban színpadra kerül. Bízom benne, hogy sikerülni fog. Remélem annyira, mint a „Házibarát”, amelyet — most már elárulhatom — *hogy az első betűjétől az utolsóig eggyedül én írtam.*

Szilágyi Ödön.

Nines baj

— Hallom, hogy kereskedőnek szántad a fiadat — mondja Szirmai Imre egy régi barátjának. — nem gondolod, hogy nehézségei lesznek? Hiszen dadog?

— Nincs semmi baj — volt az örömteljes felelet. — *Majd részletfízetési üzletbe küldöm.*

A bosszú

— Borzasztók ezek a görlok — panaszkodik Lóránth Vilmos, a Városi Színház főrendezője Sebestyén Gézának, — folyton cigarettáznak az öltözőben, ma is rajtacsíptem egyet.

— Na és mit csináltál?

— *Csíptem rajta egyet.*

Különbég

— Mi különég van a Fővárosi Operettszínház új darabja és egy hatvanéves newyorki vén lány között? — adja fel a kérdést Sarkadi Aladár Kertész Dezsőnek.

— Fogalmam sincs.

— *Hát az egyik „Miss Amerika”, a másik amerikai misz.*

A pályatévésztt

Mály Gerő pikáns vicceket mesél a Vígszínház társalgójában, amikor hirtelen megszólal Zombory Mercedes:

— Gercsikém, te pályát tévészttél.

— ?

— *Mert elmehettél volna Szilveszterkor malacnak.*

Szójáték

Ifj. Békefi István ül az egyik Rákóczi úti kávéházban és tollszárát rágva, maga elé bámul.

— Mit csinálsz, Pista? — kérdi tőle Sik Rezső.

— *Ne zavarj kérlek, tollba mondom az új operettemet.*

Dora Duby amerikai táncosnő (Fotó D'Orá-Benda)

Ez az én * esetem *

Fiatalszerzők írták az „Ez az én esetem” című bohóságot, de ezeket a fiatal szerzőket már igazán nem kell bemutatni a publikumnak. *Békeffy István* már mint operettlibrettista tisztességes nevet szerzett magának, *Vadnai László* pedig már számtalan kabarédarabbal kacagtatta meg a publikumot.

A két humorista társulása szerencsésnek mondható. Igen mulatságos, helyzetkomikumokkal teli, kedves darabot írtak. A siker bizonyára hozzájuk szegődik, mert nem nagyképűsködnek s nem akarnak mást, mint mulattatni.

Miről is van szó a darabban?

Tamásy Lajos pesti kereskedőnek üzleti ügyben Wien-be kell utaznia. Tamássyné egyedül marad az udvarlójával. Csakhogy nem azért vagyunk vigjátékban, hogy váratlanul be ne toppanjon a férj, aki persze azért jön vissza, mert otthonfelejtette az útlevelét. Előzően azonban az udvarló a kidobott inas ruháját veszi fel s hogy megmentse a szituációt, mint új inas mutatkozik be a férjnek. Most már innen a kacagtató helyzetek egész sora következik.

Az udvarló kénytelen tovább is játszani az inast, hogy el ne árulja az aszszonyt. Komplikálja a helyzetet az, hogy megérkezik Wiener bankdirektor, aki elmondja, hogy azért jött Wienből Pestre, mert egy amerikai nagynénje, aki nemrég halt meg, kitagadta az örökségből és egész óriási vagyonát egy pesti fiatalemberre hagyta. Mondanunk sem kell, hogy ez a pesti fiatalember nem

Lázár Márta és Bilicsi Tivadar
Belvárosi Színház — Ez az én esetem (Harsányi felv.)

Gózon Gyula és Balla Zsuzsi

Belvárosi Színház — Ez az én esetem (Harsányi felvétele)

más, mint az inasruhába bujtatott udvarló.

Ezt a fiatalembert most a kereskedő kereszteti mindenütt, holott ott van az orra előtt.

Ujabb komplikációk.

Azt az inast, akinek a ruhájában és neve alatt „szolgál” az udvarló, valami lopás miatt körözik, így tehát az udvarló helyzete most már teljesen tarthatatlan. Közben egy kis szerelmi regény is szövődik a kereskedő leánya és az udvarló között, aminek a vége az, hogy megszöknek.

Különböző helyzetek során aztán persze teljesen tisztázódik a helyzet s a megszokott happy end itt sem marad el...

Flers és Caillavet recipe szerint dolgoznak a tehetséges szerzők, amibe ötletesen, ügyesen bonyolítják le a helyzetkomikumokkal telítődött vígjáték szálait...

Pompás szerepe van a darabban a színház kedvencének, *Gózon Gyulának*, aki az „udvarló” szerepében kimókázhatta magát Isten igazában. A férjet *Bilicsi Tivadar* játssza, aki

Gózon Gyula

Belvárosi Színház — Ez az én esetem
(Harsányi felv.)

Nádossy Margit és Várnai Jenő
Belvárosi Színház — Ez az én esetem
(Harsányi felv.)

ebben a szerepében is beigazolta, hogy milyen tehetséges és használható tagja a színháznak.

A vendég *Lázár Mária* játssza a fő női szerepet. Illuziót keltő megjelenése, stílusos játéka beigazolta, hogy a színház választása szerencsés volt.

Várnai Jenő (a kereskedő), most is olyan kitűnő figurát adott nekünk, amilyent tőle már valósággal — elvárunk. Kisebb-nagyobb szerepekben jól játszottak *Szilágyi Marcsa*, *Nádossy Margit*, *Komlóssy Ilona*, *Turay Ida*, *Sugár* és *Hajnal*.

Rákosi Pál, a rendező gyors tempót adott a darabnak, amelynek díszleteit *Vincze Márton* tervezte.

A Belvárosi Színház igazgatósága helyesen cselekedett, amikor ismét magyar szerzőket szólaltatott meg.

A darab és az előadás mindenestre megérdemli a tisztességes sikert, de hát ki tudna jóslásokba bocsátkozni *ma* egy darab sikerét illetően

(b. j.)

Sugár Lajos, Gózon Gyula és Nádossy M
Belvárosi Színház — Ez az én esetem (Harsányi felvétele)

Négy ismeretlen Ady-levél

Ady Endre párizsi életéről sokat írtak már. Sok nyomorúságáról és szenvedéséről, fájdalomról számoltak be könyvben, tanulmányokban. Levelezéseit közreadták, amelyből a szavak rávilágítottak a nagy költő belső titkaira.

Most átnyújtunk az olvasónak eddig ismeretlen párizsi levelet és római levelezőlapot. Furcsa írások, egy pesti lapszerkesztőnek küldte ezeket akkor,

amikor a legnagyobb nyomorban volt,

amikor elveszettnek látta életét a párizsi Babelben.

*Kedves Szerkesztő Ur!
nem is akartam, még most se akartam
neked írni, de muszály. (!) Miért búsít-*

salak én is, holott bizonyára van neked saját búsulnivalód. Ezt gondoltam, azért nem írtam, sőt üzentem, hogy sehogyse vagyok. Ez így van s magad is láthatod: nem tudok dolgozni s nem dolgozok. De ami ennél rettenetesebb, elmúlt a hajlandóságom is a munka iránt s a hitem. Ennek csak rettenetesen rossz vége lehet, amit különben már félév óta látok. Aludni veronállal, nagy adaggal alszom, olykor. S bár jó és kedves emberek között vagyok, nem gondolok és nem élek semmit.

Hazamenni azonban még nagyobb baj volna, a katasztrófa siettetése. Egy-két hónapot szeretnék még itt kísérletezni magammal Párizsban.

Most ezerszeresen pokolban vagyok. Se pénz, se posztó, se semmi.

Arra gondoltam, hogy beszélgettem veled a verseskötetemről. Már van egy vaskos kötetre való. Arról van szó, hogy elsejére kapjak száz forintot, mert sehonnán semmi kapnivalóm. Eladom a lelki üdvösségem is érte. Ha sikerül valami, a garasokat. A Diósi 92 Rue de Levis címre küldesd, mivel nekem még nincs igazolványom, hogy kiadják a póstán a távirati pénzt. Szeretettel ölel Ady.

Róma

*Édes Szerkesztő úr!
Rómában vagyok,
nem tudom meddig
maradok még. Róma
egyetlen, csodás. Én
azonban dög vagyok.
Ady.*

Párizs

*Édes Nagyságos
asszonyom, még élnek?*

Ady Endre

Én is majdnem élek. A halál előtt nem tudhatnánk egymásról valamit. Ezer üdv: Ady.

Édes Szerkesztő Ur, végre írhatok neked, bár sajnos, közbejött valami s hivatalos dolgokat is be kell vegyítenem a levélbe. Sietek legelőször ezeket a hivatalos dolgokat elintézni: Ismerem magam s Budapestet, pláne azokat az állapotokat, amik most vannak. Inkább éhen veszek itt, mintsem egy kényszerű helyzetben hazamenjek és ott a keserűség belefulladászon a pocolyába. Hogy azután mi vár rám itt: megvállik, küzdök, amíg majd bírom s mikor nem: finis. Nagyon szerettem volna veled Velencében találkozni. Az utazásom zökkenős, hosszú, de szép volt. Talán nagyon is sok. Túlon túl sok, elfárasztó és csüggesztő benyomás. És én, aki nem vagyok berendezve a friss benyomások gyors jeldolgozására, egészen elkábultam. Különben is egy lucat betegség kísért el az útra. Dolgozni nem tudtam. Én olyan önmagából táplálkozó ember vagyok. Rest, köldök-bámuló. Például most kezdem élvezni utazásomat, hogy az őszi szürke Párizsban kipihentem egy kicsit magam. S most kezd elfogni egy

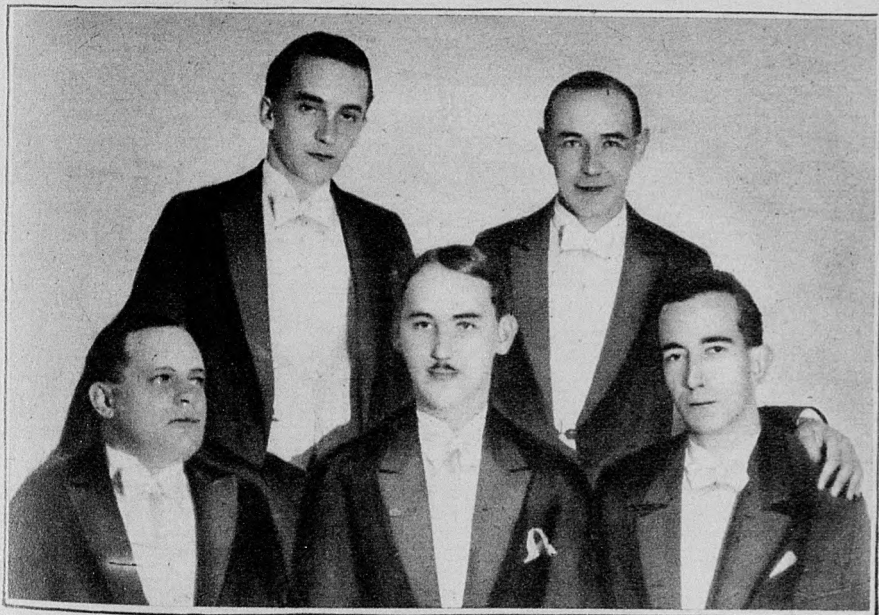
kicsit a munka-düh. Egyelőre nem lesz, hogy hová irányítsam ezt az trómániámat, de se baj. Ami legbelsőbb és legprivátább életemet illeti, az elég kedvetlenül cammog. Már nem lelkesedem s nem is haragszom. Párizsban is csak éppen azért vagyok és fogok maradni, mert valahol csak kell az embernek lenni, amíg van s otthon a legrosszabb, bár mindenütt rossz. Elmegyek, de ritkán, valahová. Színházba, tárlatra. Azután olvasok, resteskedem vagy írok. Hogy érezzem azonban mégis, hogy élek, naponként kell orvoshoz járni, aki naponként kegyellenül megkínoz. Még talán ez a legnagyobb elevenség az életemben. És most az az öröm, hogy kenyer nélkül maradok Párizsban, de mégse megyek Budapestre. Kezd végre az életem tipikusan nagy költőhöz illő fordulatot venni. El nem tudom képzelni a ti életeleket, főképpen a tiedet. Nagyon kérek írj nekem.

Címem a régebbi:

2. Rue Casimir Delavigne.

Szeretettel ölel

Ady Endre

A debreceni Protestáns-bál rendezősege. Balról-jobbra: Cseh Czeglédy András alelnök, Dobrossy Béla főpénztáros, Hadházy Elemér bálelnök, Molnár Antal főellenőr, Dr. Dady Kozma Lajos főrendező (Fotó Navv Ibolya Debrecen)

Az agglegény apa

Előre bocsátom, hogy Edward Childe Carpenter úr (foglalkozása: amerikai szerző) darabja nagyon kedves, mulatságos, tehetséges vígjáték, nem hiszem, hogy valaki is volna, aki ne érezné jól magát az előadás alatt és ne távozna onnan olyan impresszióval, mintha kellemes, langyos fürdőből lépett volna ki — és mégis azt mondom,

felesleges volt az „Agglegény apá”-t bemutatni a budapesti Magyar Színházban. Soha nem jutna eszembe tiltakozni külföldi darab előadása ellen, ha azt a darabot azok a külföldi szerzők írják, akiket előadni, megnézni, ismerni illik és kötelesség, de Edward Childe Carpenter urat nem ismerni — valljuk meg, nem szégyenteljes.

Meggyőződésem, hogy bár a darab sikeresnek ígérkezik, ilyen darabért nem kell és nem szabad külföldre menni, bizonyosan van a Magyar Színház igazgatói fiókjában sok olyan magyar darab, amely éppen olyan kedves, mulatságos és tehetséges — mint az „Agglegény apa”.

Sir Basil Wintertot (*Hegedüs Gyula*) megunja sivár agglegényi életét és megbízza ügyvédjét, John Asklayt (*Dénes György*), hogy keresse fel három anyától származó három gyermekét és hozza mind a Wintertot-kasztélyba. John megtalálja Geoffrey Trentet (*Jávor Pál*) Sir Basil fiát, felkeresi Firenzében Bianca Crédaro énekesnőt (*Gombaszögi Ella*), akinek leánya, Mária (*Neményi Lili*) szintén Sir Basil gyermeke és New-Yorkban megtalálja a harmadik gyereket, Tonyt (*Tilkos Ilona*). A három gyerek

Jávor Pál és Dénes György
Magyar Színház — Az agglegény apa (Harsányi felv.)

Titkos Ilona és Jávor Pál
Magyar Színház — Az agglegény apa (Harsányi felv.)

megjelenik a Wintertot-kastélyban, felforgatják az egész házat, apjukat törzsfőnök címmel ruházzák fel. John szerelmes lesz Tonyba és a két testvér Geoffrey és Mária is gyengéd érzelmeiket táplálják egymás iránt. Mária, hogy megakadályozza ennek a bűnös szerelemnek fejlődését, anyja visszahívó sürgönyére elutazik, amikor kiderül, hogy Geoffrey nem is Sir Basil fia. Nehogy ezt a szimpátikus fiatalembert az öregúr elveszítse, beleegyeznek abba, hogy leányát feleségül vegye. Geoffrey boldogan utazik Mária után, hogy keblére ölelje és visszahozza.

John és Tony szerelme most már nagy lánggal lobog és az eredmény

természetesen itt is házasság. Sir Basil kénytelen belátni, hogy gyermekei boldogsága mégis fontosabb, mint az, hogy neki társasága legyen, beleegyeznek a házasságba, azzal a kikötéssel, hogy ő megmarad törzsfőnöknek.

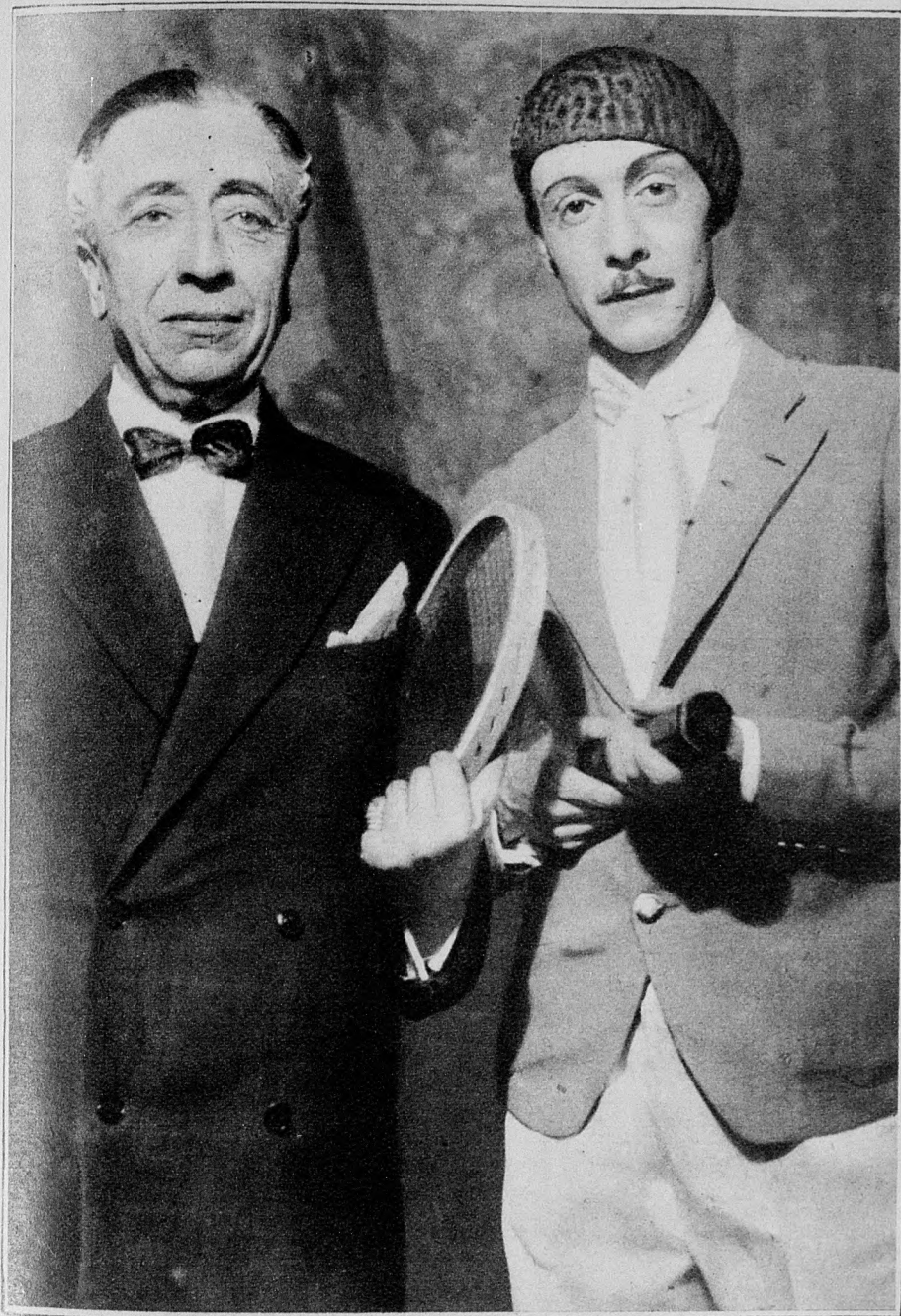
Zágon István fordította kedvesen ezt a kedves darabot és a Magyar Színház előadása szinte hibátlan volt. *Hegedűs Gyula* végre ismét a régi közvetlen, aranyos Hegedűs lehetett, annyi kedvességgel és őshumorral, annyi finomsággal játszotta meg Sir Basilt, mintha egész életét csak nagyon kedves angol főurak között töltötte volna el. Sir Basilja méltán sorakozik az Ördög és Tokeramó mellé. Mellette

Gombaszögi Ellának volt kis szerepében legnagyobb sikere. Nem értem, miért nem iratnak e zseniális fiatal komika számára darabokat. *Gombaszögi Ella* az, aki megtudná teremteni színpadunkon a női Chaplint — bizonyosan kaszszasikert jelentene. *Titkos Ilona* mulatós volt, csak kár, hogy túlságosan jászleányt csinált Tonyból, *Dénes György* sikere is elvitázhatatlan. *Jávor Pálnak* sok modorosságáról kell leteenni, *Neményi Lili* néhány jelenetében nagyon jó volt, szépen énekelt, csak kisé bátortalanul mozgott, kis szerepekben pedig *Z. Molnár László*, *Körmendi János*, *Balassa János* voltak komoly részesei a sikernek.

Külön kell írnom *Gara Zoltánról*, aki a díszleteket tervezte, nagyszerűen oldotta meg az egyikű díszletek problémáját. *Vágo Béla* rendezése mindvégig stílusos volt. *Ty.*

Neményi Lili és Jávor Pál
Magyar Színház — Az agglégény apa (Harsányi felv.)

Hegedűs Gyula és Dénes György
 Magyar Színház — Az agglegény apa (Harsányi felv.)

Mese egy vonatról, amelyik * nem akart kisiklani *

A közeljövő egyik budapesti premijére egész Európa színházvilága fel fog figyelni. *Herczeg Géza* és dr. *Katscher Róbert* operettjét, a „*Kék vonat*” fogja a Fővárosi Operettszínház eljátszani. Hosszú idő óta ez az első eset, hogy neves külföldi zeneszerző operettje Budapesten éri meg ősbemutatóját. A dolog nem véletlenül alakult így. A szerzők úgy tapasztalták, hogy a bécsi színházak lerongyolódtak és az a két-három színház, amely ma Bécsben operettet ad elő, már régen nem jelenti a régi Bécs híres „operetthegemóniáját”. Dr. *Katscher Róbert*, aki beutazta eddigi slágerei nyomán egész Európát s kitűnő ismerője a színpadi viszonyoknak, kijelentette, hogy

Londont kivéve egyetlen város operettkultúrája sem áll azon a fokon, mint Budapéste,

Párizs sem, amely csak revükhöz ért és *Berlin* sem, amely Európa legkitűnőbb prózai színházai felett rendelkezik, de az operetthez nincs szíve.

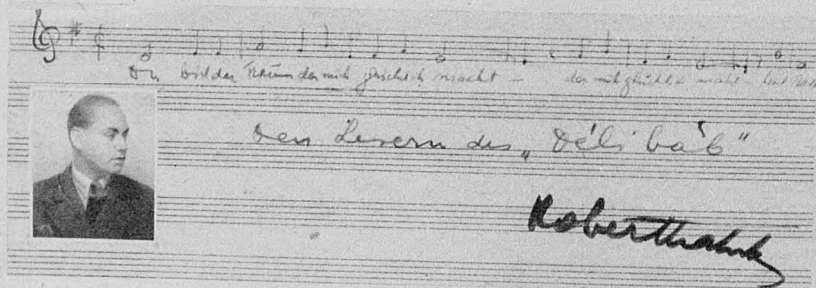
Katscher Róbert ma a legnagyobb modern operettszerzők sorában áll és

Lengyel, *Zilahy* stb. premiereket mindenünnen érdeklődéssel kísérték — úgy ezután az operett műfaját is meghódíthatja magának. Hiszen valószínű, hogy a budapesti előadás fog annyira tetszeni a nemzetközi szakértőknek, hogy más nagy szerző-cég is Budapestre bízta darabja startját.

A „*Kék vonat*” azonban a szerzők személye is érdekessé teszi. Szövegét *Herczeg Géza* ujságíró írta, aki már több mint tíz éve külföldön él és ez az operett első színpadi műve. A második egy vígjáték, amit *Reinhardt* fogadott el és hoz színre nemsokára *Berlin*ben.

A zeneszerző, *Katscher Róbert*, ezúttal először kerül közelebbi vonatkozásba a magyar közönséggel. Premijére előkészítésében már napok óta maga is résztvesz és ezekben számol be magáról:

— 1894 május 20-án születtem Bécsben, a VII. Zieglergasse 7. szám alatt. A házat mindezideig nem jelöli meg márványtábla. Miután szüleim ragaszkodtak hozzá, hogy doktori címet szerezzek, ezt meg is tettem a jogi fakultáson s büszkén vallom, hogy* jogi doktor létemre soha egyet-

The image shows a musical score snippet on a five-line staff. The notation includes a treble clef, a key signature of one sharp (F#), and a common time signature (C). The melody consists of several notes, including a half note and a quarter note. Below the staff, there is a small black and white portrait of a man in a suit, identified as Robert Thalich. To the right of the portrait, the text "Des Lécern des 'Délbáb'" is written in a cursive script. Below this, the name "Robert Thalich" is written in a larger, bold cursive signature.

bizonyos, hogy legújabb művének bemutatása Budapest felé fordítja a színházvilág figyelmét. A premijére máris ideigérkeztek a legnagyobb nemzetközi kiadók és igazgatók. Az idegenforgalom fellendülésén kívül tehát azt is jelenti a „*Kék vonat*”, hogy amint Budapest a prózai előadások terén már eddig is egyik színházi centruma volt Európának, hiszen a *Molnár*, *Herczeg*,

len egyetemi előadásán se vettem részt. Zenei tanulmányaimat szintén végig Bécsben végeztem az ottani konzervatóriumban. Eredetileg én is, mint minden operettszerző, a legkomolyabb muzsikusként készültem. Szimfóniákat, zongoraszonátákat és vonósnégyeseket komponáltam. Szerenésére azonban közbejött a világháború, amelyben mint repülőtiszt

vettem részt. Sok légi ütközetet vívtam végig és két ízben ejtőernyővel ugrottam le a kigyulladt gépből. Az ilyen kalandok közben öszültem meg. Generálisom ellenben szerette a tánczenét s hogy kedvében járjak, ott kint a fronton csináltam is mindenféle táncszámot, meg marsot. Így vált belőlem operettszerző. Mert fronttapasztalataim következtében kitarítottam ennél az újonnan felfedezett műfajnál.

Első színpadi művem, egy politikai revűszatírárt, öt évvel ezelőtt mutatták be. Utána még öt-hat revűt szereztem s aztán első operettemet, a „Lady vom Lido” címűt, amelyben a Lalabár-fiúk igen nagy sikert aráltak. Ezekből egy pár slágerem bejárta az egész világot. Slágerimeket nem szoktam fixre eladni, hanem részesedésre; ennek köszönhetem, hogy például a „Madonnával” megkerestem vagy ötezer dollárt.

Darabjaim verseit is én trom, sőt a szövegbe is erősen bele szoktam szólni.

Szívesen írok verset: egy csomó idegen zene is megjelent már, sőt slágerré vált, az én szövegemmel.

A „Kék vonat” zenéje félig jazz, félig modern operettmuzsika. A budapesti ősbemutató elé nagy reménykedéssel tekintek, mert ilyen remekül dolgozó színházat sehol egybeült nem találtam volna. Nemcsak, hogy mindenben kezemre jár az egész színház, de ezek az emberek majdnem jobban lelkesednek az én operettemért, mint én magam!

Az alacsony, szélesvállú, elegáns, ritkás őszhajú ifjú komponista ezután leül a zongorához és eljátssza darabjának néhány slágerét, köztük azt is, amelynek kezdő sorait a Délibáb olvasóinak dedikálta.

Hát csakugyan sláger. A „Kék vonat” cím egyébként a Riviera-expressz neve. „Blue express”, így hívják az angolok. Reméljük, hogy ez a „Kék vonat” hoz egy pár vendéget a Riviera expresszen Budapestre...

Hollywoodi filmgörlök egy felvétel szünetében (Fotó First National)

Az írónők fantómiája

Van egy rendkívül barátságos intézmény Pesten: a *Magyar Írónők Klubja*, amely minden hétfőn este ülést tart. Ezek az összejöveteleken a hölgyek egyrészt az irodalmat, másrészt a francia irodalmi szokások hagyományait ápolják. Tehát csevegnek — hölgyekhez és írónőkhöz ez egyaránt illik s ennek a művészetnek kitűnő mestere az elnöknőjük: *Gróf Teleky Sándorné*, aki *Szikra* álnéven ír.

A klub nem szokott hozzá a fantasztikus eseményekhez. Botrányokban még sohasem volt része, ami nagyon természetes. Férfiak ritkán látogatnak a klubba, egy-egy író vagy baráti ismerőst látnak néha vendégül, aki azonban *teljesen megbízható*. Mert a megbízhatóság, azok után az események után, amelyek most történtek, nagyon fontos.

Bokor Malvin írónő, a klub egyik előkelő tagja, nemrég szerelmeslevelet kapott egy ismeretlentől, aki ihletett teozófusnak nevezte magát s megírta, hogy

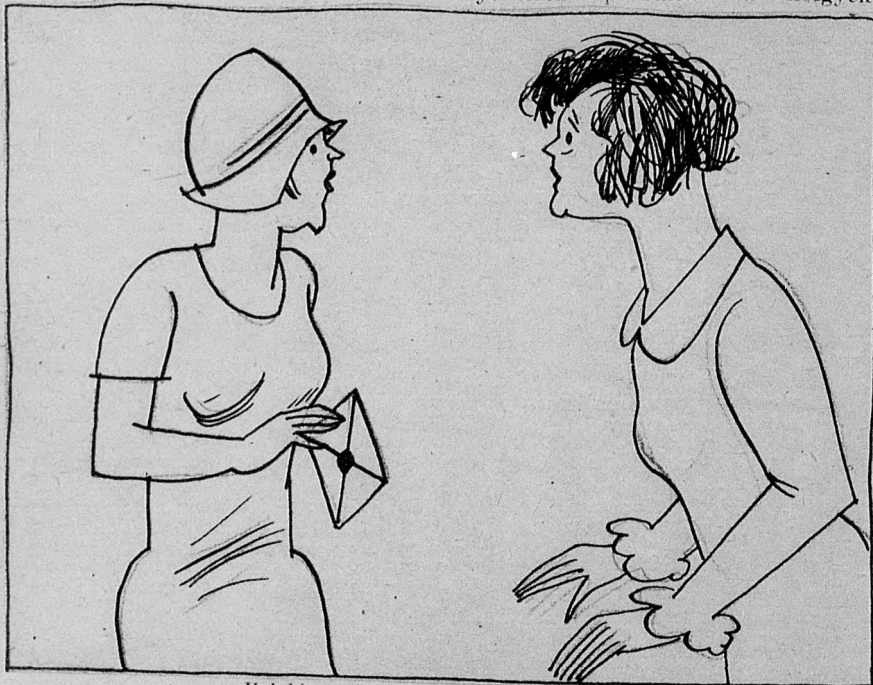
előtte nincs titok, ő mindent tud

s példaként közölt néhány megjegyzést, amelyet az írónő előző este a klubban mondott.

Bokor Malvin a következő ülésre már alighanem elfeledkezett erről, legnagyobb meglepetésére azonban valaki egy hasonló levelet mutatott fel. Így már aztán szóvá tették az ügyet. Kiszült, hogy

a klubnak több tagja kapott levelet a titokzatos és mindentudó teozófustól.

Nyomozni próbáltak a hölgyek:

Valaki egy hasonló levelet mutatott neki

honnan tudhat a klubban történt eseményekről a teozófus? A nyomozás eredményeként megállapították azt, hogy *senkitől sem hallhatott semmit*. Hogyan tud mégis mindenről? A hölgyek nem tudták megoldani a rejtélyt.

A levelek pedig jöttek tovább. Az esti üléseket követő reggelen mindig befutott néhány levél, amely beszámolt a legintimebb megbeszélésekről. Az írók kezdtek bizalmatlanok lenni: ketten-hárman ültek össze és megmutatták egymásnak a leveleket. A legbizalmasabb barátok szóváltásai-ból nem szívroghatott ki semmi.

A levelek másnap mégis mindent tudtak.

Néhányan kezdtek hinni a babonában. Titokzatos eseményekről suttogtak. Voltak, akik hittek a teozófus különös képességeiben.

De azért voltak hitetlenek is. Ezek azt állították, hogy az illető vagy kihallgatja a beszélgetéseket a klub valamelyik eddig ismeretlen, rejtett zugából, vagy pedig valaki informálja a klubban történetekről.

Azután akadtak olyanok is, akik egy új technikai csodát éreztek a titok-

zatos történetében. Volt például egy író, aki azzal a kéréssel fordult az elnöknőhöz, hogy bontassa fel a padlót, tépesse le a tapétát a falakról, hogy megtalálják azt a titokzatos masinát, amelynek segítségével az ismeretlen szerelmes a beszélgetéseket kihallgatja.

A titokzatos szerelmesről közben egyet és mást kiderítettek. Megtudták, hogy szakállas ember. Sűrű, hosszú szakáll borítja be az arcát, külsejével nem törődik és apostolnak érzi magát. (Valószínűen itt jöttek rá az első naivitásra. Ne írjon szerelmeslevelet az, aki nem törődik a külsejével. A hölgyek biztosan azt kérnék, hogy vágassa le a szakállát, talán ebben van titokzatos képessége?)

Az írók klubja még ma sem jött rá a titokra. Bár a teozófussal most már kevesebbet foglalkoznak. Egyet azonban már megértettek. Nem tudták ugyanis, hogyan lehet valaki egy egész klubba szerelmes? Mert a beszámolók mind szerelmeslevelek voltak. A teozófus ezt is megmagyarázta.

Azt írta, hogy Bokor Malvinban a szépséget szereti.

Erdős Renében a jóságot.

Gróf Teleky Sándornéban biztosan az isteni „Szikrát”.

m. l.

A Délbáb — Sanghaiban

Ugy látszik, hogy a *Délbáb* hovatovább elkerül a világ minden tájára. Az elmúlt hónapban New-Yorkból hozott levelet a posta. *Szirmay Albert*, a kiváló zeneszerző érzékenyedt el egy magyar író önéletrajzát olvasván a *Délbáb*ban. Most pedig

újabbán Sanghaiból ír egy magyar úriasszony — a „Délbábról.”

Dr. *Renner Sándor* Sanghaiban élő magyar orvos felesége levelet írt itteni hozzátartozóinak. A levélből közöljük a következő részletet:

„Most megpróbálom még, hogy Amerika legnagyobb írójáról, *Eugen O'Neil*ről meséljek. Világkörütrán, amelyre egy évvel ezelőtt indult, betegen érkezett ide. Az uramat hívták hozzá, aki a *Corintry* Hospitalba vitette. Ugy akarta a véletlen, hogy

épp aznap került a kezembe a „Délbáb” egy régebbi száma,

abban cikk számol be *O'Neil* legújabb darabjáról, a „*Strange Inter-luderól*”, amely egy év óta napról-napra kerül színre New-Yorkban s Budapesten is előadják...

Az történt, hogy *O'Neil* Singaporében napszúrást kapott, ami teljesen feldúlta az idegzetét, de itt kikapcsolódva mindenből, hamarosan magához tért.

„Az uram felolvasta neki a cikket, aminek nagyon örült...”

Ennyit közlünk a Sanghaiban élő magyar úriasszony leveléből. *O'Neil* a világ egyik leghíresebb írója, aki állandóan New-Yorkban él és a budapesti „Délbáb” tehát távol keleten találtak egymásra.

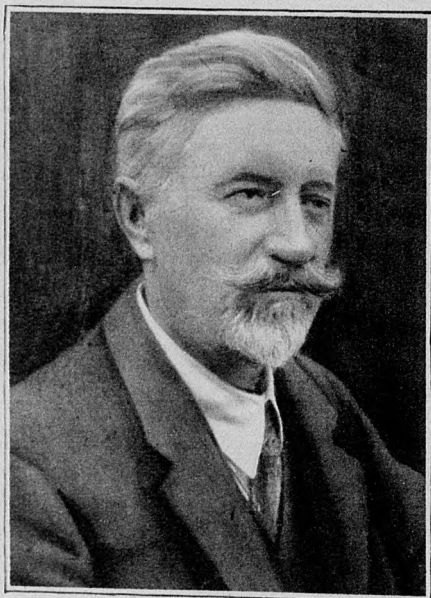
50 ÉV KASIROZOTT ÉTELEK KÖZÖTT

A Fővárosi Operettszínház színpadán nincs egy talpalatnyi férőhely. Revűt játszanak és ez azt jelenti, hogy nincs a hatalmas színpadnak olyan zuga, amelyet ne igyekeznének valamilyen módon kihasználni. A díszletek, függönyök, kellékek a szín háta mögött sorakoznak föl, hogy a gyors változásoknál kéznél legyenek.

A kellékes is a színpad egyik zugában ütötte föl ideiglenes tanyáját. Itt kerestük fel Tóth Istvánt, a Fővárosi Operettszínház jelenlegi kíségitő kellékesét, aki

ötven éve, hogy szorgalmasan és pontosan hordja be a különböző kellékeket a színpadra.

Ötven évvel ezelőtt adta oda az első sétatálcát — a szerep szerint — az egyik színésznek s ma is legfőbb gondja, hogyha — mondjuk — egy nádpálcá-

Tóth István

val kell bemennie a színésznek a jele nére, az a nádpálca ott legyen idejében a színész kezében.

— 1879-ben kerültem a színházhoz Szegeden — meséli Tóth István — mint kellékes. Szegedről elkerültem Nagyváradra, Aradra, Debrecenbe, Kolozsvárra és innen a Vígszínházba. A Vígszínházba *Ditrói* hozott föl engem,

Itt kerek harminc évig működtem egyfolytában.

Három évvel ezelőtt tartották meg vígszínházi szolgálatom harminc-éves jubileumát. Ebből az alkalomból a kultuszminiszter úrtól elismerőlevelet kaptam. *Petri* államtitkár úr személyesen üdvözölt. Rengeteg üdvözlőlevelet kaptam mindenünnen. Az igazgatóságtól, a színésznőktől, színészektől, kollégáktól, kartársaktól. Akkor mentem nyugdíjba. Ma már mint a Vígszínház nyugdíjas tagja kapom a fizetést. Az Operettszínházban most mint kíségitő működöm. Nem akarok pauzálni, meg aztán szükségem is van erre a kis mellékkeresetre.

— Mondjon valamit a mesterségről — kértük.

— Nem olyan egyszerű mesterség ez, mint gondolják némelyek. Itt is lehet siker és balsiker, akárcsak a színészeknél.

— Voltak sikerei ?!

— Igen. Legnagyobb sikerem például *Molnár Ferenc* „Hattyú” című színdarabjában volt. Itt a második felvonásban egy nagy udvari ebédet kell felszolgálni. Ebben a felvonásban a kellékesnek ki kell tenni magát. Egy járatlan kellékes ugyebár — mint ahogy az gyakran megtörténik — csupán úgy tudja kiállítani ezt a nagy ebédet, ha igazi ételeket kap. Ez pedig a színháznak nagyon sok pénzbe kerül, mert hiszen egy királyi ebédről lévén szó, az ételeknek királyiaknak kellene lenniök. Én tehát úgy oldottam meg a dolgot, hogy kasírozott ételeket készítettem, amelyek remekül sikerültek. A föltalálásnál senki sem

vehette észre, hogy ezek az ételek nem valódiak, mert az ebéd is bizonyos szertartással megy végbe s így alig kellett a szereplőknek az ét eleket érinteni. *Molnár Ferenc úr is gratulált nekem a premiér után, melegen megdicsérte a „munkámat”.*

— Nos és bukásai voltak ? !

— Nem tagadom, ez is előfordult egynehányszor, bár merem állítani, hogy nem voltam hibás, mert én attól kezdve, hogy megkapom a rendezői példány rám vonatkozó részét, amelyben előírják, hogy milyen kellékekre van szükség és hogy azokat hogyan kell használni, folyton csak a darabmal foglalkozom.

— Mondjon egy-két esetet.

— Elmondom a két legérdekesebbet. A „Szerelem vásár”-ánál történt az egyik. *Varsányi Irén* tudvalevően az egyik felvonásban revolverrel lelövi *Csorlos Gyulát*. Ezt a jelenetet mi igen gyakran próbálgattuk. Én mindig pontosan a kellékszobában eldurantottam a revolvért közvetlenül a jelenet előtt, hogy lássuk, hogyan szuperál s csak azután töltöttem meg ismét s adtam oda a művésznőnek. Minden próbán, sőt a főpróbán is nagyszerűen ment a dolog.

A premiéren a színpalack mögött lestem ezt a jelenést (a kritikusabb dolgoknál mindig a közelben vagyok, hátha valami baj történik). *Varsányi művésznő* elcsettenti a ravaszt. A revolver csütörtököt mondott. Óriási konsternáció. A művésznő még egyszer megpróbálja eldurantani a revolvért. Nem sikerül. Végül is én a színpalack mögött az úgynevezett biztosító pisztolyt sütöttem el. A jelenet persze el volt rontva, de a helyzet úgy ahogy meg volt mentve.

Érdekes eset volt *Fenyvesyvel* is. Egy francia vígjátékban egy márkít játszott, aki egy különös gyufatartót használ a darab második felvonásában. Erről a gyufatartóról előzően beszélnek, hogy a márki Indiában vette stb. Én beszereztem egy különleges gyufatartót s azt odaadtam *Fenyvesynek*, aki előírás szerint a mellényzsebébe tette. Amikor a jelenetre került a sor, *Fenyvesy* benyúl a mellényzsebébe és — *nem találja a gyufatartót*. Kínos pillanatok. Végül is átjuttassa magát a színpalackhoz közel és én nagy zavaromban odaadtam neki egy — *reális gyufaskatulyát*. Természetes, a jelenet úgy játszódott le, hogy *Feny-*

vesy fölhalálta magát, nem mutatta a közönségnek a skatulyát, csak a gyujtót vette ki belőle óvatosan. Mint később kiderült, *Fenyvesy* valóban betette a mellényzsebébe a művészi tartót, csak hogy a második felvonás előtt mellényt cserélt s elfelejtkezett róla. Ilyen esetek persze mindig történni fognak, ilyenkor sokat számít a színész lélekjelenléte és a kellékesnek is mindig figyelni kell a jelenetet.

Legnehezebb darabom volt *Szép Ernő* „Vőlegény”-e. Itt legalább hatvanféle kellékre volt szükségem. Két segéddel kellett dolgoznom és úgy is alig bírtam amunkát. Holtfáradtan értem előadás után mindig haza. Legkönnyebb, azt hiszem, a „Cserebere” volt.

Nagyon szeretem a színházat és a mesterségemet. A kellékesnek ügyesnek, ötletesnek, élelmesnek, lelkiismeretesnek kell lenni és nagyon ébernek, hiszen egy rosszul földadott kellék az egész darab sikerét veszélyeztetheti, viszont a jó kellékek hozzájárulhatnak a sikerhez.

Zeisler Edth.

a talentumos magyar táncművésznő, ezidő szerint Lengyelországban vendégzerepel. Az a váratlan kitüntetés érte, hogy rábízták a lengyel nemzeti film: *A hóvihar* fő női szerepét. A bizottság, amely a filmre főszereplőt keresett, napokon át, észrevétlenül tanulmányozta a művésznőt lodzi vendégzereplése alkalmából, míg egy napon feltűnő nagy összeg ellenében szerződtették a lengyel nemzeti film női főszerepére

LEHÁR DILEMMÁJA

Rettenetes ez a mai világ. Sohasem tudom, helyesen tettem-e valamit? Örökös dilemma üldöz, hogy másként is lehetett, sőt másképpen kellett volna. A kritikusok mindig kritizálnak. Figyeljék csak meg:

1.

Ha komoly zenét írok: azt mondják túl operai.

2.

Ha könnyű zenét írok: azt mondják triviális.

3.

Ha írok egy slágert: azt mondják a karnak dolgozom.

4.

Ha nem írok slágert, akkor azt mondják, nem jut semmi az eszembe.

5.

Sokat követelek az énekestől, így felelnek: Nem vagyok operaénekes.

6.

Keveset követelek az énekesektől, így beszélnek: Hja, azelőtt másképpen volt, akkor az operett mesterei az énekesek számára is írtak valamit.

7.

Foglalkoztatom a kórust: Ez felesleges dolog — mondják, — senkisémet figyel oda.

8.

Nem foglalkoztatom a kórust: Hja, a régi operettekben — mondják, — milyen egyszerűen hangzottak a kórusrészek.

9.

Hárfát használók, ezt mondják: Ez az örökös cirpelés az idegeimre megy.

10.

Nincs hárfa, ezt mondják: Hol van a zenekar régi fénye, olyan üres!

11.

Feltűnő helyre valcert komponáltak, felhördülnek: Mindig az az örökös valcer, Offenbachnak nem volt erre szüksége.

12.

Nincs valcer a darabban: Na, mi az, hol maradnak a valcerok!

13.

Ha minden évben új darabban jövök a közönség elé, ezt mondják: Ez túlsokat komponál, tehát semmi köze a művészethez. Tiszta operettipar.

14.

Ha nem jövök ki minden évben új darabban, ezt mondják: Mi történt ezzel a Lehárral? Semmit sem hallani róla. Már, úgy látszik, semmi sem jut az eszébe.

15.

Keresem a kritikusokkal való összeköttetést, ezt gondolják: Megállj, fickó, azt akarod, hogy befolyásoljon a személyes ismeretséged.

16.

Nem beszélek a kritikusokkal, ezt gondolják: Megállj csak, te szemtelen alak, majd még gondolsz rám!

17.

Ha librettókat kapok (hetenként tízet) akkor:

a) vagy olvasatlanul küldöm vissza a költőnek, és akkor dühös, vagy b) elolvasom és úgy küldöm vissza, akkor még dühösebb.

c) Esetleg hónapokig ott hever nálam és csak azután küldöm vissza. Akkor természetesen a legdühösebb.

*

Kérem a barátaimat, hogy mutassanak egy kiutat ebből a dilemmából. Két és fél évtized óta gondolkodom ezen éjszakánként és még mindig nem sikerült megoldanom a dolgot.

onátok,
örökös
olt erre

mi az,

al jövők
Ez túl-
köze a

vben új
történt
hallani
sem jut

5 össze-
j, fickó,
a sze-

al, ezt
emtelen

ként ti-

m visz-
os, vagy
n visz-

hever
m visz-
legül-

utassa-
mából.
om ezen
m síke

S'ORA
BENDA

Erika Zamnet és Henrik Grübe német táncospár spanyol jelenete (Fotó D'Ora-Benda)

mért vág olyan keserves arcot? Talán be akar nevezni a misz Európa-választásra? Hígyje el, biztos sikere volna, mert magánál mieszebb emberrel még sohasem volt dolgom. Ugy látom azonban, hogy ennél jobban érdeklik magát a színházi pletykák, amelyekből egy csokorra valót összegyűjtöttem magának.

Kezdem talán a kis drámai színházzal, ahol két tehetséges fiatal szerző darabját játsszák. Sok szó esett mostanában erről és mindenki azon töprengett, hogy mért adták oda darabjukat ennek a színháznak, amely tudvalevően e pillanatban rosszabb üzlet, mintha valaki most neveznének ki az ingyenes pénztárosának. A dolog előzményéhez tar-

lozik, hogy a szerzők egy operett megírására vállaltak szerződést. Az operett elkészült, de sajnos közben a színház is és hőseink nem merték odaadni darabjukat.

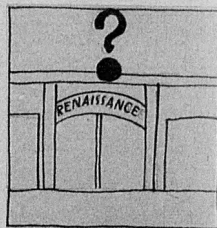
A kis belvárosi színház igazgatója végre is kijelentette, hogy ők az okai, ha színháza tönkremegy,

mert már hónapokkal ezelőtt beharangozta az ő darabjukat. A két fiatal szerző a végén majdnem könnyezel, de zeneszerző lársuk hajthatatlan maradt. Erre mit tehettek egyebet, odaadták háromfelvonásos bohózatukat, amelyet eredetileg a Terézkörúti Színpadnak szántak. Azt hitték, hogy az igazgató néhány napi olvasás után vissza fogja dobni nekik, amikor másnap legnagyobb csodálkozásukra arról értesítették őket, hogy már szerepezik is a darabot. A két szerző kétségbe volt esve, mert a darab ma már egyáltalán nem szívvügyük. Hiszen közel két év előtt írták és azóta ezt a mű-

fajt alaposan kihasználták már mások. Most már azonban az igazgató kötötte magát a darabhoz már csak azért is, mert rajtuk kívül más szerző még csak a tájékkára sem néz a színházának. Ez volt tehát a háttér a nemrégiben lezajlott premiérnek.

Nehogy azt gondolja azonban, hogy ez az egyetlen színház, ami rosszul megy, mert bizony ilyen rossz színházi szezon még nem volt, mint az idei. Azt hinné az ember, hogy mindenkinek elment a kedve a színháznyitástól. Pedig dehogy. Itt van például Szendrey Mihály, egyik legkitűnőbb vidéki direktorunk, aki

a Renaissance Színházat akarja kibérelni a jövő szezonra.

Már hetek óta tárgyal és e pillanatban úgy áll a helyzet, hogy a jövő szezonban megint egy színházzal több lesz Pesten.

Ha nem árulja el senkinek, megsúghatom, hogy a Vígszínházban javában dül a naiva-válság. Az új akvizíció, Zombory Mercedes sehogyan sem váltik be. A kritikusok úgyszólván egységesen támadják a fiatal művésznőt és a színház lassanként kezdi belátni, hogy nekik van igazuk. Miközben Gaál Franciskával folynak a tárgyalások, azalatt más irányban is tapogatóznak.

A Vígszínház igazgatósága Fóthy Erzsit szeretné a jövő szezonra leszerződetni naivának.

Howy ki az a Fóthy Erzsik? Egy nagyon tehetséges tagja a Színművészeti

Akadémiának, aki bár még csak az idén végez, máris tagja a Nemzeti Színháznak. És ez a legnagyobb akadály annak, hogy Fólthy Erzsé a Vígszínházhoz szerződjön, meri nem valószínű, hogy Hevesi Sándor felbontsa a szerződését.

A szerződés felbontásáról jut eszembe Honthy Hanna esete, akit már régebb idő óta bosszantott az, hogy sokkal kevesebb fizetést kapott színházától, mint amennyi a szerződésben ki volt kötve.

Honthy Hanna kiszámította, hogy ez a differencia körülbelül öt-hat-ezer pengőt tesz ki,

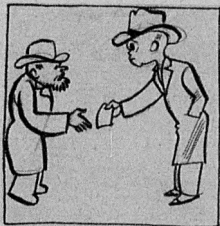
ami elég tekintélyes summa még egy prinadonnának is. Egy szép napon beállított tehát direktorához, akit arra kért, hogy fizesse ki neki ezt az összeget. A direktornak más volt a nézete, mire

Honthy kijelentette, hogy többet nem lép fel ebben a színházban. A több órán át tartó disputa Honthy Hanna győzelmével végződött, aki hosszabb üdülésre utazott el. Amikor a többi pesti direktorok meg-

tudták, hogy a művésznő felbontotta a szerződését, elhalmozták ajánlatokkal és darabokkal, úgyhogy Honthy Hanna tizenkét darabot vitt magával. Ezek közül biztos értesülesem szerint egyiket sem fogadja el. Honthy ebben a szezonban már csak egy szerepet játszik el, még pedig a Fővárosi Operettszínházban. A nyári szerződését azonban már alá is írta, amely a Budai Színházról szól, ahol Békeffy — Lajthai új operettjében fog felépni.

Kabos Gyuláról is van egy történetem, aki néhány héttel ezelőtt törzskávéházában arról beszélgetett társaságában, hogy milyen rettenetes nyomor van ma Pesten. Az egyik barátja esetekelet mondott el a pesti nyomorról, amik

annyira meghatották Kabos Gyulát, hogy ott helyben rögtön kijelentette, hogy ezentúl fizetéséből naponta

öt pengőt ad a pesti nyomortanya lakóinak.

Kabos Gyula azóta is állja a szavát és tíznaponként ötven pengőt küld el erre a célra. Ha igaz az, hogy a jószívű adakozót szereti az Isten, akkor Kabos Gyulát igazán nagyon szeretheti.

Ejnye, de meg van hatva apuskám, úgy látom sürgős szüksége van egy vig hirre. Hát tessék:

Vígh Miklós a Fővárosi Operettszínházról tíznapos szabadságot kapott, hogy Berlinbe utazhasson, ahol huszonegy gramofonlemezre fog énekelni.

Március 17., 18. és 19-én — amíg a Kolozsvári Színház az Új Színházban fog vendégszerepelni — Ujpesten játszik a „Vakablak”-ot a premiér szereposztásában.

Székely János, a legnépszerűbb európai filmscenáriumíró néhány nap óta Budapesten tartózkodik. Egyik kiváló művésznőnkkel folytat tárgyalást, akit új filmjének főszerepére szeretne megnyerni.

Most pedig jöjjön a szokásos vice:

Dénes Oszkár meglátogatta egy vidéki jóbarátja, akit elvitt valamelyik este az egyik pesti színházba.

— Rémes — mondta Dénes az első felvonás után — hallatlanul rossz itt az akusztika.

— Nekem szerencsém van — nevetett a vidéki jóbarát — mert én nem érzem.

— ?

— Mert náthás vagyok.

Fagyhullám

Az egyik direktor, azt mondják, Direkt féltékeny a Dunára, Mert észre vette, hogy a Duna Már hetek óta csupa tábla.

Az ifjú férj

— Na, hogy ízlik a házasságot? — kérdi Dolly Ferenc egy mostanában nősült barátjától.

— Ó, köszönöm kérdéseted, nagyon mulatságos.

— ?

— A feleségem főz és nekem ki kell találnom, hogy melyik étel micsoda.

Milyen a

Kacér ...

Kecses ...

Elegáns ...

Vidám .

pesti nő?

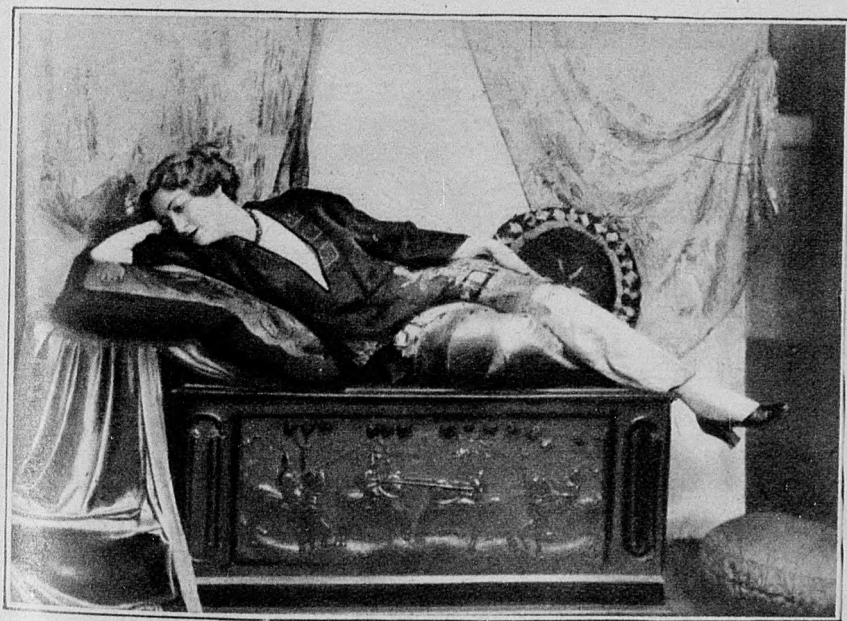
Bemutatta: Láczy Margit
(Fotó Rozgonyi udv. fényképész)

Szellemes ...

Izléses ...

... és szerelmes ...

Mefisztó* elrablása*

IRTA: D. LABOUREUR

1.

A közönség, a naiv közönség azt hitte, hogy José Poggera, a Nagyopera baritonista-titánja, a boldog emberek közé tartozik. Elvégre, ha valaki alig negyvenöt éves korában Párizs legkedveltebb énekesei közé számíthatja magát, ha villája, autója, sztárgázsija és a ballábszárában reumája van, az igazán körülbelül mindazt megkapta a sorsból, amit a sors, ez a zsupori vénember, bőkezű pillanataiban egy-egy kegyeltjére rá szokott pazarolni.

José negyvenöt éves korára felszedett magára egy kis pocakot, amit azonban csak a beavatottak tudtak róla. Szélesvállú, jóképű férfi volt, egészen ősz frizurával, amelynek csücske egy kicsit a homlokába lógott; borotvált, nagy arca volt, melynek legmarkánsabb pontja a kicsit elferdült orr, ami a Poggera-apa egyik kissé túlzott pedagógiai tevékenységének a maradványa — és nagyon szelíd, kékszürke szemek. Frakkban a kimondottan csinos férfiak közé tartozott a baritonista. És mégis elégedetlen volt.

Ha a Saljapin vagy a Marcel Journet, vagy más baritonista világhíresség nevét mondták előtte, elfutotta a düh vagy ellepte a szomorúság. Saljapin... négyezer dollár egy fellépésért... világhír... Ilyenkor úgy érezte, hogy nagyon hiányzik a multjából a zsákhordás, ami Saljapint nagyvá tette.

És rájött arra, hogy személye köré semmi legenda nem fűződik. Jól énekel, csinos férfi — pont. Ez persze nem elég a mai világban. Reklám kell, botrány, szenzáció, magánélet. Ilyen rendezett magánélettel semmire se lehet menni. Az embernek van egy nyugalmazott felesége és két-három szeretője... Á! Itt sürgősen tenni kell valamit.

Mikor Poggera idáig jutott gondolkodásában, csendetett és bekérte a kabátját. Aztán lement a villa elé, beült hatvan lóerős sportautójába és a város felé hajtatott.

2.

A Boulevard Bourdon egyik ötemeletes háza előtt állott meg. A liften pillanatok alatt fölért az ötödik emeletre s becsengetett egy ajtón, amely alatt ez a névtábla állott:

E. O'BRUN, magán-detektív

Az inas ajtót nyitott és Poggera egy perc múlva már O'Brun dolgozószobájában ült.

Furesa ember volt ez az O'Brun. Ir származású, de már régen párizsi. Eredetileg ujságírónak készült, de mivel az eseményeket csak észrevenni tudta, megírni nem, frontot változtatott s magánnyomozó irodát nyitott, amely fényesen be is vált.

O'Brun nem tartozott a szép fiúk közé! Alaacsony, cingár legény volt, kicsit görbe orral és nagy szájjal, amely kétségbeejtően csúnya fogazatot takart. S ha beszélni kezdett! Ugy hadart, hogy minden második szavát lehetett csak érteni. De az is sok volt, mert beszédébe folyton felesleges szavakat vegyített. „Megjegyzem” — ez volt a kedvenc szava. Mindent megjegyzett.

— Mivel szolgálhatok, mester? — kérdezte Poggerát.

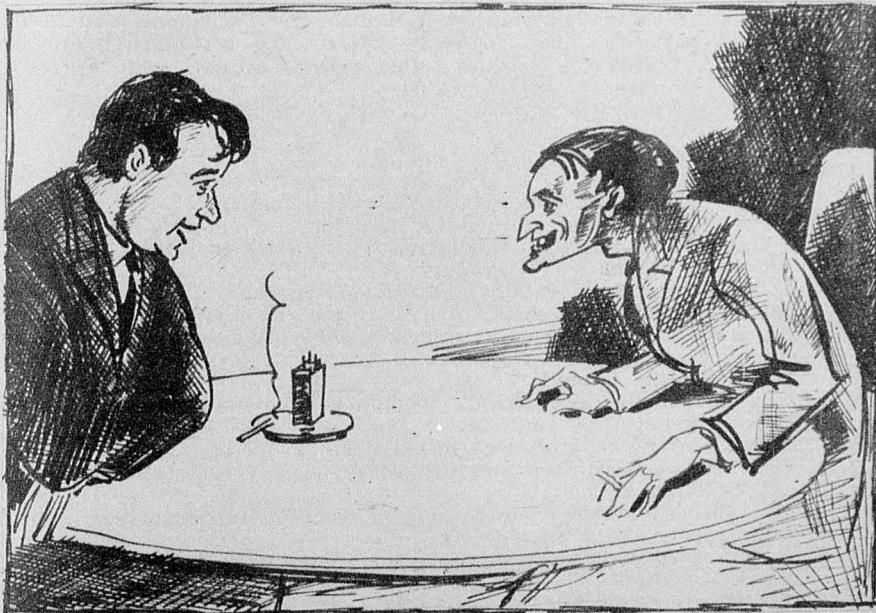
— Nézze, kedves O'Brun, — mondta rövid hallgatás után Poggera, — maga okos ember, nem kell sokat magyaráznom. Röviden a tárgyra térek.

Itt O'Brun közbebadart egy rövid mondatot, amit Poggera nem értett meg, mire így folytatta:

- Nekem egy kis szenzációra van szükségem. Mit ajánl ?
 - Hm. Vér lehet a dologban ?
 - Isten ments !
 - Semmi becstelenség ?
 - Dehogya is !
 - Akkor, megjegyzem, egy egyszerű elraboltatást ajánlok.
 - Ez kezd érdekelni.
 - Mi az ön legközelebbi nagy szerepe ?
 - A jövő héten új betanulással játsszuk Faustot. Theatre parée lesz.
- Uj felfogású Mefisztómat már napok óta kommunikézik a lapok.
- Helyes. Mikor lesz az ?
 - Május huszadikán.
 - Hát megjegyzem, a dolog így fog alakulni : Ön május tizenkilencedi-
kén este egyedül ül otthon és olvasgat. Este pont tizenegykor négy álarcos
rabló jelenik meg a lakásán, akik a személyzetet ártalmatlanná teszik és önt
autón ismeretlen helyre magukkal hurcolják. A szolgák később kiszabadulnak,
jelentik az esetet a rendőrségnek. Nyomozás, újságírók, iszonyú botrány s a
szobájában egy pecsétes női gyűrűt és egy vállpántot talál a helyszíni szemle.
Nő van a dologban ! A nyomozás nem vezet eredményre, a Faust díszelőadása
már-már összeomlik, amikor ön az utolsó pillanatban, rongyosan, vérezve meg-
érkezik a színházhoz : halálos veszedelmek árán kiszabadult a fogságból, alig
van ideje elmondani, hogy egy külföldi grófnő rabolta el, aki magával akarta
hurcolni a tengerre. Miután szerelemből tette, nevét nem árulja el soha, senki-
nek : ez a diszkrét vonás nagyon fogja emelni az ön presztizsét a hölgyek előtt.
megjegyzem. Szóval az előadást mégis meg lehet tartani, a lapok oldalakat
írnak a bűnügyről, ön másnap szanatóriumba vonul pihenni — kész a legenda
és a reklám. Mit szól hozzá, megjegyzem ? !
 - Remek. Maga egy költő, O'Brun !

3.

Az Operában lázasan folytak Faust próbái. Poggera minden délelőtt pon-
tosan megjelent és kitűnő formában énekelt. Mindenkit elfogott a nagy esemé-

Mit szól hozzá, megjegyzem ? !

nyeket megelőző láz, csak Silareau, a fiatal másodbaritonista járt lehorgasztott fővel.

Ezt a Silareaut vidékről szerződtették a színházhoz. Hallatlanul tehetséges fiú volt, huszonhét éves, százkilencven centiméter magas, kicsit esetlenül járt, lábait és kezeit nem tudta hová rakni: de ha megszólalt, zengett hangjától a színház.

Azonban sohase szólalt meg. Poggera, az első baritonista, mindent elénekelt előle. Kis szerepek jutottak csak Silareaunak, aki hiába várta, hogy az erős fizikumú Poggera egyszer megbetegedjék: ez soha sem következett be. Poggera bírta az iramot és Silareau már látta, hogy a legközelebbi években nem jut szóhoz, hacsak vissza nem megy vidékre. Ehhez pedig nem volt semmi kedve.

Pár nappal a Faust premiérje előtt, hosszas töprengés után, felült egy taxira és elrobogott vele a Boulevard Haussmann 58 alá. Harmadik emelet: Tunyer, mesterdetektív. Körülbelül másfél órát tárgyalt vele, aztán szemmel láthatólag jobb kedvvel távozott.

4.

Május tizenkilencedike volt. Délelőtt megtartották a házi főpróbát. Poggera fényes diszpozícióban énekelt. Silareau egy páholyból hallgatta. Másnap estére Doumergue elnök részére is fenntartottak egy páholyt.

A délutánt Poggera a művészklubban tölötte, ahol bridge-rummyn nyert harminc frankot. Este kilenckor hazament. A portásnak meghagyta, hogy senkit ne eressen be hozzá, mert pihenni akar. Megvacsorázott, de nem vett, szokása szerint, pizzamát, hanem meleg uccai ruhát öltött, amin Christophe, a szemüveges szolga nagyon csodálkozott. (Poggera szerette a rövidlátó embereket, mert megállapítása szerint tehetségtelenebbek és szorgalmasabbak az átlagnál és Christophe is ilyennek bizonyult.)

Tíz órára Poggera megvacsorázott és olvasgatni kezdett.

Fél tizenegykor a kapun csengettek. A kapu kinyílt, rövid szóváltás, majd tompa puffanás hallatszott. Poggera csodálkozva nézett az órára: mi az? Valami tévedés? Ugy emlékezett, hogy a megállapodás tizenegyre szól. No de elvégre mindegy.

Most az előszobából hallatszott egy sikoltás: ez a szakácsné volt. Aztán egy pofon csattant, bizonyára Christophe képén. Még két percnyi láрма és odakinn csend lett. Ekkor felpattant a dolgozószoba ajtaja: négy álarcos úr lépett be rajta, előreszegzett revolverekkel.

— Fel a kezekkel! Ha ellenkezik, lövünk! — mondta egy harsány hang. Poggera elmosolyodott.

— Jó estét, uraim! Már vártam önöket!

A rablók összenéztek.

— De jó kedve van uraságnak! Adja elő a fegyverét!

— Fegyver nincs nálam — mondta Poggera. — Nem elég, hogy Önök-nél van? Egyébként nem látom O'Brun urat. Ó miért nem jött el?

Az álarcosok megint összenéztek.

— Ez megőrült az ijedtségtől — mondta az egyik.

— Pardon, mielőtt elmennénk, talán egy pohárka konyakot? — szólt a házigazda s mialatt négyen revolvvert szegeztek neki, ő mindenkinek töltött egy pohárkával.

— Egészségünkre, uraim!

Koccintottak. Akkor az álarcosok meglökték a baritonistát:

— Vegye a kabátját és aló mars!

Elindultak. Az előszobában még megkérdezte a művész:

— Remélem, nem kötözték meg túlságosan szegény Christopheot... nagyon félnék és ideges fickó...

A kapu alatt ott feküdt a portás, megkötözve. Elsétáltak mellette. Ekkor az egyik álarcos megkérdezte Poggerát.

— Mondja, meg se kérdezi, hogy miért és hová visszük?

— Minek? — felelte Poggera, — ezt a dolgot már letárgyaltam a főnökkel. Gyerünk!

— Megőrült, esküszöm... — mondta egy rabló. Beültek egy várakozó

autóba, lehúzták a függönyöket és nyolcvan kilométeres sebességgel nekivágtak a város szélé felé.

5.

Legalább három órát ment az autó. Csinos kis házba érkeztek, egy erdőben. Az álarcosok elég udvariasak voltak s a házban már várták Poggerát. Egy asszony felvezette az első emeletre, ahol rendesen berendezett szoba várta, vacsorával, megvetett ággyal. Senki se szólt hozzá semmit, csak az asszony mondta:

— Ha valamire szüksége van, csengessen. Egyelőre itt marad. — Azzal kiment és az ajtót bezárta kívülről.

A szoba egyetlen ablaka ráccsal volt ellátva. Poggera meglehetősen nézett körül és cigarettára gyújtott.

— Ügyes fiú ez az O'Brun, beesületszavamra! Teljesen úgy néz ki a dolog, mintha elraboltak volna...

Azzal nyugodtan levelelgetett és lefeküdt. Egy kicsit még mosolygott és arra a gondolatra, hogy a botrány már úton van — pár óra múlva megjelennek a lapok a szenzációval... Poggera! Poggera!

És O'Brun csúnya pofájával álmodott azon az éjjelen.

6.

A következő nap — szép tavaszi nap volt — kedélyesen telt el. Poggera megfürdött, kitűnő kosztot kapott, a szomszéd szobában pianinót talált, skálázott egy kicsit. Igaz, hogy revolveres, álarcos férfi követte minden lépését...

— Azért ez egy kicsit túlzás! — gondolta Poggera, — de nem bánta. Legyen teljes a komédia.

Délután négy óra körül izgatottan nézegetett ki az ablakon és csezengett. Az asszony bejött.

— Nincs itt még az autó?

— Miféle autó? — kérdezte az asszony.

— Amin visszavisznek a városba. Elvégre három órás az út, pár perc múlva indulni kell, mert még lekésem az előadást!

Miféle autó?

— Az előadást? — az asszony felnevetett. — A művész úr holnap reggelig fog itt tartózkodni. Az előadással pedig ne törődjék!

Poggera felordított.

— Ez valami tévedés lesz! Hol van O'Brun?

— Ki az az úr!

— O'Brun, a mesterdetektív!

— Hja, az azóta valószínűleg keresi önt. De ma már aligha találja meg.

— Hát maguk nem az ő emberei?

— De nem ám!

— Hát?

— Csak nem gondolja, hogy elárulom megbízónk nevét? — Ezzel becsapta az ajtót Poggera előtt.

A művész üvöltözni kezdett. Egész baritonját kiordította, világsikert ért volna el színpadon ilyen nagy hanggal. Az ajtó kinyílt, egy revolver csöve nyúlt be rajta.

— Vigyázzon, mester, ha sokat ordít, elveszíti a baritonját!

— Gazember!

— És esetleg meg is sérül...

— Tönkretesztek...

Az ajtó ismét becsukódott. Poggera izgatottan nézte az óramutató haladását, verejtékcseppek ömlöttek róla és letépte gallérját, mert fulladozott. Most kezdődik az előadás! Az elnök megérkezett... a nyitány...

Sírt, mint egy gyerek.

7.

Párizs elalatt csakugyan megkapta a maga szenzációját. Reggel megjelentek a lapok az ordító címekkel:

„Elrabolták az Opera baritonistáját!”

„Poggera José bűntény áldozata lett!”

„Az egész rendőrség talpon!”

Mikor a szolgák kiszabadultak kötelékeikből, a rendőrségre rohantak. A rendőrség a szenzációs bejelentésre azonnal munkába látott, helyszíni szemle volt, autók robogtak, fényképezetek dolgoztak... Csak az volt a csodálatos, hogy a művész szobájában dulakodásnak semmi nyoma nem volt, ellenben öt konyakos poharat találtak. Hallatlanul rejtélyes bűneset.

O'Brun, a mesterdetektív önként felajánlotta szolgálatait. Arról nem számolt be, hogy mikor pont tizenegykor megjelent Poggera villájában, sehol egy lelket nem talált. Rögtön látta — élesesű ember volt — hogy itt valami nincs rendben... és vad buzgalommal igyekezett a rendőrség munkáját elősegíteni — de hiába. Egy-két napon belül nincs kilátás eredményre... és este a díszelőadás!

A díszelőadást azért megtartották. A direktor kijelentette, hogy egy tag miatt nem küldi el a köztársasági elnököt — s felkérte Silareaut, a másodbaritonistát, hogy ugorják be Poggera helyett. Silareau készséggel eleget tett a kérésnek, — beugrott.

Fellépése szenzációs sikerrel járt. Mefisztója egészen eltért a szokványtól: játékban, hangban égyaránt elsőrangú teljesítmény volt és szerenádjá után percekig tombolt a közönség. Egy fiatal, beugró színész így tudjon! Felséges! Remek!

Másnap a lapok hasábos kritikákban számoltak be Silareau beugrásáról, az igazgató felemelte gázsiját a sztárok színvonalára és a fiatalember titkárt fogadott, aki szerelmesleveleit szortirozza.

Poggera pedig huszonegyedikén reggel, testileg épen, de lelkileg megtörve, előkerült. O'Brun kereste, de O'Brun letagadtatta magát. Elment vidékre szégyenkezni. Sőt az a terv is megfordult fejében, hogy újra ujságíró lesz.

Tunyer ugyanekkor megnagyobbította az irodáját...

Poggera pedig betartotta az eredeti megállapodást.

Szanatóriumba vonult.

A komikus

IRTA
HARGITAI
TIHAMÉR

Minden szava derűt fakaszt,
A közönség kacag,
Amerre jár, amerre lép
Virágokat szór szerteszét
És ragyogó nyarat.

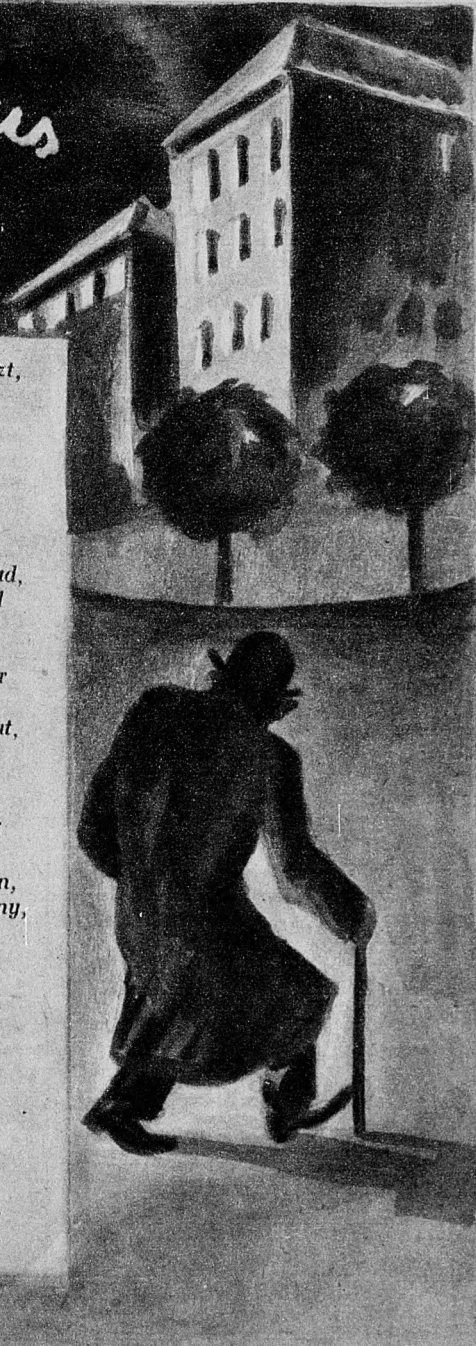
Ha ő játszik a színpadon,
Elszáll a gond, a kín,
A könny a szemből kiapad,
Ha tréfa, vidám dal fakad
Kifestett ajkain.

S a játék, hogyha véget ér
És a kárpit ledől,
Ki széthintett annyi nyarat,
Neki a rideg tél marad,
Övé csupán a könny.

Szerelmet sem terem neki
Ez a festett világ,
Mert ott a csinos bonviván,
Azé lesz minden szép leány,
Minden mámor s virág.

A komikus árva madár,
Egyedül bandukol —
A csörgősapka úgy szorít,
Olyan furcsákat álmodik,
Nyugalma nincs sehol.

Bolondos, lázas éjeken
A melle ég, zihál...
Ha félálomba szendereg,
Szívét perzseli két szerep:
Hamlet és Lear király —

Miből lesz a Cserebogár?

A legnagyobb, a legtökéletesebb operettprimadonna, Kosáry Emmy néhány hét óta idehaza tartózkodik. A főúri kényelemmel berendezett lakásában pihen ki Pesten külföldi vendéjátékainak járadalmait.

A lezárt fedelű zongora szinte szomorúan és szemrehányóan néz gazdájára. Kosáry Emmy hetek óta nem gyakorol, miután ő is megkapta a divatos betegséget, az influenzát. Csak most kelt fel a betegágyból és még beszélni is alig szabad. Eppen ezért a következőket mesélte el nekünk felváltva férjével, Buttykay Ákoskal.

— Sáros megyében születtem, ahol szigorú környezetben nőttem fel. Sohasem jutott eszembe, hogy valaha is a színpadra menjek. Tizenkét éves koromban feljöttem Pestre és ekkor rokonom, Heraldné, a kiváló ének mesternő rábeszélte szüleimet arra, hogy tanuljak énekelni. Tizenhét éves koromban a „Lakmé” csengélyáriáját már eredetiben és nem transzponált állapotában énekeltem.

Folyton a kezemet rázta

Egy délelőtt aztán elvittek az Operaházba próbát énekelni. A próbaéneklésem után mindenki el volt ragadtatva. Különösen boldogult Takács Mihály, aki folytonosan a kezemet rázta. Közben megismerkedtem férjemmel, aki rövidesen feleségül is vett. Vele együtt mentem ki Berlinbe, ahol két koncertet adtam. Meghívást kaptam Drezdába, hogy az ottani Operaházban vegyek részt Strauss „Ariadne”-jének premiérjén. Ugyancsak akkor meghívtak próbaéneklésre a berlini Operaházhoz is. Összeült a család tanácskoznia, hogy mitévők legyünk...

— Én vagyok a hibás, hogy Emmy nem fogadta el ezeket az ajánlatokat — vág felesége szavaiba Buttykay Ákos. — Azt mondtam neki, hogyha jó vagy Berlinben, jó leszel Pesten is. Emiatt kár kiköltözködnünk Németországba.

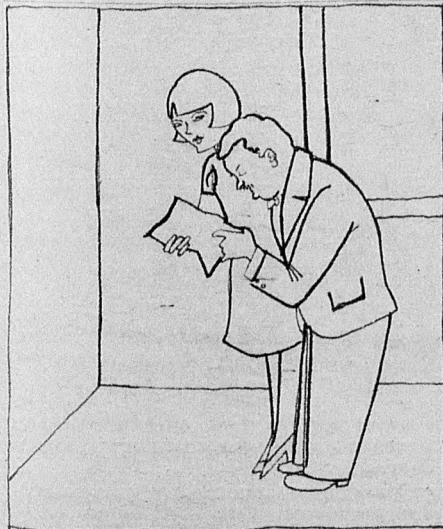
— Hazajöttünk tehát — folytatja Kosáry Emmy — és már elintéztet dolog volt, hogy a pesti Operaházban fogok fellépni a „Lakmé”-ban. Ekkor azonban makacs légesőhurutot kaptam, amelyvel végigszenvedtem az egész szeönt. A következő évben mutatta be aztán az Operaház férjem „Hamupipőke” című operáját és én ennek a főszerepében mulatoztam be a pesti közönség előtt. Gyors egymásutánban kaptam azután szerepeket a „Lakmé” és a „Varázsfuvola”-ban, majd hirtelen változtak a viszonyok és szisztematikusan mindig kevesebb és kevesebb szerephez jutottam. Ezerkilencszáztizenötben aztán előfordult az az eset, hogy az egész szeónon keresztül nem szerepeltem. Ekkor ajánlotta föl a Vígszínház a „Három a kislány” női főszerepét, amelyet, mint az Operaház szabadságolt tagja elfogadtam. Még a „Három a kislány” előadásai alatt ajánlotta fel Beöthy László a „Csárdás királynő”-t. Most már végleg határoznom kellett, hogy az Operánál, vagy az operettnél maradjak. Az uramnak az volt az álláspontja, hogy ne kínlódjak és bosszankodjak továbbra is az Operaháznál, hanem fogadjam el Beöthy

ajánlatát. Elvállaltam a szerepet és ezzel megszűntem az Operaház tagja lenni. Egymásután játszottam el a Király-Színházban a „Csárdáskirálynő”-t, a „Stambul rózsáját”-t, a „Pacsirta”-t, ami több mint ötszáz előadást jelentett en suűt.

A kommün után Bécsből visszatérve eljátszottam az „Ezüst sirály”-t, amit később Bécsben kétszázszor kreáltam. Azután megint Pest jött. Az „Ezüst sirály” reprimé és a „Diadalmas asszony”. Ebben a darabban látott meg egy amerikai impresszárió, aki huszonegy amerikai előadásra szerződtelet le. Chicagói vendégszereplésem alatt kaptam egy sürgönyt Kálmán Imrétől, hogy játsszam el Bécsben a „Marica grófnő” címszerepét. Sajnos, nem tudtam elvállalni, mert a lekötött huszonegy előadásból nyolcvan lett. Amikor hazajöttem, hatvan előadásra keresztül mégis csak eljátszottam a bécsi Maricát, amelyet azután a berlini Metropol Theaterben még százhuszszor énekeltem.

A Marica után Bécsben a „Paganini”, majd újból Amerika és végül megint Bécs, de hiszen ezt ügyis tudják...

Most végre pihenni akarok, bár folyton kísértenek az újabb ajánlatokkal. Az egyik egy hollandiai turnéra szól, a másik Richard Tauberrrel egy hosszabb vendégszereplésre. Nem tudom, hogy melyiket fogom elfogadni. Talán egyiket sem, talán mind a kettőt...

Kaptam egy sürgönyt

Nyugodtan ülhet

ez a bájos leány, mert pompás ruháját a Párisi Divat szabásmintája alapján készítette el. A Párisi Divat a külföld legelőkelőbb modellrajzolóival áll összeköttetésben és többszáz csodaszép párisi modellt és szebbnél szebb kézimunkát, rajzot közöl minden számában.

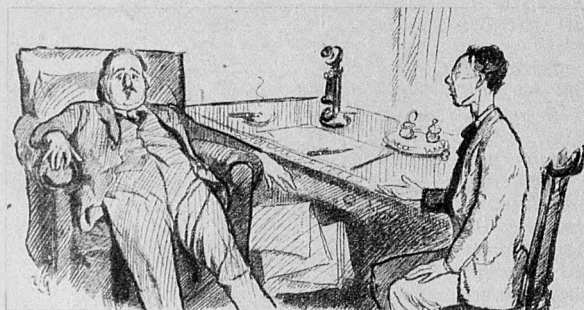
Féláron küldjük Önnek a Párisi Divatot egy héttel a megjelenés után (tisztán visszamaradt lapokat), hogy megismerje ezt a rendkívül érdekes lapot, még pedig $\frac{1}{4}$ évre 4 pengő 40 fillér helyett 2 pengő 20 fillérért.

Kérjen egy mutatványszámot, melyet ingyen és bérmentve küldünk. Kiadóhivatala: Budapest, VII, Dohány u. 12.

Amin az egész világ nevet

Temetés után

Barát a férjhez, akinek rövid idő alatt a harmadik felesége halt meg: Na, ma még elmentem, de azt lesheted, hogy én még egy feleséged temetésére (London Opinion)

Indokolás

— Nagyon rejtélyes leány ez a Mici!
— Ugyan miért?
— Mert X lába van. (Sourire)

Reménytelen

— Hallom, hogy nem mész férjhez ahhoz a Neumannhoz! Hogy lehet ez?
— Tudod, a papa azt mondja, hogy nincs pozíciója, a mama azt mondja, hogy öreg hozzám, a tante azon a véleményen van, hogy nem lesz elég gyengéd férj, a bácsim nagyon sok kellemetlen dolgot hallott felőle. Tom, az öcsém pedig azt mondja, hogy a Neumann egy igazi szoknyavadász. Ezek után én...

— Tényleg, erre igazán kíváncsi vagyok! Mi ezek után a te véleményed?

— Én egyelőre várom, hogy megkérje a kezemet! És aztán...

— Aztán kikoszarozod?

— Nem. Aztán hozzámegek.

(Berliner Tageblatt)

Autőzlethen

— Ezt az új Minerva-kocsit melegen ajánlhatom, mr. Wells! Ugy érzi magát ebben az autóban, mint otthon!...

— Jobb nincs?

(Sourire)

Találkozás

— Láttam, amint a vörös Jack meg akarta csokolni a maga leányát, mr. Smith.

— Na és megcsokolta?

— Nem. A Mary nem engedte.

— Akkor maga rosszul látta! Az nem az én leányom volt.

(London Opinion)

Testápolás

— Komisz gazfickó, miért nem mosakodtál már megint?

— Nem ér semmit mama. Ugyis megint piszkos leszek. (Ulk)

Barátnők egymás között

— Tegnap nála voltam és megmondtam neki, hogy nem akarom többé látni.

— Na és mit válaszolt?

— Lecsavarta a villanyt. (Woche)

Petzselő szerelem

IRTA: KARL RÖSSLER

FORDITOTTA:
STELLA ADORJÁN

Bogata, a világhírű, de már nem fiatal énekesnő Amerikából Európába érkezik. Vele jön egyik reménytelen rajongója, Devereux is. Bogata, akit barátai Janinának neveznek, egyenesen Berlinbe utazik, ahol Selus doktort keresi fel, aki romlandó szépségét szokta rendbehozni. Selus doktor titokban szerelmes hírneves páciensébe. Berlinből Wiesbadenbe utazik Bogata. Itt Stürmer, a férje (iszákos, csapodár színész) és lánya, Stefi (titokban énekelni tanult) várják. Meglátogatja őket Eberhard herceg s Bogata ekkor látja, hogy Stefi nemcsak mint énekesnőnek, de mint asszonynak is veszélyes ellenfele lehet. Ezért leányát Münchenbe küldi, hogy Bertini asszonynál folytassa énektanulmányait. Stefi itt megismerkedik Mabel-lel (amerikai leány), aki szintén énekelni tanul és hozzáköltözik egy penzióba. Bogata Brémaba utazik, ahol vendégszerepelnie kell. Az előadáson megerőlteti a hangját. Az orvos megtiltja neki az éneklést és tengerpartra küldi pihenni. Bogata Párizsba utazik, a vonaton megismerkedik Schröder műgyűjtővel, aki hotelt ajánl a művésznőnek.

— Ebben a hotelben lakott Wilde Oszkár és Beardsley is itt halt meg. Egy nagy művész, mint ön, igen jól érezheti magát itt — mondta Schröder. Ezzel már búcsút is vett és autója el-tűnt a sarkon.

Janina érdeklődéssel nézett utána. Úgy hitte, hogy az ilyenfajta póz és színpadiasság nélkül való ember eddig hiányzott az életéből.

Délután kiutazott Devereuxhoz Meu-

donba. A villa a Szajna partján állott, hatalmas kert közepében. A szolga nyitotta ki a kaput. Be akarta jelenteni, de az énekesnő kérte, hogy ne tegye, meg akarja lepni Devereux-t.

Devereux egy hársfa alatt pihent. Napfény csillogott ősz haján és ez valami rokonszenves külsőt kölcsönzött a különben zord férfinak. Olvasott. Annnyira elmerült, hogy észre se vette az énekesnő lépteit. Csak akkor pillantott fel, amikor már egészen mellette állott a nő.

— Ki az? — rezzent fel.

— Én vagyok — mosolygott Janina. — nem ismer meg?

— Ó, kezeit csókolom! Éppen önről álmodoztam.

Fölkelt és kezét csókolta.

Janina elmesélte, hogy mi történt vele.

— Attól félek, hogy elvesztem a hangomat.

— Az ön hangja mindég szépen fog csengeni...

— Biarritzba vagy Bretagneba szeretnék utazni. Kérem, tartson velem, félek az egyedüllétől.

— Szívesen, asszonyom, de én is éppen egy szemorvos kezelése alatt állok. Kisebbségi operáció vár rám. Nem várna néhány napig?

— Súlyos az operáció?

Devereux hazudott.

— Csekélység az egész, a szemeim egyre gyengülnek, alig látok olvasni, a világot csak körvonalalaiban látom.

— Fájdalmi vannak?

A férfi kényszeredetten mosolygott:
— Igazán alig. Minél kevesebbet lát az ember a világból, annál többet tekint sajátmagába.

A kert tele volt virággyakkal.

— Azt beszélük, hogy ez a kastély Maria Antoinette egyik udvarhölgyéé volt. A királyné sokat sétált ezeken az utakon.

Fölmentek a teraszra, ahonnan letekintettek a kanyargó Szajna ezernyi csillogó hajójára.

— Milyen csendes itt nálam!

— Igen, de ez a nagy nyugalom megérthet a maga lelkének!

Devereux nem felelt. Így ültek egymás mellett egy óra hosszat anélkül, hogy bármelyik is megszólalt volna. Bealkonyodott és a szolga lámpát gyújtott.

— Olyan régen voltunk így egyedül — jegyezte meg a férfi.

Janina felpillantott és úgy találta, hogy a férfi fáradt, finom arca, hosszú, keskeny kezei és az egész esti hangulat nagyszerűen illik ehhez a miljökhöz. Emlékezett rá, hogy mi minden történt az alatt a három hónap alatt, míg Izoldát énekelte. Vágyakozva gondolt a sikerre. Hirtelen felugrott. Úgy érezte, hogy valami megszakadt benne. Összerázkódott.

— Kedves Devereux, az idill nem nekem való. Még nem vagyok készen. Mozgásra van szükségem.

Devereux megrémült.

— Nem érzi jól magát nálam?

— De igen, ez az óra nagyon kedves volt, de már elmúlt. Bocsásson meg, kedves Devereux, én nem vagyok képes ilyen csendesen ülni egy helyben és megadni magam a sorsnak.

Úgy érezte, hogy lázas. Tovább folytatta:

— Más élet is van: zene, városok, emberek, akik szenvednek és folyton újra és újra próbálkoznak. Engedjen engem az emberek közé. Nem nekem való ez a csendesség, a magány.

Devereux elszorodott.

— Ha már így kell lennie...

Az orvos különben is a legnagyobb nyugalmat ajánlotta neki. Szemére hályog borult és ezt nem akarta bevalani Janinának.

— És lesz önnek társasága Párizsban?

— Természetesen. Honfitársak és barátok. Holnap újra kijövök magához.

Kezet nyújtott a férfinak, aki megcsókolta a feléje nyújtott ujjakat.

Az autóban még izgatottabb lett.

— Mennyi férfi — gondolta, — akik mind értem törték magukat és egyiket se engedtem a közelembé!

Számadást csinált.

— Mire várok? Micsoda polgári csökevény ez bennem, hogy félek a szerelemtől, mint valami iskoláslány, aki attól tart, hogy a tiltott csókot megtudja az édesanyja. Válogató vagyok. A mesebeli lovagról álmodozom. Ó, Studenhoff tett tönkre engem! Tudat alatt mindig őt érzem és az ő emléke mérgezi meg minden örömet!

A szálló halljába sietett. A lépesőn doktor Schröderbe ütközött.

Mellegen üdvözölték egymást. Mellette egy barátja állott. Mindketten frakkba voltak öltözve. Schröder bemutatta:

— Ez az úr, aki önt majdnem elnyeli a szemével, Taubinger professzor. Bécsből. Ő csak szép asszonyokat fest. Tehetséges piktör.

A professzor komoly képet vágott és egy bókot akart kinyögni. De nem sikerült. A beszéd túlságos megerőltetést jelentett volna számára. Igyekezett leküzdeni az elfogódottságát.

— Hol kívánja tölteni az estjét, nagyságos asszonyom?

— Valami vidám látványosság után vágyom.

— A vidámságot itt eredeti amerikai csomagolásban adagolják. Pácolva. Ha csakugyan gall kedélyt akar látni, menjen Lübeckbe. Az amerikaiak lehangosították Párizst az únalmas, szürke mókáikkal.

— Talán egy revüt? — kockáztatta meg Janina.

— A revük azelőtt tényleg szelleme-

sek voltak. Most csak meztelenséget lehet látni. Amellett olyan erkölcsösesek, akár egy lelkeskongresszus. Katonailag idomított meztelenség, amely az unalom segítségével erkölcsössé válik. Hát még a zenekíséret!

— Hová készültek önök, uraim?

— Az egyetlen értelmes dolgot akarjuk csinálni, amit még egy civilizált európai Párizsban megtehet, elmegyünk vacsorázni.

— Vigyenek magukkal, én is éhes vagyok.

Az urak örültek a szerencsének. Janinával együtt autóztak a Michel boulevardon egy kis marchand du vinbe, egy régi művészlokálba, ahol sok festő tanyázott. Schröder vacsora közben anekdotákkal traktálta őket. A festő majd elnyelte szemeivel Janinát.

Étkezés után így szólt az asszony:

— Most halljunk valami könnyű muzsikát!

A festő a „Nevető halálfej“-hez címzett lebujt ajánlotta. Schröder ellemezte:

— Jöjjön inkább, nagyságos asszo-

nyom, nézzük meg, hogy táncolnak a párizsi lányok.

Kis diákkocsnába mentek. A pincér páholyba vezette őket. Pezsgőt hozott. Janina a táncolókat figyelte. Festőnövendékek, diákok, modellek és kócos, nagyhajú piktorok forogtak itt a zene ütemeire. Schröder el volt bájolva.

— Látja, ehhez nem értünk mi berliniek. Mi nem táncolunk, hanem nehezkesen eszozogunk, szabályosan, ahogy azt a tánemesterek előírják. Hiányzik belőlünk a franciás könnyedség.

A festő elővette a vázlatkönyvét és rajzolni kezdett.

Janina még mindig a táncolókat nézte. Schröder hozzáhajolva mondta:

— Mi azt képzeljük, hogy az öröm erkölcstelen. A tanítóbácsi palcáját érezzük még mindig a hátunk mögött.

Kis diákkocsnába mentek.

Janina egy hajtásra kihörpintette pezsgőjét és a festőhöz fordult:

— Nos, professzor úr, nem szól egy szót se?

— En ilyenkor hallgatni szoktam — és rámutatott a vázlatkönyvére.

Janinát lenyűgözte az érzéki atmoszféra, az összegomolyodott táncolók, akik egymás karjaiban feküdtek és így ringtak a muzsika hullámain.

Nézte a táncolókat, aztán fölkel.

— Tűrhetetlen hőség van — mondotta, — ez a túláradó életkedv melan-kólikussá tesz.

— Valóban — vélte Schröder, — álljunk talán odább egy házzal. Élvezzük Párizst az uccákon. Barangolni fogunk.

— A kontraszt kedvéért most jól öltözött férfiakat szeretnék látni — szólt Janina.

A festő az órájára pillantott:

— Trensenszkynek megígértem, hogy még ma fölkeresem.

— Tehát vigyük el mégis a nagyságos asszonyt a „Nevető halálfej”-be.

— Mi az?

— Egy bár, amelyet főleg gazdag amerikaiak látogatnak. Valami cseh muzsikust kedvéért csődülnek oda. Kifüggő zongorista.

A festő nevetett:

— Csak a neve cseh. Ő maga bécsi születésű. Az apja katonakarmester volt. Együtt szolgáltunk a háborúban.

— Táncolnak ott is?

— Igen, de csak tizenkettő után. Ha sietünk, még elérjük Trensenszky játékát.

— Helyes — ismételte Schröder, — tehát hagyjuk itt a nép egyszerű gyermekeit és repüljünk a Montparnasse esücsaira.

Amikor beléptek a bárba, a pódiumon egy sovány énekesnő állott és egy szentimentális dalt énekelt a szegény kis uccai nőről. Schröder ironikusan jegyezte meg:

— Úgy látszik, az uccai nőknek egyéb dolguk sincs, mint a sorsukat

siratni. Hivatásuk teljesítésére már nem is jut idejük. Éppoly rettenetes itt, akár a Kurfürstendammon.

Az énekesnőt egy hófehérhajú zongorista kísérte.

— Ez az ön barátja? — kérdezte Janina csalódottan.

Az énekesnő eltávozott a pódiumról. A konferanszié bejelentette baron Trensenszkynek, a kiváló zongoraművésznek a felléptét.

Bogata úgy helyezkedett el a páholyban, hogy a zongoristát jól szemügyre vehesse. Karcsú, fiatal férfi lépett elő, a régi osztrák tisztak tudatos eleganciája érezett a mozdulataiból. Egy ember, akin jól állt a frakk. Az ilyen férfi még Párizsban is ritka látványosság. Nem volt szép, de olyan arca volt, amely az asszonyoknak föltétlenül tetszett. Formás érzéki szája nyomban feltűnt Janinának. Elegánsan helyet foglalt a zongora mellett, körülpillantott a teremben, fölismerte Taubingert és bölintott feléje, aki a köszönését félhangos „Szervusz Pepi”-vel fogadta. Schubertet játszott. Janinának tetszett és a közönség ráadást követelt. A zongorista nem soká kéréste magát. Eredeti kompozícióit adott elő. Újabb tapsvihar csattant fel és a közönség egy része egy népszerű sláger címét kiáltotta oda. A zongorista ajkbiggyesztve ült vissza a zongorához és játszott. Az argentiniaiakból álló közönség megéljengette, egy kövér dél-amerikai kereskedő lelkesülten előkapta a pénztárcáját és egy százfrankost hajított a zongorára. Trensenszky előkelően intett a pincérnek.

— Garçon, un petit pour boire pour vous!

A pincér zsebredugta a pénzt.

— Nem olyan biztos, hogy ezek nem fognak odakünn osztozkodni — jegyezte meg Schröder.

Az orosz balalajka-kórus nemzeti viseletben lépett a színpadra. Az asztalok és székek egy részét eltakarították. Megkezdődött a tánc.

Trensenszky a páholyukba lépett. Bemutatkozás nélkül nyújtott kezét Janinának és nagy sötét szemével vágyódva nézett az asszonyra.

Méz 5 kg. póstacsomagban bérmentve utánvétellel 12.— pengő
„MÉH” a magyar méhészek értékesítő szövetkezete. Budapest, Arany János ucca 1/c

— Ez a kölyök tudja, hogy szép szeméi vannak — gondolta magában Janina, míg kezét szorítottak.

Janina úgy itta a burgundit, mint a vizet, melege támadt. A zongorista és Schröder között foglalt helyet, a bécsi festő pedig velük szemközt ült.

— Hogy tetszik ez a zene? — kérdezte Trensenszky Janinától franciául. Janina németül felelt.

— Szép.

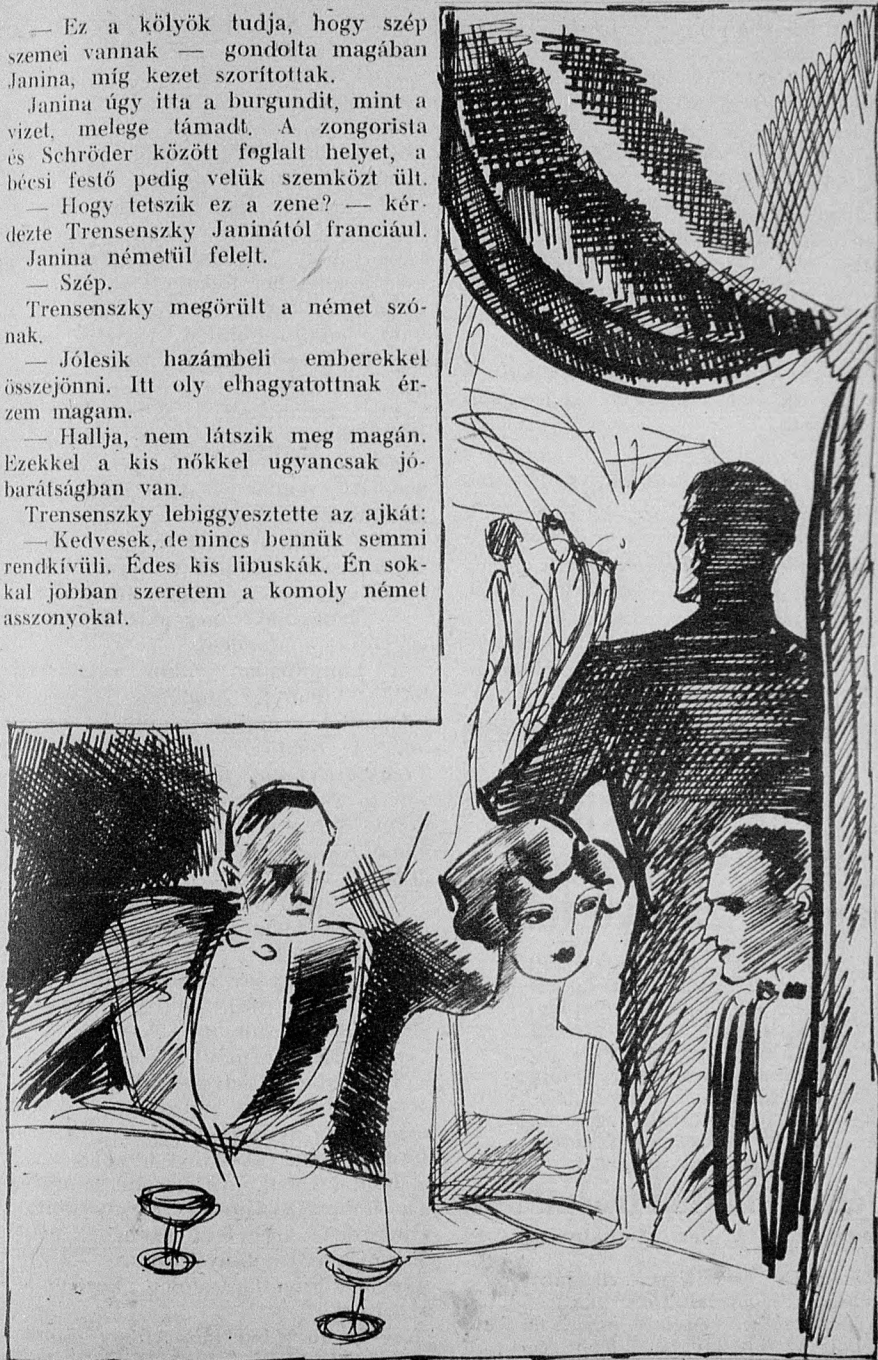
Trensenszky megörült a német szónak.

— Jólesik hazámbeli emberekkel összejönni. Itt oly elhagyatottnak érzem magam.

— Hallja, nem látszik meg magán. Ezekkel a kis nőkkel ugyancsak jóbarátságban van.

Trensenszky lebiggyesztette az ajkát:

— Kedvesek, de nincs bennük semmi rendkívüli. Édes kis libuskák. Én sokkal jobban szeretem a komoly német asszonyokat.

Hogy tetszik ez a zene? ...

Janina elérte a célzást. Tetszett neki a dolog.

Az oroszok egy táncslágeret játszottak éppen, Janina halkan velük dudolt. Trensenszky meghajolt.

— Kérem, nagyságos asszonyom, táncoljon velem.

Tánc közben szóltanul simultak egymáshoz. Trensenszky szerelmes tekintettel nézte az asszonyt. A tánc megérezgítette. A férfitest közelsége is különös érzéki hatással volt rá. A zene elhallgatott.

— Túl korán — szólt halkán a zongorista és visszakisérte az asszonyt a páholyba.

— Két óraker záróra — mondta a zongorista, — de remélem, kedves barátaim, hogy feljönnek még hozzám egy esésze teára — és az asztal alatt gyengéden megszorította Janina kezét.

— Szemtelenység — gondolta Janina, de nem húzta vissza a kezét.

Trensenszky a lakásáról kezdett beszélni. Egy festőnek a műtermében lakott.

12 pengő helyett
4 pengő 60 fillér

bérmentve egy gyönyörű,

hármasszárnyú tükör,

melynek magassága 230 mm., szélessége pedig körülbelül 520 mm. Meglepően szép a kivitele s ezt a ritka alkalmi vételt ajánljuk olvasóink figyelmébe, amíg a készlet tart. Megrendelések utánvétellel vagy az összeg előzetes beküldése mellett eszközölhetők a

Délibáb kiadóhivatalában

Budapest, VII. ker., Dohány uca 12

Utánvétellel 40 fillérrel drágább. Személyesen is átvehető s akkor 50 fillérrel olcsóbb, vagyis 4 pengő 60 fillér helyett 4 pengő 10 fillérbe kerül.

— Van zongorám és egész éjjel komponálhatok — mesélte.

— Érdeklí önt a zene? — fordult az asszonyhoz.

Mindenki nevetett és Janina örült, hogy a férfi nem ismeri őt.

A szomszédos páholyban nagy kavardás támadt. Egy argentinai megsértett egy táncosnőt, aki erre a férfi arcába vágott. Mindenki felugrott. A részeg fiatalember felkapott egy pezsgősüveget és azzal rontott a lányra. A lány halálraremülten kiáltott segítségért. Schröder és a festő segítségére siettek, az argentinai erre előkapta a revolverét és a levegőbe lőtt. Rárohantak és leteperték. Általános verekedés támadt. Pár perc alatt ott termett a rendőrség. Az argentinaiakat letartóztatták. Janina, aki már gyerekkorától fogva irtózott minden durvaságtól, egész testében remegett. Trensenszky bátorítóan hajolt föléje:

— Nyugodjék meg asszonyom. Itt vagyok és megvédem.

A tumultusban ekkor valaki eloltotta a villanyt. Általános kavarodás támadt. A vendégek rémülten ordítottak, a rendőrök tehetetlenül álltak. Trensenszky egy mellékajton át gyorsan a szabadba vezette a rémült asszonyt. Itt autót hívott és a félájult Janinát a karjaiba fogva, emelte a kosiba.

Az autóban összesímulva ültek.

— Nyugodtan rám bízhatja magát — szólt a férfi.

Az autó egy mellékuccában, egy kis ház előtt állt meg. Janina kilépett és elcsodálkozva mondta:

— De hisz nem itt lakom!

Trensenszky sietve elküldte a sofőrt.

— Felmegyünk hozzám. Az urak nemsokára itt lesznek szintén. Ön nem térhet vissza egyedül a hoteljébe.

Janina vonakodva követte. A muzsikusz lámpát gyújtott és meggyújtotta a szamovárt. Aztán leült a zongora mellé. Tannhäuser nyitányát kezdte játszani. Janina kacagott. A dolog kezdett tetszeni neki.

— De ha a barátaink mégse jönnek?

— Akkor egy félórán belül hazakisérem.

VIII.

Trensenszky tovább játszott. Janina a legszívesebben énekkel kísérte volna, de nem akarta magát elárulni. Közel lépett a férfihöz és megsímogatta szőke haját. A zongorista hátrafordult és szerelmesen nézett rá.

— Csak játsszon tovább — kiáltott fel Janina, — a szavak ilyenkor nagyon banálisnak és szegényesnek hangzanak.

Trensenszky ekkor minden bevezetés nélkül a Tristan és Izolda harmadik felvonásának a végét kezdte játszani.

Janina szemei megteltek könnyel.

A muzsikus meglepetten pillantott rá. Egészen kihozta sodrából ez a jelenet.

— Szeretlek — mondotta néki és megesőkölte.

— Hazudsz! — kiáltotta a nő. — Tudom, hogy hazudsz!

De azért visszacsőkölte.

Trensenszky diadalmasan kapta ölbe Janinát.

Janina esodálkozva ébredt fel. Az első pillanatban nem tudta, hogy hol van. A másik szobából zongora játéka hallatszott. Bágyadtan emelkedett fel. A falon egy fürdőköpeny lógott. Beleburkolózott és kiment a másik szobába. A zongora előtt Trensenszky ült, pizsamában és papuccsal a lábán. Amikor Janinát megpillantotta, abbahagyta a játékot.

— Felébresztettek? — kérdezte. — Már régen ébren vagy?

— Ebben a pillanatban keltem fel — felelte Janina, — játssz csak tovább.

— Már kész is vagyok. Most a nagyságos asszonynak kávéfőzök.

Bogata utána kiáltott:

— Nem is kérdezed, hogy ki vagyok?

— Hát ha nem akarsz elárulni, hogy honnan jöttél? Nagyvilági, vagy félvilági nő vagy-e? A neved Janina és az enyém vagy, a többi nem érdekel.

Amikor Janinát megpillantotta, abbahagyta a játékot

— Úgy? — gondolta Janina. — szerintem ezzel el is van intézve a dolog.

A férfi tovább folytatta:

— Ami asszonyokkal és szerelemmel van kapcsolatban, azon én nem szoktam gondolkodni. Érzés és gondolkodás két különböző dolog.

Kiment a másik szobába. Bogata melegen nézett utána.

— Bár én is ilyen gondtalan tudnék lenni — sóhajtott az asszony.

Aztán körülnézett a szobában.

A zongorán egy esomó teleírt hangjegypapíros hevert. Janina felvette a legfelső lapot, amelyen a tinta még alig száradt meg és olvasni kezdte:

„Még a karjaimban érzem a tested, forró lehelleted a számon ég, ezeknek a boldog óráknak az emléke sohase hagy el engem.“

Bogata lejátszotta a kottát. Tetszett neki. Mintha csak neki írták volna. Félhangon dúdolta. Ekkor belépett. Trensenszky a párolgó kávéval.

— Régen vagy Párizsban? — kérdezte az asszony.

— Csak pár hónapja.

— Mesélj magadról.

— Az én életem nem nagyon érdekes.

Aztán fiatalos hévvel elkezdett beszélni, de Bogata ezt a vidámságot erőszakoltnak érezte.

Trensenszky apja osztrák katonai karmester volt. A fiút is katonának szánták és kadétiskolába adták. A háború alatt kivitték a frontra, nem valami nagy lelkesedéssel szolgált, az öléshez semmi kedvet sem érzett, éppoly kevéssé a parancsoláshoz.

— A háború második évében fogásba kerültem — mondta, — Dél-

Oroszországba vittek és itt egy új fordulat állt be az életemben. Az orosz tiszteknek játszottam az ébédlöben, majd egy őrnagy lányát és még másokat tanítottam a városban. Kezdték konszolidálódni — nevetett halkán.

Bogatának tetszett a fiú,

— Nos és mi történt a háború után?

— Bécsbe kerültem. Itt mindent megpróbáltam. Sokan voltak a segítségemre.

— Aztán?

— Párizsba jöttem és most kávézom veled!

Kezet csókolt.

— Hány szeretőd van?

— Most csak te!

Bogata némán a falon lógó fotográfákra mutatott.

— Ezek a festő bűnei, övé a műterem is...

— De a dedikációk mégis csak baron Trensenszky névre szólnak.

— Ifjúkori emlékeim...

— No és mi történjék most?

— Boldog vagyok, hogy látlak, hogy mellettem tudlak. Ami jönni fog, az nem érdekel.

(Folytatjuk)

Visszaéléseket követnek el!

Néhány hete tapasztaljuk, hogy úgy S. H. S.-ből (Jugoszlávia), valamint Csehszlovákiából és Romániából egyes olvasóink panaszkodnak, hogy a lapot drágábban árulják, mint ahogy mi azt hirdetjük. Sajnos, az ilyen egyes előforduló esetekben nem tudunk védekezni, de figyelmeztetjük és kérjük nb. olvasóinkat, hogy semmi szín alatt ne fizessenek többet a lapért, mint ahogy mi azt feltüntetjük. Még pedig:

S. H. S.-ban :

Tolnai Világlapja 12 dinár
Délbáb 6 „

Romániában :

Tolnai Világlapja 40 lei
Délbáb 20 „

Csehszlovákiában :

Tolnai Világlapja 6 korona
Délbáb 3 „

„Ne koplalj, de légy karcsú!”

A helyes táplálkozás szabályai. Teljes étlap kalória-táblázattal, gyönyörű illusztrációkkal. Kapható kiadóhivatalunkban (VII. ker., Dohány uca 12). Ára 1 pengő 80 fillér. Az összeg bélyegekben is beküldhető, utánvétellel nem küldjük

Baker a Royal Orfeumban

*

A Royal Orfeum új márciusi műsora, szemben az előző két műsorral, teljesen betölti hivatását: szórakoztat, gyönyörködtet és mulattat. A műsor végéről kritikánk elejére kell vennünk Josephine Baker méltatását.

Baker kisasszony idei vendég szereplésétől — az igazat megvallva — nem vártunk sokat. Azt hittük, hogy végigcsinálja majd régebbi számaint és ebben az esetben nem értettük volna meg, hogy miért kellett őt újra szerződtetni? Azonban nem ez történt! Kiderült róla, hogy *nemesak táncosnőnek elsőrangú, de színésznő is. Pásztor Árpád „A kék álarc” című dramolettjében lépett fel egy Párizsból hozatott gyermekleány szerepében. A kis darab tartalma a következő.*

A méltóságos úr (*Sárossy Mihály*) és felesége (*Horváth Böske*) bálba készülnek. Az utolsó percben azonban kiderül, hogy kisleányuk, Jucika (*Dé-vay Magda*) gyöngélikedik. Elhivatják a háziorvost (*Rolkó József*), aki azonban megnyugtatja őket, hogy nincs komoly baj. Hogy a kisleányt megnyugtassák, odaadják neki a meghívót és a kis Jucika a meghívót átölve alszik el. A méltóságos úr ék tehát meghívó nélkül mennek el. Az alvó Jucika mellett csak Jeanette (*Josephine Baker*) marad. Ez a néger nőrsz csupa vágyakozás. Ő is szeretne már egyszer bálba menni, ragyogni, hódítani és mulatni. Felöltözik az asszonya egyik estélyi ruhájába, kilopja a meghívót Jucika ölelő karjai közül és már menni készül, amikor a kisleány felébred és visszahívja. Megszólal a telefon. A méltóságos asszony érdeklődik a kis esike horgylétéről. Ekkor ébred csak fel álmódosításából a rajongó Jeanette. Érti, hogy a kötelesség idekötí és rájön arra, hogy ő nem való a fényes bálba. Lemondóan ül le a Jucika ágya elé.

Eddig van. Nem több, mint egy könnyes hangulat. Jeanette lemondását és valóságraébredését olyan meszerien játszotta meg Baker kisasszony, hogy minden elismerést megérdemel. Sorrendben a *Severus et Severus*

táncospárt kell megemlítenünk. Különös, de igaz, hogy ennél a táncospárnál a férfi a sztár. Ha lehet egy férfira egyáltalában ezt a jelzót használni, akkor ő valóban gracióz.

Stetson jó zsonglőr, a *Poncherrys* revü látványos és ügyes Amac megfejthetetlen produkciója bámulatba ejtette a közönséget. Ez az ördögös Amac nyílt színpadon tüntet el, majd varázsol elő újra egy nőt. A közönség néha már azt hiszi, hogy leleplezte Amac-ot, amikor kiderül, hogy ismét ő csapta be a közönséget. A végén is megfejthetetlen marad a rejtély, de a közönség jól mulatott.

Békeffy László mint szerző és színész valóban elsőrangú produkált „Kutyuskám” című tréfájában, melynek többi szerepeit *Bellák Miklós, Horváth Böske, Rolkó József és Tamássy Livia* játszották.

Még csak egyet: *Sugár Flóri* nagyon kedves, de még nem való szolista-nak.

A műsornak nagy sikere volt.

MEIN KAVÉ

* A dalköltő törvényszéki bíró *

A törvényszéki épület rideg folyósója.

Sivár vigasztalanság mindenütt. A színházi riporter, aki hozzászokott a forró levegőjű színházi folyosók fülledt világához, idegenül néz körül ebben a komor miljöben. Itt hiányzik az udvarias portás, aki hangos „jóes-tét kívánok“-kal üdvözli az embert, hiányzik a mindig mosolygó öltöztető, aki „bejelenti“ az embert a művésznőnek. Hiányzanak a megszokott ismerős arcok.

Siető emberek (mindnyájan táskával a kezükben rohannak végig a folyosón) ügyvédek, bírák, néha egy-egy zord kinézetű ember a jellegzetes kék ruhában. A fegyőrök emlékeztetik az embert, hogy ez az épület a paragrafu-

sok, az ítélezések szigorú, kérlelhetetlen épülete.

És mi mégis a múzsához jöttünk ide látogatóba.

Első emelet 25. sz. ajtón névjegy:

viski IGYÁRTÓ ZOLTÁN dr.
törvényszéki bíró

Bekopogunk a terembe. Tárgyalnak. Várunk. A tárgyalás szünetében megismerkedünk a bíró úrral, *akinek egy népdalát a Magyar Zenebarátok Országos Egyesülete négyszázkilencvenhárom pályamű közül első díjjal tüntette ki.*

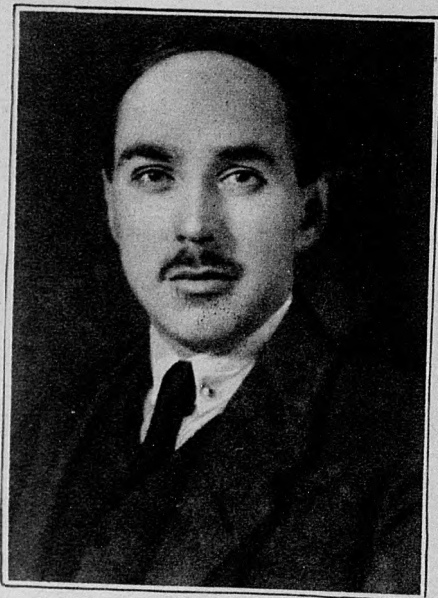
A pályamunkákat megbíró zsűri tagjai voltak: *Fráter Lóránt, dr. Szilágyi, Hegyi Emánuel, Babits Vilma, Gaál Endre és Puky Endre.*

Nagyon rokonszenves, megnyerő modorú úriember *Igyártó Zoltán*. Ahogy elheszélget velünk, egy csöpp sincs meg belőle a törvény szigorú órából. A zeneszerző áll előttünk.

A következőket mondja:

— A Magyar Zenebarátok Országos Egyesülete pályázatot írt ki egy alapítvány ösztöndíjának kamataira. A pályázat természetesen titkos volt. Jelígés levélben lehetett csak pályázni. Az eredményt hangverseny keretében hirdette ki *Raffay Sándor* püspök ömél-tősága. *Eitner Irén* énekesnő interpretálta a pályanyertes dalokat. Eredetileg *Fedák Sárinak* kellett volna ezeket interpretálni, de *Fedák* akkor beteg volt.

Az alapítványt — *ami a legérdeke-sőbb — egy igen szerény anyagi vi-szonyok között élő Budai nevű vidéki zenetanár létesítette a Magyar Zeneba-rátok Országos Egyesületében. Az ala-*

Dr. Igyártó Zoltán

pítványának ez az első évi kamata, ami most kiosztásra került.

Négyszáz pengő ez az összeg. Ha nem is sok, de mindenesetre figyelemreméltó.

Akik ismerik Buday úr életkörülményeit, valósággal csodákat mesélnek, hogy ez a kiváló zenetanár inkább lefokozta a maga életkörülményeit, csak-hogy ezt az alapítványt a Magyar Zenebarátok Országos Egyesületének megtehesse. Most, mint hallom, egy újabb alapítványt szándékokzi létesíteni a muzsika céljaira. Szinte meg-ható, hogy a mai világban ilyen áldo-zatokra képes. Én nagyon örülök, hogy a Délbáb hasábjain ezt elmondhattam.

A pályanyertes dal címe: „Hulldogál a vadgesztenye virága“. Szövegét Erdélyi József, a Baumgarten-díjas költő írta.

Egyébként tizenöt éve foglalkozom már zeneszerzéssel. Dalaim több füzetben jelentek meg. Nagy Izabella, a

Nemzeti Színház művésznője műsorában állandóan szerepelnek az én dalaim.

De állandóan éneklük a dalaimat Némethy Ella, Krisztián Lili, Laurisin Lajos.

Ezelőtt hét évvel Budán játszották egy operettet, amelynek a címe: „Randevú“ volt.

— Nos, és hogy tartja összeegyeztethetőnek a bírói hivatást a zeneszerzővel.

— Oh, nagyon könnyen. Szabad időmben boldogan foglalkozom a muzsikával. A hivatalos idő alatt pedig csak bírói hivatásomnak élek. A kettő nem üti egymást, hanem legföljebb kiegészíti. *Minden emberben két én van.* A bíró és a muzsikus nem egymással szemben, hanem egymás mellett állhatnak...

Ezeket mondotta dr. Igyártó Zoltán bíró úr, a pályanyertes dalköltő.

(b. j.)

Ivan Mosjoukine szenvedélyes stélő és, amint ez a kép is bizonyítja, igyekszik ezt a sportot minél újszerűbben kihasználni (Fotó Uja)

Minden nő kötélnek áll

Bármennyire áldásos hatása van a tornáznak a test és idegek felfrissítésére, nem mindenkinek a szervezete bírja el a megerőltető gyakorlatokat.

Ma már minden intelligens ember tudja, hogy előzetes orvosi vizsgálat s orvosi ellenőrzés nélkül semmiféle kúrát kezdeni nem szabad.

De e komolyabb szemponttól eltekintve, igen sok nő „az életét áldozná érte”, ha valamivel karsúbb lehetne, de a kényelméből nem hajlandó tiz perceeskét sem feláldozni.

Summa-summarum: Minden ok megvan arra, hogy a fogyást lehetőleg kevés fáradtsággal és kevés koplalással is el lehessen érni. Erre azért is szükség van, mert az elhízás megakadályozása nemcsak hiúsági, hanem némelykor egyenesen életkérdés.

Ezért a modern orvostudomány mindenféle mechanikus úton próbálja a fölösleges zsírlerakódást a paciens testéről eltávolítani.

Ki ne látott volna már egy félelmetes Zander-termet, ahol félig a sok ördögös segédeszközök, félig pedig maga az ember „dolgozik”.

Mindenféle lékzési és mozgási gyakorlatokat lehet itt végezni, lényegesen kevesebb fáradtsággal, mint a minden segédeszköz nélkül való tornáznál.

De vannak ma már olyan tornázási módok is, ahol maga a tornázó teljesen passzív szerepet játszik. A segédeszköz: A tréner és sokágú kötélzet. A kötelek vége a falba van erősítve s a hosszú kötelek bizonyos rendszer szerint a test köré vannak csavarva. A tréner feszíti a köteleket, maga a paciens mozdulatlanul áll kötélnek.

A tréner úgy játszik a kötélzárakkal, mint a nagy mester a hegedű húrjain.

Itt egy rántás — ott lazítás. Itt súrolás — ott szorítás.

Közben erélyes kommandó:

Ki... Be... Ki... Be...

Ez azt jelenti:

Kilégzés... Belégzés.

A vége az egésznek:

Pompás légzési technika, kidomborodó, gyönyörű mellkas, erős hasizmok, karsú csípők.

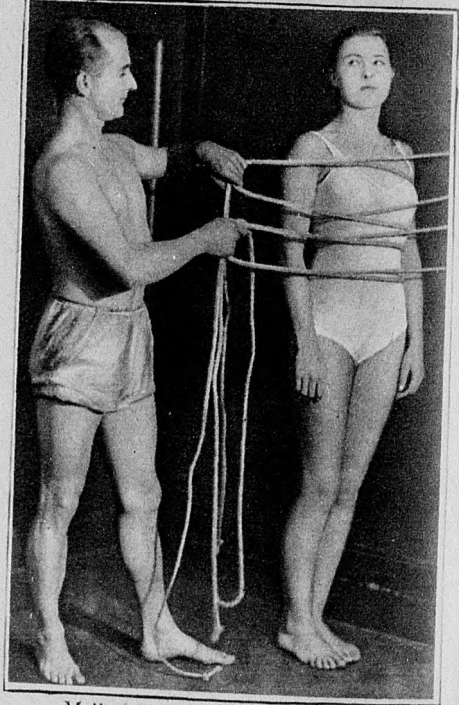
Tessék megpróbálni.

A próba bizonyára sikerrel fog járni, mert hiszen mindenféle fokozott testmozgás, legyen az bármily természetű is, a hájrétegek apadását idézi elő.

Itt csak a metódusok aránylag kényelmes voltáról van most már szó, mert kevés emberben van meg az az állandó következetesség, hogy éveken át egy és ugyanazon módon végezze gyakorlatait, ha azok túlságosan megerőltetőek. Pedig ezeknél a gyakorlatoknál a következetesség és rendszeresség a fődolog.

Mert mit ér az, ha valaki nagy nekilendüléssel naponta huszonöt-harminc percig tornázik, egy-két hónap alatt ledolgozik vagy öt kilót a testsúlyából, aztán végképpen elernyedve abbahagyja az egész tornázást.

A változatos, könnyű, szinte szórakoztató gyakorlatoknak abban rejlik legnagyobb értékük, hogy nem túlságosan fárasztók s nem unalmasak.

Mell- és hasmassázs — kötelekkel

film

Betty Amann

parancsot kapott filmgyártótól, hogy le kell fogynia. A fiatal német filmszínésznő hólapátolással három kilót szerencsésen „leadott” (Fotó Ufa)

Félek!

IRTA: LAURA LA PLANTE

Csodálatos dolog a félelem. Gyermekkorában dajkamesékkel rémítik az embert, éjszakákon keresztül nem tud aludni, mert attól fél, hogy a mesék valamelyik szörnyetege meglevenedik és eljön érte... Később azután lassan megtudjuk, hogy minden csak mese volt és bizony a valóságban nincsenek kísértetek...

Nekem hosszú éveken keresztül nem okozott gondot a félelem, mert hiszen nem hittem a kísértetekben, sőt — hogy sokat mondjak, — még akkor sem sikoltottam fel, ha történetesen egy egér került a szemeim elé. Amikor azonban tizenhat éves leány lettem, hosszú ideig mégis minden éjszaka féltem. Este, amikor szobámba tértem, jól

bezártam az ajtót, gondosan megnéztem a szekrényeket, az ágy alá pillantottam és csak azután mertem levelközni és a paplan alá bújni... Az éjjeliszekrényen egy piszkavas és egy revolver volt...

*

Azonban ebben az időben sem a kísértetektől féltem... A tánciskolában egy sereg fiatalember vetélkedett értem és ezek közül az egyik, egy hórihorgas, szeplős fiú, mindent elkövetett, hogy meghallgassam szerelmi vallomását. Erre azonban nem voltam hajlandó és ezért a fiú egy szép estén házunkba surrant és szobámban az ágy

A torkomat összeszorítja a félelem...

Árnyak kísértének...

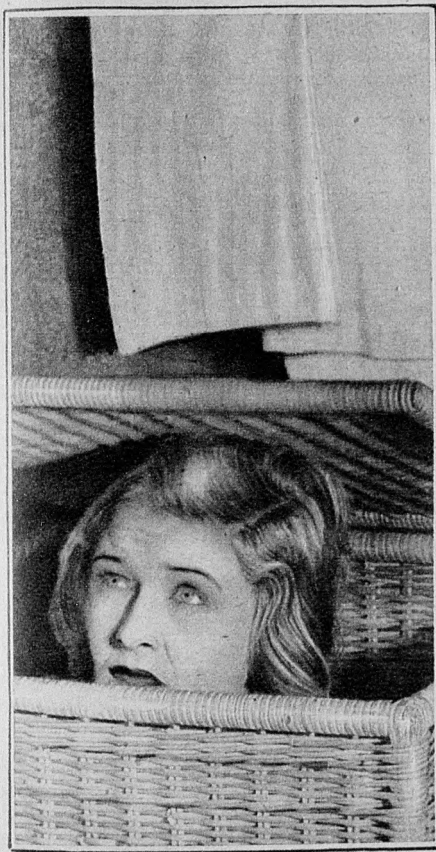
Jaj...
Félek!...

Vatoki van a szobában...

alá bújt. Amikor én később lefeküdtem és már-már álomba ringatóztam, hirtelen arra eszméltem, hogy rajtam kívül még valaki van a szobában. A rémülettől olyan hangosan dobogott a szívem, hogy majdnem kiugrott a torkomon... Sikoltani szerettem volna és nem tudtam...

Biztosan tudtam, hogy vagy valami szellem vagy még rosszabb: egy betörő van a szobában... Az ágy alól kapirgálást hallottam és ez aztán rémületemet annyira felfokozta, hogy félelmemben majdnem szörnyet halltam... És ezekben a borzalmas pillanatokban csoda történt: valaki halalmat tüszentett az ágy alatt... Ez a köznapi emberi dolog azután meglörte a varázst. Kiugrottam az ágyból és hirtelen felgyújtottam a lámpát. Sőt még arra is volt bátorságom, hogy az ágy alá néztek.

Laura la Plante félelmében a ruháskosárba bújt

Laura la Plante telefonál — tehát ideges...

Képzeltetik meglepetésemet, amikor az ágy alól a szeplős fiatalember feje bukkant elő és kitarató udvarlóm jól ismert szoprán hangján megszólalt:

— Laurácska, bocsásson meg... de nem tudok kimászni az ágy alól...

— Miért nem? — kérdeztem csodálkozva.

— Azért, mert nagyon alacsony az ágy és én oldalt fordultam... Nem tudok visszafordulni a hasamra, mert az ágy és a parkett közé szorultam...

— Ugy? — kérdeztem most már kárörvendve és a következő pillanatban felkaptam az éjjeliszekrényen álló vízeskancsót és tartalmát a fejére öntöttem.

Ez azután olyan hirtelen történt, hogy szeplős barátom felemelte az egész ágyat, kiugrott alóla és hosszú lábait a nyaka közé szedve, kimenekült a szobából...

Hogy miért bújt az ágy alá?... Utólag megtudtam, hogy így akart négy-

szemközt lenni velem, hogy régen be-
tanult vallomását elmondhassa nekem.

*

Ez az aránylag ártatlan végű kaland
azonban mély nyomokat hagyott a lel-
kemben, mert attól kezdve hosszú ideig
nem tudtam addig lefeküdni, amíg az
ágyam alá nem pillantottam. Arra gon-
doltam, hogyha a szeplős megtudta azt
tenni, hogy a szobámba surrant és az
ágy alá bújt, akkor ugyanazt megleheti
még egyszer egy gonosztevő is...

Később azonban ez a korszak is el-
mult. Ismét elfelejtettem a félelmet és
éltem a magam nyugodt, félelemmentes
életemet...

*

s egy szer rámbízták a „Macska és
a kanári vagy a kísértetek éjszakája”
című film főszerepét. Ez grand guignol
volt és minden jelenete, minden szerep-
lője félelmet kellett a mozinézőkben.

Heteken keresztül kellett játszanom egy
leány szerepét, akít egy gonosz ember
rettenetes dolgokkal rémítget, csak azért,
hogy egy nagy örökségről lemondassa.
Felvétel közben egy napon észrevettem,
hogy szokatlan idegesség vesz erőt raj-

tam. Félni kezdtem... A szerepkönyv
olyan hatással volt rám, hogy a gép előtt
eljátszott félelmet hazavittem az ottho-
nomba is...

A film befejezése után néhány hétig
pihentem és lassan el is felejtettem a dol-
got, amikor egy napon azzal fogadtam a
rendező, hogy tekintettel a film sikerére,
legközelebb ismét egy grand guignol fő-
szerepét fogom eljátszani. A szerepet
kénytelen voltam elvállalni és attól kezdve
ismét félni kezdtem...

És azóta félek... Nagyon félek...
Az orvosom azt mondja, hogy ennek ki-
zárólag az az oka, hogy a megfeszített
munkától fáradtak az idegeim és pihe-
nésre van szükségem... Észrevettem
azonban, hogy a pihenés sem használ és
azóta esténként minden kis jelentéktelen
zajra összerезzenek, nyugtalanul alszom
és lidércnyomásos álmaim vannak...
És senki sem tud rajtam segíteni...

Egyellen dologban reménykedem, ab-
ban, hogy ez a kellemetlen és borzalmas
érzés idővel elmúlik...

Egyelőre azonban, ha esténként meg-
nőnek az árnyak, gyorsan kezd dobogni
a szívem, strás fojtogatja a torkomat és
remegni kezdek...

Félek!

Hollywoodi kablogramm

Hollywood, 1929. február 27. -- Michael
Bohnen néhány hét múlva a newyorki Metropolitan
operában fog énekelni, amellett azonban filmezni
is fog Amerikában - stop - Jannings partner nője
új filmjében ismét Florence Vidor lesz -- stop -
Fern Andra Hollywoodba érkezett, Hanny Weisset is
idevárják - stop - Laura la Plante beszélő film-
ben is szerepet vállalt - stop - Lubitsch Ernő a
"Hercegi férj" című filmen dolgozik, főszereplője
Adolphe Menjou - stop - Egy napilap pályázatán a
legnépszerűbb filmszínésznő címet Clara Bow nyer-
te el, a múlt évben Colleen Moore győzött, most ő
a második helyre szorult - stop - Cecil B. de Mil-
le egy jó beszélő film kéziratára magas összeg-
gel jutalmazott pályázatot irt ki, mindenki részt
vehet a pályázaton - stop, stop, stop -

Putty Lia férjhez megy!!

Putty Lya mindig beszéltetett magáról, annál feltünőbb, hogy az utóbbi időben nagyon keveset hallottunk róla. A szép fekete magyar filmszínésznő, akinek Európában nagy és megérdemelt sikerei voltak, Amerikában nem örvend a legnagyobb népszerűségnek. Hogy miért? Az amerikai mozipublikum nem szereti a *vampokat*. Putty Lya pedig mint vampir mutatkozott be Amerikában.

Megszoktuk, hogy Putty Lyáról mindig valami feltűnő történetet meséljenek, sok esetben állott már nagy botrány központjában, talán anélkül, hogy erre okot szolgáltatott volna.

Még mindenki emlékezhet arra a hírre, amely arról szólt, hogy a magyar filmszínésznő szerelmi bánatában egy berlini ház első emeletéről az uccára vetette magát. Azok, akik szerették ezt a szép asszonyt, nagyon megdöbbenek erre a hírre és őszintén örültek annak, amikor úgy testileg, mint lelkileg felgyógyult és kiment Amerikába.

Később azután egy berlini gyár meghívására ismét visszajött Európába, ahol egy vígjáték főszerepét játszotta el. Berlini tartózkodása alatt ismét egy rejtélyes eset központjába került. Egy napon elég komoly, sőt súlyos sérüléssel szanatóriumba szállították. Lábain súlyos vágott és zúzott sebek voltak és már attól tartottak, hogy Putty Lya örökké nyo-

morék marad, amikor egy ismert német orvostanár megmentette a lábait és a színésznő gyógyultan hagyhatta el a szanatóriumot.

Hogy akkor mi történt Putty Lyával, senki sem tudja bizonyosan. Azt beszélnek, hogy a filmgyár portásfülkéjének ablakában szerezte súlyos sérüléseit. Azt, hogy ez a különös baleset hogyan történt, még ma is mély homály takarja.

És ebben az időben ismét sugdolózni kezdtek az emberek. Az újabb pletykák arról szóltak, hogy Putty Lyát

Putty Lya

komoly vonzalom fűzi egy Berlinben élő amerikai filmigazgatóhoz, aki rövidesen feleségül fogja venni... Ez a fiatal direktor kísérte a baleset után Putty Lyát Amerikába... Ebben az időben már Hollywoodban is sokat beszéltek a közeli házasságról, ebből azonban eddig semmi sem lett és ebben az időben könnyen lehetett konstatálni azt is, hogy Putty nem vállal filmszerepet.

*

Egy amerikai újságíró, aki Putty Lyát nemrégiben meglátogatta Hollywoodban, a következőket írta a magyar filmszínésznőről:

Putty Lya Hollywood közelében, egy magas dombon álló villában él és mindennap korán reggel kel. Amikor becsöngettem a házba, azt hittem, hogy Putty Lya még alszik, ezért nagy csodálkozással hallottam az inastól, hogy a művésznő már korán reggel kiauázott. Eppen visszafelé vettem

Putty Lya új arcképe

utamat, amikor észrevettem, hogy egy nagy sárga autó kapaszkodik fel a dombokra s néhány perc múlva már egy törekeny női alak állt előttem. Fius blúzban, kalap nélkül, sztererepülő fekete hajjal Putty Lya állt az autó mellett. A színésznő remek színben volt. A bőre olyan feketére sült le a kaliforniai naptól, mint az indiánoknak, sötét szemei szebbek, mint valaha.

— Ó, most minden vágyam, hogy megkapjam a hivatalos pilótaigazolványt — ezek voltak Putty Lya első szavai.

— A sport lett minden szenvedélyem. Több sportklub tagja vagyok, minden nap golfozok, teniszezek, úszok, lovagolok és repülök... Most azonban — sajnos — nem szentelhetem minden időmet a sportnak, mert egy filmszerepet vállaltam és ezért naponként néhány órát dolgoznom is kell...

*

Putty Lyát egyik gyárhoz sem köti állandó szerződés, de ennek dacára nemsokára ismét új szerepében láthatjuk. Népszerűsége — mint már említettük — Amerikában nem valami nagy. Ennek azonban több oka van. Először is Putty Lyának nincs ahhoz türelme, hogy az amerikai közönség szeretetébe beleverekedje magát, másodsor nagy hibát követett el akkor, amikor legutóbb Európába jött és míg távol volt Amerikától, nem gondoskodott arról, hogy állandóan beszéljenek és írjanak róla. Ez pedig nagy hiba, mert az amerikai közönség még a leghíresebb sztárokat is elfelejti, ha néhány hónapig bármilyen vonatkozásban nem szerepel a nyilvánosság előtt. Azzal is nagy hibát követett el Putty Lya, hogy másod-, sőt harmadrangú rendezőkkel dolgozott, ami szintén kizárja az abszolút sikert.

Egyelőre nincs is arra kilátás, hogy Amerikában állandó szerződést kössön és ez az oka, hogy legközelebb ismét Európába jön és itt valamelyik angol gyárral köt szerződést. Lehetséges, hogy ezzel végképpen elbúcsúzik Amerikától, de az is lehetséges, hogy amerikai vendégszereplése nem filmszerződéshez, hanem házassági szerződéshez fog vezetni.

A fiatal amerikai filmdirektor még mindig esedékes...

Marcu
de azért
Megkezd
a Palace

felújítás
annak a
hetjük,
mint teg
„Kölyök
azóta se
partner
ezt a f
Ugyancs
Lee Par
csillag

című sp
izgalom,
tölti ki
összefü
lenzik a

Elstre
dáltram
rikai fil
dob a p

— amely
sajnos,
közé. E
mindent
egy leán
lesz. K
természe
Betty I
és a k
nőinek.

vagy ...
feláldoz
Kamara
New-Yo
világa é
Jó, közé
kevés m
séggel. E
man: F
de nagy
A Go
be Bret

című fi
lány és
sőt...
fej: zéss
Lewis
a Rádi
Cime:

Filmek a mikroszkóp alatt

Márciust frunk és egy kicsit hideg is van, de azért már a pesti mozikban nyár van. Megkezdődött a reprizek szezonja. A sort a Palace és a Forum nyitotta meg a

Kölyök

felújításával. Ezt a reprizt valószínűleg annak a kitünő üzleti gondolatnak köszönhetjük, hogy jobb ma egy régi, de jó film, mint tegnap sok új, de rossz film. Mert a „Kölyök” jó film. Még ma is jó. A kis Jackie azóta sem nyújtott jobb alakítást és híres partnere, Charlie Chaplin még ma is talán ezt a filmet tartja legjobb munkájának. Ugyancsak a Palace-ban került vászonra Lee Parry, a szőke és gömbölyű német filmcsillag

Világbajnoknő

című sportfilmje. Fűrődtrikó, úszás, kaland, izgalom, sportszerelem és szerelmi sport tölti ki az egyes jeleneteket. Igen gyenge, összefüggéstelen mese, közepes rendezés jellemzik a filmet.

Elstree, az angolok Hollywoodja csodálatraméltó igyekezettel versenyez az amerikai filmgyártással. Jobbnál-jobb filmeket dob a piacra. Az

Ezred leánya,

— amely a Rádiusban került bemutatásra — sajnos, nem tartozik a legjobb angol filmek közé. Egy régi operett filmváltozata. Ez mindent megmagyaráz. Az ezred felnevel egy leányt, aki — mire felnő — harcos delnő lesz. Katonákkal együtt harcol és végül természetesen szerelmes lesz. A főszerepet Betty Balfour alakítja, aki egyike Anglia és a kontinens legjobbnévű filmszínésznőinek.

A primadonna

vagy „A newyorki szűz”, avagy „Az ön-feláldozó anya” című filmet a Corvin és a Kamara mutatta be. Ebben a filmben New-York és Amerika előttünk érthetetlen világa és figurái vonulnak el szemünk előtt. Jó, közepes amerikai film, elnyúló mesével, kevés meglepetéssel, de annál több érzélgősséggel. Főszereplő: Madge Bellamy, leading-man: Barry Norton, aki csinos megjelenés, de nagyon is kezdő filmszínész.

A Corvin, Kamara és a Capitol mutatta be Greta Mosheim

Az élet tavasza

című filmet. Kényes téma: a házmester-lány és a háziúr fiának szerelmi regénye, sőt... Nagyvárosi dráma — boldog befejezéssel.

Lewis Stone új filmben mutatkozott be a Rádius, Forum és a Capitol vásznán. Címe:

A bukott zsarnok

Az újságíróélet, a sajtó harca, a hírlapírói tisztesség éposza ez a film. Lewis Stone nagyon jó alakítást nyújtott és jó volt a női főszereplő, Marcellyne Day is.

A tettesnek nyoma veszett

című német bűnügyi filmet az Ufa, Omnia és Orion mutatta be. Főszereplők: Kurt Gerron, Hanny Weisse és Grita Ley. A film jó, de nem mestermű. Az Ufa és az Omnia mutatta be

A sejk leánya

című Bebe Daniels-filmet. Bebe a „Senorita” című filmben kezdte és a „Sejk leánya”-ban folytatja Douglas Fairbanks és a többi nagyok parodizálását. Mulatságos vigjáték. A Royal Apollóban került vászonra az új Olga Csehova-film, az

Égő asszony,

Budapesti regény: láthatunk benne néhány pesti képet. Csehova, ez a nagyszerű asszony biztosítja a sikert.

A sárga kalóz

című filmet a Décsi és Corso mutatta be. Exotikus tájak, exotikus emberek és — Richard Dix. Mary Bryan igen fiatal, de nagyon gyenge partnernő.

A szerelem iskolája,

vagy „Miss Arábia”, avagy „Legyen a párom” a Corso és a Décsi kísérőfilmje. Ötletes. Főszereplő: Esther Raiston.

A sólyomfészek,

Milton Sills új filmje az Urániában és az Orionban került bemutatásra. Alvilág, bűn, rejtelem, titokzatosság, külvárosi romantika, amerikai limonádé három nagyszerű szereplővel. Az Uránia nézői az előadás után valószínűleg rosszat álmodtak, mert kísérőfilmül

A hazárdjáték

című hamiskártyás, happy-endess kollinmuros, edmundlowos filinnaivitást mutatta be.

A karnevál,

a Royal Apollo kísérőfilmje, színes, az átlagon felülemelkedő német film.

h.

Filmsillagok anyakönyve

ANYAKÖNYVVEZETŐ: HAVAS ZSIGMOND

Schildkraut, Rudolf, amerikai filmszínész, Törökországban, 1862-ben született. Még gyermekkorában került Bécsbe, ahol tanulmányainak elvégzése után színész lett. Bécsből Hamburgba szerződött, majd Berlinbe, Reinhardt társulatához ment. Innen került New-Yorkba, ahol jargonszínházban szerepelt. Később fiával együtt a filmhez került, de emellett még mindig szerepel a színpadon. Lélekben gazdag játéka, természetessége a legelső jellemszínészé avatták. Nagyobb filmjei közé tartozik a „Jákob fiai“, amelyben fiával együtt szerepelt. A „Királyok királyában“ Kajafás szerepét alakította mesteri módon. Címe: Cecil B. de Mille-Studio, Culver City, California.

Shearer, Norma, amerikai filmszínésznő, 1903 augusztus 10-én, Montrealban (Kanada)

Norma Shearer

született. Szeme kék, haja barna, 161 cm. magas, 49 és fél kg. Irving Thalberg, a Metro-Goldwyn-gyár generalmanagerének felesége. Norma Shearer, egyike a legbájosabb amerikai filmszínésznőknek. Édesapja jómódú, előkelő bankár volt Montreálban, de amikor meghalt, családja pénz nélkül maradt. Norma ekkor elhatározta, hogy elutazik a filmvárosba és szerencsét próbál. Rendkívül bájos és nagyszerű megjelenése, valamint intelligenciája hamarosan álláshoz juttatták őt és nemsokára a Metro-gyár sztárja lett. Lew Codynak, Conrad Nagelnek volt a partnernője. Legutóbb pedig Ramon Novarroval a „Diák-

élet”-ben szerepelt együtt. Másfél évvel ezelőtt ment férjhez Irving Thalberghez, akivel boldog házasságot él. Címe: Metro—Goldwyn—Mayer-Studios, Culver City, California.

Schlettow, Hans Adalbert, német filmszínész, 1888 június 11-én, Frankfurt (Am Main)-ban született. Nős, felesége Ilse Schlettow filmszcenáriumíró. Haja sötétbarna, szeme fekete, 182 cm. magas, 70 kg. Szülei mindenáron katonatisztlet akartak belőle nevelni, de Schlettow ellenállhatatlan vágyat érzett a művészet, főképpen a zene iránt. Belegésége, amely olyan súlyos volt, hogy a katonai karrierről le kellett mondania, hozzásegítették őt ahhoz, hogy a zenével foglalkozhassék. Súlyos operáción esett keresztül és ez leheletlenül tette azt, hogy mint énekes szerepeljen. Prózai színpadra került, amelynek sokáig ünnepeit szereplője volt. Drezdában, Bécsben, Stuttgartban és Frankfurtban szerepelt. Innen került a filmhez és eddig több mint nyolcvan film főszerepét játszotta. Címe: Berlin Grosse Frankfurterstrasse 4.

Schüntzel, Reinhold, német filmszínész és rendező, 1888 november 7-én Brémában született. Nős, felesége: Hanne Brinkmann. Haja világosbarna, szeme szürke, 172 cm. magas, 76 kg. Mint kereskedő kezdte meg a pályafutását és egy nagy brémai áruház utazója volt. Később nagy vonzalmat érzett a színpad iránt és Hamburgban debütált nagy sikerrel. Innen szerződötték Berlinbe, a Meinhardt és Bernauer színházához. Ugyanakkor filmszerződéssel is megkí-

Reinhold Schüntzel

nálták. A „Madame Dubarry”-ban nagy sikere volt, majd Richard Oswald szerződtette őt vállalatához. Bécsben is filmezett és mint vígjáték-filmszínész egyike a legnagyobbaknak. Gyakran nőket alakít a filmen nagyszerűen. Jelenleg saját filmgyára van, filmjeit maga rendezi és ő játssza a főszerepet is. Címe: Berlin W. 50. Augsburgerstrasse 68.

Sills, Milton, amerikai filmszínész, 1882-ben, Amerikában született. Mint egyetemi hallgató valósággal rávette magát a sportra. Nagyszerűen boxol, jó

Milton Sills

rugbójátékos és emellett különösen zongorázik is. Egy időben koncertzongorista akart lenni. Amikor fiatalemberré serdült, színpadra lépett, de — saját állítása szerint — még akkor sem találta meg igazán foglalkozását. Amikor a film számára felfedezték, érezte, hogy csak a filmen van igazán elemében. Ma egyike a legképzettebb, legnagyobb amerikai filmszínészeknek. Művészi játékaival és ügyességével végleg meghódította a nagyközönséget. Nős, felesége Doris Kenyon filmszínésznő, egy kislánya van. A filmen legnagyobb sikerét a „Hét tenger ördöge”-ben aratta. Címe: First National Studio, Burbank, California.

Slezák, Waller, német filmszínész. 1902 május 3-án, Bécsben született. Fia Slezák Leónak, a nagy operaénekesnek. Nőtlen. Haja szőke, szeme kék, 182 cm. magas, 76 kg. Berlinben a „szimpatikus fiú” melléknevet ajándékozták neki. Mint gyermek ismerkedett meg a filmezéssel, mert édesapja egyik vállájában egy kis házi mozi is van.

Kertész. Mihály.

Waller Slezák

HORTOBÁGYI JUHTURÓ

Mindenütt kapható!

Termeli:

ORSZ. MAGY.

TEJSZÖVETKEZETI KÖZPONT

a bécsi Sascha-gyár volt rendezője, vitte őt a filmhez. A „Szodoma és Gomorra” című filmben debütált. Fiatalsága kellemes látvány a filmen és nagy sikert arat szerelmes szerepekben. Bécsből Berlinbe szerződtették, ahol a „Fiatal vér” című filmben játszott főszerepet. Ezenkívül még egy sereg filmben szerepelt. Címe: Berlin Friedenau, Stierstrasse 14—15.

Solm, Fred, német filmszínész, 1899 január 23-án, Frankfurt (Am Main)-ban született. Amikor a háború kitört, tizenhat éves fiú volt és a frontra ment. A vadászoknál lett hadnagy és az összes frontokon harcolt. 1920-ig aktív katonatiszt maradt. Ezután Münchenbe ment, ahol művészettörténelmet és dramaturgiát tanult. Amerikában és Olaszországban nagyobb tanulmányutat tett. Véletlenül került a filmhez. Egy művészlányán egy barátjával beszélgetett Conrad Veidt művészetéről, majd elmondott egy filmeidét, amit a barátja olyan jónak talált, hogy azt mondta neki, keresse fel Conrad Veidtet és beszélje el neki ezt az ötletet. Megfogadta a tanácsot és felkereste a filmszínészt. Veidt egy kereveten pihent és amikor meglátta Solmot, így kiáltott fel: „Ember, te bolond vagy!” Solm megsértődött a különös fogadtatás miatt, el akarta hagyni a szobát, Veidt így fejezte be a megkezdett mondatot: „ilyen külsővel nem ír az ember, hanem játszik!” Veidt akkoriban a Nero-filmvállalatnál dolgozott és ide ajánlotta a fiatalembert. Fred Solm később az Ufa egyik filmjéhez szerződött. Ennek a filmnek a külső felvételeit Amerikában készítették. Ugyanakkor egy másik filmvállalatól is kapott meghívást és el is fogadta azt. Egy filmben partnere volt Xenia Desnynek és Olga Csehováknak, majd az „U 9”, „Az ismert asszony”, „17 számú ház” és még egy sereg filmben kapott főszerepet. Nemrégiben Amerikába szerződött, itt azonban Robert Castle néven filmkezik.

Tom Mix

Mi történt?

Corinne Griffith

Mulatságos kalandja volt

Tom Mixnek a sanfranciskói pályaudvaron. Az influenzajárvány nagyjában dühöngött Amerikában, amikor a neves filmcowboy üzleti ügyekben Sanfranciskóba utazott. A pályaudvaron nagy örömmel pillantotta meg Clara Bow-t, aki történetesen szintén Sanfranciskóba ment. Beszélgetni kezdtek, de néhány perc múlva egy orvos lárságában löbb ápoló rontott Tom Mixre, lefogták és egy betegszállító kocsiába tuskolták. Tom Mix védekezett és nagy lármát csapott s erre kiderült, hogy összetévesztették egy amerikai bankárral, aki dacára súlyos influenzájának, kiment a pályaudvarra, hogy elutazzék. Felesége azonban egy szanatóriumba telefonált, ahonnan orvosokat és ápolókat küldtek ki, hogy a makacs influenzás bankárt feltartóztassák és a szanatóriumba szállítsák. A személyleírás alapján aztán lévedésből Tom Mixet tuskolták a betegszállító kocsiába. A neves filmszínészt főleg azért bosszantotta ez a kaland, mert az orvosok nem ismerték fel benne a híres Tom Mixet...

Mézes heteit tölti

John Barrymore szép feleségével, Dolores Costelloval. A fiatal pár a „The Mariner” nevű yachton a déli tengereken vilorlázik és csak március végén tér vissza Hollywoodba. A stúdióban már egy új beszélőfilm főszerepe vár Barrymoorra.

Most már maguk az amerikaiak is

azt kérdezik, hogy miért éppen a filmszínészek kapják a világon a legnagyobb fizetést. A kérdésre nem tudnak válaszolni, ehelyett ismét azt kutatják, hogy a híres sztárok mennyi gázsit kapnak? Legújabb kimutatásuk szerint Corinne Griffith évenként

egymillió dollárt kap és ezért mindössze négy filmet kell csinálnia. Harold Lloyd harmincezer, John Gilbert tízezer, Richard Barthelmess pedig nyolcezeröttszáz dollár fizetést kap minden héten. Chaplin még mindig azt állítja, hogy csak egymillió dollárt keres esztendőnként, de a szakemberek azt mondják, hogy a valóságban sokkal nagyobb a jövedelme.

Clinton Brown,

egy dallasi könyvkiadó érkezett a napokban Hollywoodba. A 67 éves öregúr arról híres, hogy James Hall, a neves filmszínész papája. Ebből azt is megtudhatjuk, hogy James Hallt azelőtt Brownnak hívták. Az öreg Brown már esztendőnként öta nem látta a fiát és csak most látogatott először a filmvárosba, dacára annak, hogy James Hall eddig tizenhét filmben szerepelt és tizenkét híres filmszínésznőnek volt a partnere. Most is csak azért ment Hollywoodba, mert meghallotta, hogy fia legközelebb Bánky Vilával fog együtt szerepelni. A magyar filmszínésznőért pedig annyira rajong a dallasi könyvkiadó — aki különben sokat jár moziba, — hogy Hollywoodba ment. Végeredményben tehát az öreg nem is a fia, hanem Bánky Vilma kedvéért látogatott el a filmvárosba.

Fred Karno

filmezni fog. Karno valamikor híres ember volt, ő volt a tulajdonosa a Karno Komédiának, amelynek Charlie és Syd Chaplin is tagjai voltak. Fred Karno sokszor volt szegény és sokszor volt gazdag. Most ismét szegény és hogy megélhetését biztosítsa, egy angol filmárságnál elvállalta egy vidám filmszkeccs főszerepét. A filmszkeccs egyik szerepét a Londonban tartózkodó Syd Chaplin fogja eljátszani, hogy ezzel lerója hátáját régi tanítómestere iránt.

... mind-
... ma. Ha-
... Gilbert
... s pedig
... kap min-
... ndig azt
... llárt ke-
... emberek
... n sokkal

kezett a
67 éves
es Hall,
bből azt
es Hallt
Az öreg
em látta
t először
k, hogy
ben sze-
inésznő-
ak azért
hallotta,
Vilmával
ar film-
ajong a
ülönben
Holly-
en tehát
Bánky
a film-

or híres
a Karno
és Syd
Karno
volt gaz-
gy meg-
mtársas-
szkeccs
szerepét
Chaplin
hálójárt

Összintén...

Öreg írók is megirigyelhetnék azt a port, amit egy fiatal szerző darabja vert fel mostanában. Jó-e a „Vakablak”, vagy nem: ez volt a kérdés. De csak eleinte. A vita aztán általánosabb kérdéseket ölelt fel és ma megint napirendre veletl egy problémát, amely egyre égőbb sebe az egész magyar színházi kultúrának.

Előgre mégis csak az előadott mű a színház alapja. A darab. Rossz darabot nem érdemes és nem lehet jól előadni. És nem is modernizálódhatik a színház apparátusa modern mű nélkül.

Vannak-e hát modern írók, vannak-e egyáltalán fiatal szerzők, akik jönek irni?

A színházak azt mondják: nincsenek. Az írók szerint vannak. Az igazgatók arra az előadott néhány darabra hivatkoznak, amelyek fiatal írók tolla ellenére is (vagy éppen azért?) megbuktak. A fiatal írók azokra a jó darabjaikra, amelyeket a színigazgatók nem adtak elő, olyanokra, amelyeket a színházak általános konzervatív tendenciája mellett meg se mernek írni. (Mert minek dolgozzék valaki hónapokig olyan művön, amely a szokvány-háromszögek híján előadhatatlanságra kárhozik?)

Ezen a dolgon kellene valahogy segíteni, talán lehetne is. A magyar drámaírásnak sürgős szüksége van egy kis vérfrissítésre. Meg lehetne tehát próbálni egy „bemutató”, „kísérleti”, „avant-garde” vagy akármilyen elnevezésű színházzal a dolog megoldását. Olyan sokrétű, fejlett színházi kultúrájú város, mint Budapest, már régen megérett egy kísérletező telepre. Ha a nagy színházak nem vállalják a felelősséget nekik szokatlan darabokért, nézzék meg a fiatalok előadásait, az avant-gardeét.

Egyáltalán: jó volna gondolkodni „illetékeseknek” ezen a témán. Előgre nem jelentkezhettek minden magyar szerző Piszatornál a darabjával s nem mehet minden magyar igazgató Verneuilhez darabért.

Miért ne volna modern drámaírók és színészek abban az országban, amelynek modern festői, muzsikusa Európa élén állanak. Valószínű, hogy a szerzők és a színházak nem találják egymásra, inkább az utóbbiak hibájából. Direktork urak: adjanak már egyszer randevut a fiataloknak. Ebből a találkából nagyon szép viszony fejlődhetnék...

Egymásnak

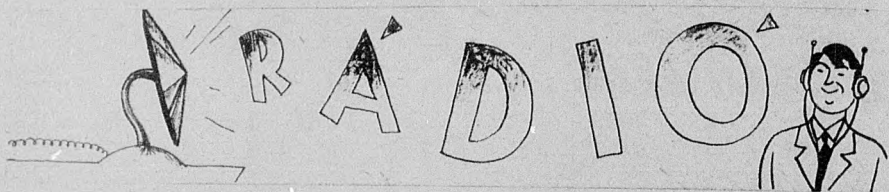
Sugják meg a nők

a titkot, hogy újabban a pesti leányok és úriasszonyoknak valóságos záradokhelye lett egy kis félemeleti szalón a Dohány uccában, ahol a legolcsóbban szerezheti be mindenki a legfinomabb ruha- és fehérneműselyem különlegeségeket, a legújabb tavaszi kabát és kosztümszöveteket, valamint eszike-modell újdonságokat.

A kis félemeleti szalónba szívesebben mennek fel a divatos és olcsó öltözködés kedvéért a hölgyek, mert tudják, hogy a selyemárúkat nem terheli magas boltbér, sem nagy villany- és reklámszámla, sem pedig súlyos személyzeti rezszi — épp ezért olcsó SOMOGYI szalónjában minden, ki gyakran utazik ki Párizsba, hogy onnan elhozza a legújabb selyem-csodákat és divatszenczációkat. Azonkívül díjmentesen divat tanácsokkal is ellátja veődít, akik már szállóigévé tették egymás között, hogy minőségben, olcsóságban, divatújdonságban

„SOMOGYI csak egy van...!”

még pedig Dohány u. 14, félemelet 1. szám alatt.

Egész embereket kérünk a Studióba!

Multheti cikkünkkel kapcsolatban seregestől kaptuk a leveleket olvasóinktól, akik mind helyeslik és aláírják *Rátka* Mártonnak azt a nyilatkozatát, amelyben az állandó rádiószintársulatot sürgeti.

A Studió színdarabelőadásai majdnem minden esetben azt bizonyítják, hogy ezt a kérdést minél hamarabb el kell intézni, mert gyakran a legkitűnőbb művészek nem felelnek meg mint rádiószínészek. A legfényesebb példa erre *Odry* Árpád, akiről mondanunk sem kell, hogy a magyar színpad egyik legnagyobb büszkesége. Ez a kiváló művész mégsem érvényesül úgy a mikrofonon keresztül, mint a Nemzeti Színház színpadán. A legutóbbi *Cyrano* előadásán például egyes jelenetei teljesen érthetetlenek voltak. Talán még ezen is lehetett volna segíteni, ha elegendő mikrofonpróbát tartottak volna a darabból. Ezt azonban nem teheték, mert a darab szereplőit elfoglalta a saját színházukban tartott próbák halmaza.

Ez is csak azt bizonyítja, hogy minél sürgősebben meg kell oldani az állandó szintársulat kérdését, mert

a közel kétszázézer rádióelőfizető joggal megkövetelheti, hogy tökéletes és kifogástalan előadást kaphasson

Egész embereket kérünk a színdarabokban felléptetni és nem olyanokat, akik mellékfoglalkozásként űzik a rádiószereplést. Olyan színészeket, akikkel rendelkezni lehet, akikkel ha kell tízszer is el lehet próbáltatni egy-egy rosszul felfogott jelenetet.

Természetes, hogy ugyanilyen fontos és sürgős probléma a rendező kérdése is. Itt is egész emberre van szükség.

Rendező csak olyan ember lehet, aki tökéletesen tisztában van azaz, hogy mi hat jól a mikrofonon keresztül és mi nem.

Nem lehet a darabok rendezését úgy elintézni, ahogy ma csinálják a Studióban, ahol a színházi próbáktól kifáradt színészekkel csináltatnak a kora délutáni órákban hevenyészett futó-próbákat. Pedig annyi pénzért, amennyit a Studió ma fizet, nagyszerű állandó rendezőt lehetne szerződtetni, aki kizáróan ennek a célnak szentelné idejét.

Mindez azonban üres szalmacséplés, ha nem oldják meg a színdarabok kérdését is. Mert ma sajnos az a helyzet, hogy csak lejátszott, elfelejtett színdarabok kerülnek a mikrofon elé. A pesti direktorok ugyanis a külföldiekkel ellentétben nem egyeznek bele abba, hogy az ujdonságaikat a rádióelőfizetők is élvezhessék. Hogy helyes-e ez vagy sem, erről most ne vitatkozzunk, bár külföldön nem helyezkednek ilyen rideg álláspontra a direktorok. Vitatkozás helyett fogadjuk el az ő álláspontjukat, de ne fogadjuk el az avult színdarabokat és még avultabb népszínműveket. Ellenben külföldi példára csináljuk meg mi is a magyar hangjátékot.

Szólítsa fel a Studio a magyar írókat, hogy írjanak rádiószíndarabokat.

Egész bizonyos, hogy ez a felhívás ugyanolyan visszhangra találna, mint amilyent Németországban keltett, ahol tudvalevően a legkitűnőbb német drámaírók írnak hangjátékokat. Ma még nincs magyar rádió-színdarabirodalom, de csak a Studiótól függ, hogy legyen.

AZ ANTENNA HIREI

Drón nélküli rejtvényeket közvetít a jövő hónaptól kezdve a Daventry-i adóállomás. Ezenkívül leszerződött a két legkitűnőbb angol rajzoló, hogy az aktuális képanyagon kívül művészi rajzokat is vehessenek fel a Fultográf hívei.

Rádiókirálynő-választás volt az elmúlt héten New-Yorkban. Ezt a címet az a hölgy nyerte el, aki legjobban indokolta meg, hogy miért szereti a rádiót és mikor milyen hasznát vette.

Lize és Franz Charny beperelte a lyoni Stúdiót. Ez a két kiváló francia színész-testvérpár valamelyik este a rádiójuk mellett ült, amikor hallották, hogy a lyoni rádiókonferencier bemondja, hogy most ők következnek két slágerszámmal. Csakhamar rájöttek arra, hogy gramofónközvetítésről

Ingyen nem, de készpénzért a legjobbat a legolcsóbban téglányalakú, szép és jó detektoros rádiókészülék

bronz antennahuzal, diószigetelők, levezetőhuzal, banándugók, detektor, kristály és egy pár jó fejhallgatóval circa 240 km. hallótávolságra csak

10 pengő és ettől feljebb

Holstein Zsigmond rádióvállalat, Budapest, V. Bálvány ucca 1
Kérje 18 számú Ingyen árjegyzékemet

van szó. A pert azon az alapon indították meg, hogy személyes föllépésüket hirdették és ezzel visszaéltek a közönség jóhiszeműségével.

A mikrofónon keresztül indítottak gyűjtést az angliai nyomorgók számára. A felhívásnak meglepő eredménye lett. Olyan összeg gyűlt egybe, amelyet eddig még egy társadalmi mozgalom sem tudott Angliában felmutatni.

„A hallhatatlan hang” címmel hangversenysorozatot közvetít jövő héttől kezdve a langenbergi adóállomás. Ezekben a hangversenyeken elhunyt kiváló művészek fognak tíz-tizenkét gramofónlemezükkel szerepelni.

Szalózenekar hangversenye a stocholmi stúdióban

Tornagyakorlatok 28 fokos hidegben Berlinben

Korner a Vasas ellen a Hungária—Vasas mérkőzésen (Pobuda felv.)

A „Hűtsd le magad!“ társaság egyik tornagyakorlata 28 fokos hidegben

Morvay elfejeli a labdát Takács elől a Ferencváros—Somogy mérkőzésen (Pobuda felv.)

TÉLI LAKÁS

Irta: Harsányi Zsolt

Ezen darab előadási joga bármely nyelven kizáróan Dr. Marton Sándor színpadi kiadótól, Budapest, IV, Bécsi uca 1 szerezhető meg. (Copyright 1929. by Dr. Alexander Marton Budapest)

Szereplők:

{	A férj	La belle Ramiro
	Az asszony	Masamód-lány
	A bojtár	

(A szín a téli lakás ebédlőjét ábrázolja, miattal a család a Svábhegyen nyaral. A bútorok nyári vászonruhát hordanak. A csillár is be van pötygázva. Az előszobá ajtaja a fentről nyílik. Jobbról és balról is van ajtó. Sok tárgy — képek, letakart szobrok és efféle, — oldalt a falhoz vannak támasztva. Szőnyeg nincs. Az ebédlőasztal is baloldatra van húzva egy kissé és két szék van ráállítva. Mikor a függöny felmegy, egy pillanattig üres a szín, aztán hosszas kulcsforgatás után a bojtár lép be. Az előszobából nappali világosság esik be egy pillanatra. A bojtár becsukja az ajtót, felgyújtja a villanyt (nem a csillár ég, hanem egy erős asztali lámpa.) Újabb kulcsot vesz ki a tárcájából, kinyitja a hálószoba jobboldali ajtaját és miután jól körülnézett, bement. Különben egy kacér kis sétatálcá van nála. Alighogy becsukta maga mögött az ajtót, hangokat lehetett hallani az előszobából.)

Az asszony (künn): Mingyárt, fiam, csak maga fogja ezt a pakkot.

Masamódlány (künn): Csak tessék nyugodtan! Én várhatok. (Kulcs csikordulás. Belépnek.) Az asszony után egy masamódlány jön egy óriási és három kisebb pappendekli-skatulyával.)

Az asszony: Jesszus Mária, mikor is volt benn utoljára a szobalány? Kedden. Hallatlan. Kedd óta ég itt a villany!

Masamódlány: Ó, kérem, ezek a mai eselések!... Hová tegyem a csomagokat?

Az asszony (az asztalhoz lép): Majd itt csinálunk helyet. Segítsen csak fiam. (Ó is levesz egy széket, a

lány is. Lerakják a csomagokat.) Hát várjon csak, fiam, hogy is csináljuk? Mondja meg az Irmának, hogy én most felpróbálok. Ha lesz valami baj, akkor hét óráig megyek.

Masamódlány: Oh, kérem, nem lesz semmi baj. A szabással velünk soha nincs baj! A szín pedig nagyon jól megfelel a hölgynek. Szóval én megmondom az Irmának, hogyha valami igazítani való lesz, akkor a hölgy hét óráig bejön.

Az asszony (a retikülből aprópénzt halász ki): Rendben van. Fogja fiam, ez a magáé.

Masamódlány: Csókolom kezeit. (Most más hangon, gépiesen.) Csókolom kezeit. (Indul.)

Az asszony: Hagyja fiam.

Masamódlány (megáll): A hölgy ma még bejön az üzletbe?

Az asszony (az égre tekint, majd a lányra): Nézze fiam, ne tegyen idegessé. (Angyali jószággal.) Most már elmehet, igen?

Masamódlány: Igenis. (Hangosan, búcsúzáva.) Csókolom kezeit. (Az ajtóból visszaszól.) Nem hagyok itt semmit? (Az asszony ügy rá néz, hogy a lány meghökkenve elsiel.)

Az asszony (egy pillanattig vár, aztán körülnéz, majd kinyitja az előszoba ajtaját és meggyőződik, hogy nincs künn senki. Az ajtót gondosan becsukja, a kulcsot belülről teszi. Aztán odalép a hálószoba ajtajába és kinyitja.)

A bojtár (kültép): Itt vagyok! (Forrón kezét csókol.)

Az asszony: Azt nagyon rosszul teszi. Azt hittem, hogy az utolsó percben mégis csak hallgat az okos szóra.

De hát látom, hogy magával nem lehet okosan beszélni. Most aztán siessen. Egy szóval, röviden mondja el, hogy mit akar?

A bojtár: Röviden? Egy szóval! Magát akarom.

Az asszony: Meg van maga örülve?

A bojtár: Nagyon helyes. Meg vagyok magáért örülve.

Az asszony: Na de hát ez hallatlan. Egy fél óráig rimámkodik nekem telefonon randevuéért, hogy olyat akar mondani, ami engem is közelről érint. Idejövök nagynehezen és akkor ilyesmivel traktál.

A bojtár: Bocsanat, én nem csaptam be. Ha az enyém lesz, az csak elég közelről érinti.

Az asszony: De Lóránt, nem ismerek magára. Így mer maga beszélni a principálisa feleségével?

A bojtár: Valaki csak kell, hogy így beszéljen magával. A férje az legfeljebb zsidó viccekkel szórakoztatja.

Az asszony: Lássza ez igaz. De ki szeret nyáron?

A bojtár: Tudja Isten, én nyáron is szeretek. Én már ilyen fiú vagyok. Azaz, hogy csak szeretnék...

Az asszony: Nagyon helyes disztinkció. De a szándékból nem lesz semmi. (Hirtelen méregetve jön.) Hallatlan. Ezért kellett nekem bejönni ebben a hőségben a téli lakásba. Most mi lesz, ha az uram véletlenül idejön!

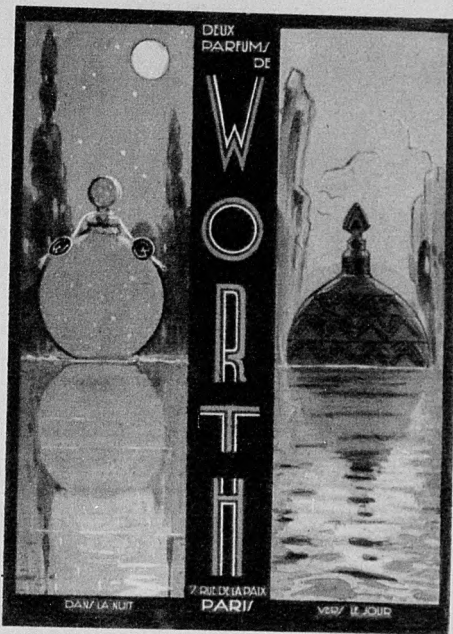
A bojtár: Mit keresne a maga ura a téli lakásban? Különben is az öregúr most el van foglalva.

Az asszony (fölkényesen): Tudom, fiam, tudom. Hiszen csak azért mertem idejönni. Randevúja van az államtitkárral.

A bojtár: Az érdekes lehet. Csak azt nem értem, miért vesz az államtitkár erre az alkalomra kivágott blúzt és áttört batisztnadrágot.

Az asszony: Mi?

A bojtár: Na lássa! A maga urának egy édes kis döggel van randevúja, akit La belle Ramiro-nak hívnak. Tegnap este még spanyol táncosnő

volt! Nem tudtam, hogy mára ki-nevezték államtitkárnak.

Az asszony: Mondja, ez komoly? Vagy csak engem akar heccelni?

A bojtár: Dehogyan akarom. Nekem maga nem bosszúból kell! Hanem szerelemből.

Az asszony: Hát tudja mit? Nem hogy szerelemből, de még bosszúból sem. És jegyezze meg magának, hogy nagyon haragszom. (Leül az asztal mellé.)

A bojtár (mellé ül): Hiába fordul el, úgyszólván tudom, hogy nem haragszik.

Az asszony: De!

A bojtár: De nem.

Az asszony: De!

A bojtár: De nem! Maga már két hónapja nem haragszik. Akkor nyitottam be véletlenül ide a hálószobába.

Az asszony: Elég szentelen volt.

A bojtár: Tyű, a teremfáját, milyen válla van magának. (Nemes gavalériával.) De aztán rögtön becsaptam az ajtót.

Az asszony: Elég számár volt.

A bojtár: Na jó! A kulcslyukon azért

- tovább néztem. Megnyugtatom, a csipője gyönyörű!
- Az *asszony*: Nem kell nekem bókolni, fiam. Nem vagyok én hiú! Én úgy is tudom, hogy nagyon szép vagyok.
- A *bojtár*: De én jobban tudom. Mikor ma egy hete fenn vacsoráztam maguknál a Svábhegyen, emlékszik, milyen jól leejtettem a szalvétát? Onnan tudom, milyen kézzelfogható szép bokája van magának fel egészen térdig.
- Az *asszony*: Jöjjön le a jövő héten Siófokra. Ott nézheti egész nap. (Még mindig durcásan háttal fordulva ül.)
- A *bojtár*: Mindent a szemnek, semmit a kéznek? Akkor inkább a Nemzeti Múzeumba megyek. Közelebb van.
- Az *asszony*: Csakhogy az most be van zárva.
- A *bojtár* (akinek a pálcika még mindig a kezében van, hátulról meg akarja ölelni és csókolni): És maga?
- Az *asszony*: Az viszont ki van zárva. (Ügyesen kisiklott és felugrott.)
- A *bojtár* (idegesen veregeti a lábaszárát a bottal): Csak egy csókot! Csak egyet.
- Az *asszony*: Ne hadonásson azzal a bottal. A-legnagyobb nevetlenség.
- A *bojtár* (lecsapja a botot az asztalra): Mít csináljak, ha izgatott vagyok?
- Az *asszony*: Igyék egy pohár vizet. Benn van a vezeték a hálószoba mellett.
- A *bojtár* (egyre közelebb állva, hozzáfűzi): Nem ismerem a járást, mutassa meg azt a vezetéket. Na jöjjön be, az Isten is megáldja. Itt van a kulcs, amit adott. Belülről becsukjuk az ajtót és iszom egy pohár vizet. (Megölelte.) Édes szívem, miért vagy olyan csacsi, mit kéretem magad? Na gyere! (Nem bohózati hang, hanem őszinte melegség. Az asszony egyre gyengébb.) Látod, most elutazol Siófokra, én itthon maradok, ki tudja, meddig látjuk egymást. (Egészen magához öleli.) Na, ne hagyj annyit rimázkodni, drága, úgy-e szeretsz? (Csók.) Drága, drága ... (Igen hosszú csók.)
- Az *asszony*: Pszt! (Figyel.)
- A *bojtár* (ijedten): Mi az?
- Az *asszony* (halkan): Valaki jár künn! (Megsimogatja a saját homlokát.) A sors keze. Éppen egy hajszálon mult, hogy el nem szédültem. Rögön be oda a hálószobába.
- A *bojtár*: És mikor lesz az enyém?
- Az *asszony*: Majd ha fagy. (Tuszkolja.)
- A *bojtár* (a levegőbe fenyeget): Most várjak megint novemberig! (Be a hálószobába.)
- Az *asszony* (a mellére teszi a kezét és dobogó szívvel figyeli, hogy valaki kívülről kulcsot akar dugni a nyi-

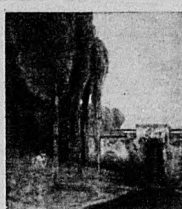
Világhírű festmények reprodukciói ritka alkalmi áron!

I.

II.

III.

Itt bemutatjuk egyszínben a képeket, de amit szállítunk, azok ragyogóan szép színes képek. Az egyik kép, melyet I-só számmal jelölünk: „Krisztus a töviskoronával”. II. számú képünk: „Szűz Mária”, míg a III. számú kép: „Ős park”. Egy-egy ilyen színes festmény-reprodukció bérmentve 95 fillér. Ha kétféle képet rendel egyszínre, akkor 1 pengő 70 fillér bérmentve.

Ha mind a három képet rendeli meg egyszínre, úgy 2 pengő 85 fillér helyett 2 pengő 20 fillért kérünk (az összeg bélyegben is beküldhető).

A képek mérete: 26 cm. széles és 36 cm. magas. A képeket erős tokban szállítjuk, úgyhogy azok nem sérülhetnek meg.

Megrendelések Tolnai Világlapja kiadóhivatalához küldendők, Budapest, VII, Dohány u. 12

lása. Végre nekidurálja magát és a belül levő kulccsal kinyitja az ajtót. Az ajtó kitárul. A küszöbön ott áll a férj és mindketten egymásra merednek.)

A férj: Mit csinálsz te itt?

Az asszony: Én? Mit csinálsz te?

A férj: Én semmit, csak úgy trallala... fölméztem. Erre jártam. Gondoltam, fölnézek magamhoz. Jó, mi? He, he, he! (Beljebb lép.)

Az asszony: Nem, nem jó! Egyáltalában nem jó! Leszel szíves megmondani, hogy mit keresel te itt a téli lakásban.

A férj: Nagyon egyszerű! Az elébb itt hagytam a kalapomat, és most kénytelen voltam visszajönni. (Kínos zavarban van.)

Az asszony (idegesen): Na jó! Hát mit csináltál itt „az elébb”? Különbösen is a kalap ott van a kezdedben.

A férj (csodálkozva ránéz a kezében tartott kalapra): Na nézd, milyen szórakozott vagyok, észre sem vettem. A fene egye meg ezt a kalapot, most hová tegyem? (A sarokban van egy le nem takart szobor. Dühösen annak a fejére csapja.)

Az asszony: Lajos, ne szekirozz! Mit csináltál itt „az elébb”?

A férj (diadalmasan): Na látod! Nem is voltam itt.

Az asszony: De most itt vagy. És rögtön számat fogsz adni, hogy mit hazudtál össze-vissza az államtitkárról!

A férj (bámulva, Eszébe jut a saját hazugsága): Na persze. Hát abból egy szó sem igaz.

Az asszony: Azt én tudom, hogy mi nem igaz. Azt akarom tudni, hogy mi igaz?

A férj (sértődötten): Hát várj, kérlek, míg rendbeszedem a gondolataimat.

Az asszony: Na, egy-kettő! Ne keres itt kifogásokat. Ki veled, mit keresel itt a téli lakásban?

A férj (zavart járkálásában az asztalhoz jutott, ahol megpillantja a botot): Éljen, éljen! Megvan a botom. Mióta keresem. Már az ügyvéd-

bojtáromat is meggyanusítottam, hogy ő lopta el.

Az asszony (miután lopva a hálószoza ajtajára pillantott): Lajos, elég volt a mókából. Kivel van itt randevúd?

A férj: Egy kliensemvel. (Vakmerően szembenéz.)

Az asszony: Úgy?

A férj: Úgy! Az egészet meglepetésnek szántam neked, de ha elrontod a meglepetést, hát én arról nem tehetek.

Az asszony: Mióta van neked kliensed? Évek óta csak bankügyleteket viszel.

A férj: Hát éppen ez az! Valahogy befévedt hozzám egy kliens. Egy öregasszony, olyan középkorú, már majdnem középkorú. És elmondta az ügyét. No, gondoltam magamban, ez jó dolognak látszik, ezt elvállalom, itt keresni lehet, és ebből meglepetésül veszek a feleségemnek egy szép fürdőruhát a rendes toalettpénzen felül.

Az asszony: Drágám, most már ne is hazudj tovább. A magyarázat el van fogadva. Annyira el van fogadva, hogy a fürdőkosztümöt már meg is csináltattam. Most legalább fizeted.

A férj (nyel): És drága?

„KAROMA“

az újabb göresér és lábformáló. teljesen guminétküli harisnya. Nyúlékony, lábhoz simuló, levegős, a láb nem izzad benne és a legfinomabb selyemharisnya alatt sem látható. Kapható minden szaküzletben, gyógyszerertárban, valamint a fölerakat és vezérképviselőnél:

Glória
kötszergyár R.-T.

Budapest, VI, Vilmos császár út 53
A „KAROMA“ harisnya elavulttá teszi az eddig használt úgynevezett gumiharisnyát. — Elegáns, higiénikus, levegős, tartós, stoppolható is. Elpusztíthatatlan!
Külföldre és vidékre rendelések pontosan cszközöltetnek.
Kérjen ismertetőt!

Az asszony: Nem szégyelled magad? Meglepetésnek az árát nézni.

A férj: No mindegy. Egye fene. Nem ez a fő. Hanem az a fő, hogy most én kezdek felülkerekedni. Azt hiszem, eléggé igazoltam magam: tisztára nevetséges az a vád, hogy nekem itt valami kis kalandjaim volnának. És most már én kérdezem: mit csinálsz te itt a téli lakásban?

Az asszony: Ó te vén számár. (A csomagokra mutat.) Nézz oda!

A férj: Mi az?

Az asszony: A fürdőruhám, a fürdőharisnyám, a fürdőcipőm és a fürdősapkám.

A férj: Fürdőmuff nincs?

Az asszony: Nincs. Azért jöttem ide fel, hogy ezt most felpróbáljam. A Mezőnnek most nincs személyzete, hogy próbálni csak úgy felszaladjanak a Svábhegyre. De hát ha neked klienseket kell fogadni, akkor én it nem próbálhatok.

A férj (végignézi): Milyen csinos vagy!

Az asszony (bámul): Mi?

A férj (odalép megveregeti az arcát): Szeretsz?

Az asszony: Drágám, ha jól emlékszem, ezt másfél éve kérdezted utoljára.

A férj: Ne személyeskedjünk! Még nem késő újra megkérdezni. Az előbb méltatlanul megvádoltál, hát én most (délcegen) be akarom bizonyítani, hogy hű vagyok hozzád.

Az asszony (kicsinylően): No, no! Az nem olyan egyszerű.

A férj: Azt nem is mondtam, hogy egyszerű, hanem van egy nagyszerű

tervem. (Hamiskásan és pikánsan.) Próbáld fel a fürdőruhádat. Ettől a látványtól biztosan fiatalodni fogok vagy két esztendőtt.

Az asszony: Mondjunk inkább négyet. Ami biztos, biztos!

A férj: Csak bízd rám, mucuskám. Próbáld fel a fürdőruhádat.

Az asszony (megréműlve): Itt előtted?

A férj (mint aki nagyon józan és okos): Nem, nem, azt nem mondtam. A magunkfajta polgári család talpköve a tiszta erkölcs. Hanem menj be valamelyik szobába, én azalatt elküldöm a klienset, ha jön, aztán gyere be úgy (villogó szemmel) a la Siófok!

Az asszony: Nem, azt nem lehet! A szobák mind le vannak zárva. Csak a hálószoba kulcsát hoztam magammal. (Odamutat az ajtóra.)

A férj: Na? Hát öltözz fel a hálószobában.

Az asszony (megrettenve): De kérlek... ha a fürdőruhát fel akarom venni, akkor előbb le kell vetköznöm...

A férj: Hát vetközz le odabenn. Ezt mondom.

Az asszony: De egészen le kell vetköznöm...

A férj: Hát vetközz le egészen!

Az asszony (a legnagyobb zavarban): Akkor talán mégis inkább itt! — de nem, előtted nem...

A férj: Édes fiam, ha kapricirozol magad, öllözz át itt, és én majd addig bemegyek a hálószobába. (Indul.)

Az asszony (rémülten): Nem, nem!!

A férj (csodálkozva): Miért nem?

Az asszony: Izé! (Mentő ötlet gyanánt.)

A világhírű író, WILDE OSZKÁR

egyik leghíresebb szindarabjában azt írja, hogy: „először a modor, azután a morál”. Ez valóban így is van, mert a társadalmi forma és érintkezés már sok ember karrierjének vetette meg alapját. Az Athenaeum kiadásában most megjelent

DAMA ÉS GAVALLÉR

című füzet kimeríti mindazokat a formákat és szokásokat, melyek a társadalmi érintkezésben a jó modornak és biztos fellépésnek elengedhetetlen kellékei. Ára 1 pengő 80 f., bérmentve 1 pengő 90 f. Megrendelhető: kiadóhivatalunkban, (VII. ker., Dohány u. 12)

A Friedler-féle szabadalmazott

„GAMMA” hajnövesztő

egyszersmind a hajhullás, korpásodás, hajmolyosodás legtekélyesebb gyógyszere.

„GAMMA” hajszappan teljesen feleslegessé teszi minden más hajmosó használatát, mert általa a haj és a fejbőr teljesen megszabadul a felrakódott idegen anyagoktól. Orvosiilag kipróbálva és ajánlva. Kapható mindenütt.

FRIEDLER-LABORATÓRIUM

Budapest, VII. kerület, Murányi uca 46 sz.
Telefón: József 464—71

nsan.)
Ettől
ni fo-

égyet.

skám.

ötted?

okos);

m. A

pköve

uj be

tt el-

asztán

el) á

et! A

Csak

ma-

.)

zobá-

rlek...

enni,

m...

Ezt

tköz-

ban):

! —

rozod

majd

bába.

n!!

ánt.)

tő

haj-

e.

essé

ner

adul

ilag

ütt.

3 sz.

- Mert míg én itt öltözöm, bejöhet a kliens, akit vársz.
- A férj: Az igaz! Hát ne okoskodj sokat, *(huncutul)* menj be csak, és vedd fel azt a szép fürdőruhát *(kacsint)*, hadd lássalak.
- Az asszony: Én igazán nem tudom... nem... nem... hagyjuk az egészet.
- A férj: Dehogy hagyjuk. Örülök, hogy az egészet kitaláltam.
- Az asszony: Nem... most nem...
- A férj: Ejnye, te kis makaes, mész be mingyárt?
- Az asszony *(elszánja magát)*: Szóval te akarod?
- A férj: Sőt! *(Pajkosan megcsípi.)* Mint férjed és urad ezennel megparancsolom.
- Az asszony: Hát akkor jó! *(Veszi a pakkokat. A férj segíteni akar.)* Nem, nem, ne nyúlj hozzá! És maradj itt az asztalnál, míg be nem mentem. *(Indul, félúton megáll.)* Nem megyek, mert rám fogod nyitni az ajtót.
- A férj: Nagyon egyszerű. Csukd be az ajtót belülről kulccsal.
- Az asszony: Hát jól! *(Vállat von. Az ajtónál megáll.)* De én azt hiszem, hogy nagyon soká fog tartani.
- A férj: Nem baj, csak siess! Én addig végzek a klienssel.
- Az asszony: Te akartad. *(Bemegy.)*
- A férj *(egy darabig kéjes izgalommal járkál, majd a publikum felé kacsint, végül odamegy az ajtóhoz és ragyogó faunarcuval beszél)*: Menyvire vagy?
- Az asszony *(bennről)*: Már vetkőzöm!
- A férj *(újabb járkálás után ismét beszél)*: Még mi van rajtad?
- Az asszony *(belülről kikált)*: Már nincs semmi.
- A férj *(dörzsölgeti a kezét, ismét jár, ismét beszél)*: Még mi van rajtad?
- Az asszony: Már próbálom!
- A férj *(huncutul)*: És illik?
- Az asszony *(elfojtott kacagással)*: Nem illik, de te akartad!
- (Csengetés kívül.)*
- A férj *(odaszalad és kinyitja az előszoba ajtaját)*.
- Ramiro *(belép. Spanyol táncosné a zsardenből. Örült ruha van rajta, a feslettsége már komikus)*: Pá Palikám. Elkéstem?
- A férj: Pszt. Beszélj csendesebben.
- Ramiro: Miért beszéljek csendesebben? Direkt jó kedvem van, most keltem fel, csak éppen a suszternél voltam.
- A férj: Beszélj csendesebben, mert izé. Tudod! Ebben a házban vékonyak a falak és minden áthallatszik a szomszéd lakásba.
- Ramiro: Na, és ha áthallatszik? Kinek mi köze hozzá! Hiszen legényember vagy, nem igaz?
- A férj *(kinban)*: Hogyne, hogyne, csak beszélj lassabban.
- Ramiro: Ejnye, de kiállhatatlan vagy! Az éjszaka sokkal kedvesebb voltál. Na és mi lesz az uzsonnával?
- A férj: Már megrendeltem, fél hatra rendeltem. *(Az óráját nézi.)* Mingyárt annyi! *(Az égre néz, kétségbe van esve.)*
- Ramiro: Az helyes, mert olyan éhes vagyok, mint egy farkas. *(Körülnéz.)* Szép lakás. *(A férjhez.)* Mondd, szép ez a lakás?
- A férj: Szép!
- Ramiro: És miért van minden berámolva, ha itt laksz? Majd én mindig feljövök, neked rendet csinálni. Jó? Jó lesz, ha feljövök az én kis Palikámhoz!
- A férj: Hogyne, hogyne. Csakhogy most egy kis baj van.
- Ramiro: Baj? *(Feláll.)*
- A férj: Igen. Nekem most sürgősen el kell mennem.
- Ramiro: És sokáig maradsz ott?
- A férj: Dehogy. Öt percig. De most menjünk el.
- Ramiro: No jó! Gyere! Lenn majd megvárlak a kocsiban. *(Indul.)*
- A férj: Én is menjek? *(Folyton a háló felé nézeget.)*
- Ramiro: Hogy-hogy, te is? Hát ha dolgoz van.
- A férj: Ja úgy, vagy igaz! Mi? Persze. Tudniillik úgy áll a dolog, hogy nekem csak később kell sürgősen elmennem. Ebben sürgősen itt kell maradnom. De ha te el akarsz

menni, hát majd én később utánad megyek. (Feláll.)

Ramiro: Szó sincs róla! Csak nem hagylak itt. (Leül.) Várom az uzsonnát, aztán elmegyünk együtt. (Az ölébe ül, a lábát az asztalra rakja.) Jó cipő, mi? Az elébb vettem. Képzeld, milyen esetem volt. (A férj kétségbeesett gesztust tesz.) Bemegyek a suszterhez, hát egy olyan ronda cipőt akar rámszólni, direkt olyan volt, mint azok a torpedó-cipők!

A férj: Mik?

Ramiro: Azok a torpedó-cipők, amiket a hibáslábúak szoktak hordani.

A férj: Talán ortopéd?

Ramiro: Igen, igen, ortopéd. Ezt a kettőt mindig összetévesztem.

A férj (félhalott a kétségbeeséstől, a nő az ölében): Pardon, egészen elzsidadt a lábam.

Ramiro (feláll, kacag): O, te kis kezdő, te!

A férj (a háló felé néz): Pszt. Az Istenért! Csendben!

Ramiro (gyanut fog): Te Pali! Te valakit rejtegetsz itt előttem! Ki van még itt ebben a lakásban?

A férj (a homlokát törli): Senki, senki. Becsületszavamra.

Ramiro: Hát akkor mit félsz! (Vissza akar ülni az ölébe.)

Az asszony (ebben a pillanatban kilép fürőruhában, amely báli jellemzőnek is beillik): Ah! Ez az a kliens?

Ramiro: Mi?

A férj: Ő a kliens, fiam, igen. (Int Ramironak, hogy csend.)

Ramiro: Hát ezért drukkoltál, te utolsó? Két nőt rendelsz ide egyszerre? Én nem is vagyok neked elég, te vén kujon! Ki ez a nő és mit akar itt?

A férj: Most légy okos, Domokos.

Az asszony: Micsoda? „Két nőt rendelsz ide?” Miféle hang ez?

Ramiro: Ez nagyon jó hang! Ha nem tetszik, fiam, menjen az operábal

MINDENBEN

ELSŐ A

PESTI NAPLÓ

Az asszony: Lajos, azonnal világosítsd fel ezt a perszónát, hogy ki vagyok. Egy látszik, nem tudja.

A férj (nyájasan, bemutató gesztusokkal): Ramiro kisasszony — a feleségem.

Ramiro: Neked feleséged van? Nem értem.

Az asszony: Hát nem sok értelme van, de a felesége vagyok. (Dühös.)

Ramiro: Tisztességes asszony. Pfuj.

Az asszony: Maga egy pfuj, maga szemtelen perszóna. Ha üzleti útra indul, akkor olyan utat keressen, amely nem az én lakásomon megy keresztül. Az én lakásom nem egy kirándulóhely diszkrét kérést számára, érlette?

Ramiro (megvetően): Kéjutas? A maga urával? Ezzel a vén számmal? Azt nevezi nacesád kéjutasnak?

Az asszony: Annál nagyobb disznóság! (Hirtelen kitör.) De mit csevegek én itt egy ilyen csámpás démonnal! (Innentől kezdve a két nő szédületes gyorsasággal egyszerre beszél. Ramiro közben hátrál az ajtó felé, az asszony mindig követi.) Igenis, csámpás! És most azonnal hordja el az irháját innen, mert úgy lerántom azt a feketére pácolt frizuráját, hogy egy évi keresményét ráfizetheti, míg újra kiindolálják, maga tehetetlen liba, maga! Az uramnak hagyjon békét, mert ebből a vén spongyából úgyse tud egyebet kifacsarni, csak azt a pénzt, amit előlem eldugdos, mikor egy rendes kalapot akarok venni, nem ilyen örült butaságot, amelyet maga hord azon a divatos fején, maga vastag démon. Takarodjon ki innen, meg ne lássam az uccán, mert lekaparom a festéket a pofikájáról.

Ramiro (belevág a jelzett helyen és végig beszél): Én csámpás vagyok! Ó maga szerencsétlen. Az én lábam külön megjelent a divatlapban, maga boldogtalan kis mamuska, különben velem ne kiabáljon, nekem nem kell se a maga hüdös,

naftalinszagú lakása, se ez a totyogós mafla ura. Na hallja, ennél már csak igazán különbet találok. Jól is néznék ki. Engem pedig ne küldjön, mert én megyek magamtól is, az én kalapom pedig százötven pengő volt, vegye tudomásul, eredeti modell, pá, mamuska, tisztességes asszony! (Itt el.)

Az asszony (szünet nélkül folytatja): Az már mégis csak hallatlan, hogy nekem egy ilyen tizedrangú csillaggal ide kell állni veszekedni.

A férj (felhasználja a mondat végét): De édesem, most már ne izgasd...

Az asszony: Belőled is elég volt. Hallgass. Most azonnal vedd a kalapodat, rohansz a Váci uccába és este hazahozod azt a karperecet, amit a multkor néztem magamnak. (Egy pillanatnyi szünet.) Estig meg ne lássalak!

A férj: Jól van, drágám, megyek. Hol a kalapom? (A szoborhoz.) Pardon, ez a kalap az enyém. (Lebeszi, zavarában köszön a szobornak.) Alászolgája! Te addig mit csinálsz, fiam?

Az asszony: Nem sok értelme volt, hogy fölvettem ezt a fürdőruhát. Most bemeryek és átöltözöm még egyszer.

A férj: Igen kérlek, csak egész nyugodtan, a karperec meglesz. Csak egész nyugodtan.

Az asszony: Bízd rám és eredj már. Nincs kézsók, eredj, eredj. (A férj el. Az asszony becsukja utána az ajtót, aztán indul a hálószoba felé. Ekkor lép ki onnan a bojtár.) Maradj benn, szívem, még egyszer átöltözöm!

A bojtár: Még egyszer? (Vidáman vállat von.) No jó! Csak ezt a botot beviszem. Olyan nehezen loptam, most majdnem visszavette az öreg. (Az asszony be. A bojtár keresi a botot. Megtalálja, a közönségre kacsint és utrirozott járással végiglejt a színen a hálószobába.)

(Függöny.)

Szerkesztői üzenetek

Galamb a viharban. Mind a kettő a Metro—Goldwyn—Mayer-Studios, Culver City, California. Ralph Forbesnek angolul, Ramon Novarrónak németül írhat.

Turandot. Nős és tudunkkal egy gyermeke van.

Levice. Emil Jannings: Paramount Famous Lasky-Studios, 5451, Marathon Street, Hollywood, California. — Lon Chaney: Metro—Goldwyn—Mayer-Studios, Culver City, Calif. — Bíró Lajos: Deutsche Universal, Maurer Strasse 82. — Molnár Ferenc: Zsigmond ucca 18. szám. (Innen továbbítják.)

Gray Ary. Dymi valódi neve: Erdődy Mihály. Fiatal, szőke, nőtlen.

Vászonárúk

kelengyére

Szövetek

kabátra, ruhára

Selymek

ruhára, kabáthézésre

Műselymek

esinos ruhákra

Csipkék, szalagok,

elegáns ruhadíszek

Selyemharisnyák,

kesztyűk

pazar választékban, feltétlen
legolcsóbban

KLEIN ANTAL

divatnagyrúházában

Király ucca 53

(Akácfa ucca sarok)

Dobogó. A színpadnál sokkal nehezebb hely. A színpad és a néző távolabb vannak egymástól és itt a világitási effektusok is segítik a színészt. A dobogó intimebb hely, ahol a színésznek semmi segítsége nincs, csak a tehetsége. Dobogón csak sikert aratni vagy megbukni lehet. Középut nincs.

Barna. Az az ismertetőjele, hogy nem lehet meggyőzni arról, hogy nincs igaza. Szereti a nőket, de ebben sincs igaza.

Mogorva. Az illető művésznek feltétlen igaza volt „Ha valaki kiáll a színpadra, akkor legyen bátorsága elűzni a kritikát is.” Brávó!! Ezt még eddig kevés színész merete elmondani ilyen bátran. A kritika sohasem ölni akar, hanem gyógyítani. Ez pedig elsősorban a színész érdeke. Csak az a baj, hogy ezt kevés színész látja be. Rend szerint fel vannak háborodva, ha kritizálni merik őket. Levelének az a része, amely az igazgatókról szól, nem egészen állja meg a helyét, mert őket sokszor a sztárok terrorja köti.

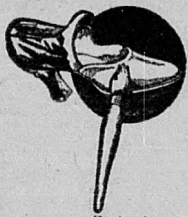
Kajár Sándor. Levelét átvettük.

Irma. Nem az volt a baj, hogy pincér, hanem az, hogy letagadta, hogy az. Amikor először találkoztunk, nem ő, hanem maga szégyelte.

Madame. A gombamódra szaporodó drámaírók sablonos munkája. Hagyja abba.

Mozirajongó. Gaidarow feleségével együtt Jugoszláviában vendégzerepel. Március közepén újból Berlinben lesz. Címe: Berlin—Halensee—Joachim—Friedrichstr. 53.

Előfizető 53. H. G. Wells címe: London Westminster. St. Erwins 614, Conan Doyle címe: Windlesham, Crowborough, Sussex.

Foltos
cipője
új lesz

ha azt **TRIOS BŐR-
FESTÉKKEL** átfesti

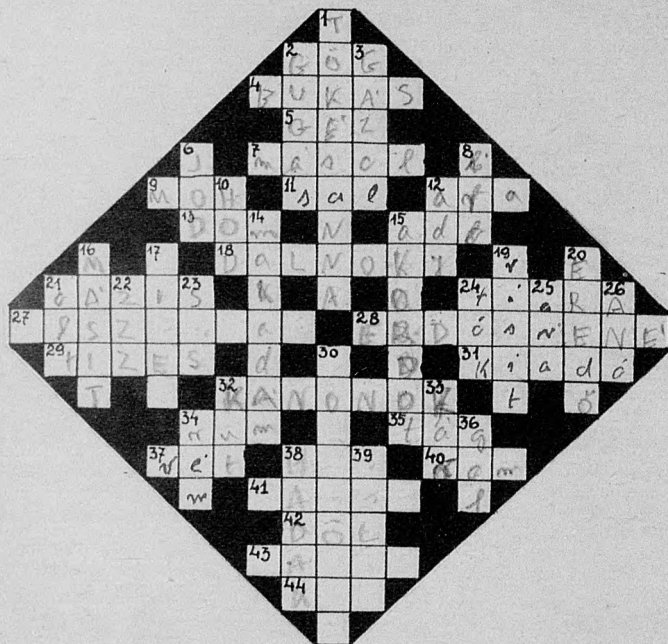
Mindenütt kapható
Gyártja: TRIOS, III, Vörösvári út 97

Angol nyelvtan

kezdők számára. Ara bérmentve 70 fillér.
Megrendelhető: a „Délbáb” kiadóhivatalában, Budapest, VII. ker., Dohány ucca 12

Kis fejtörők – nagyoknak

Keresztrejtvény.

Vízszintes sorok:

1. Pökkenőt jellemzi
4. Kereskedőnél szomorú
5. Kótszer
7. Irnok teszi
9. Fán is van
11. Ékezettel nyakban hordják
12. Esketést vár
13. Templom
15. Keservesen nyögöd
18. Hirneves színészünk
21. Ezen a szigeten a viznek és nem a földnek örvendeznek
24. Egyházi ember viseli
27. Pesti művészet háza
28. Irónok teljes neve
29. „Huszzonegyesben” bankot ütsz rá
31. Most kevés lakásra mondják
32. Pap
34. Alkohol
35. Bő
37. Bűnözőik
39. Azonos betűk
40. Régi maradvány

41. Szakácsnő teszi
42. Ferdül
43. Utas
44. Madár azonos más-salhangzó

Függőleges sorok:

1. Színésznök teljes neve
2. Golyválya van
3. Jármű teszi
6. Gyógyszer
8. Bús Fekete László
10. Állat
12. Költő neve
14. Utburkolat
15. Zongorán fogod („k” duplázandó)
16. Változtat
17. Ilyen pályázat is van
19. Malac teszi
20. Algebrai és mértani fogalom
21. Kertész igéje
22. Azonos betűk
23. Fordítva és latinul minden létezőt, dolgot jelent
24. Kártva és főzik
25. = 12. vízszintes
26. Görög előljáró-szócska

30. Színésznök teljes neve
32. Vízet ad
33. Fájdalmasan érint
34. Látomás
35. Rugják
38. A háborút győzelmét döntik el
39. Február hónapja

A 9. számban közölt keresztrejtvény megfejtése. **Vízszintes sorok:** 1. „Eszményi férj” Vilde 16. Résen 17. Epedő 18. Email 19. Emese 20. Salem 21. Sepró 22. Dab 23. Kl 25. Res 26. Ez 27. Cia (n) 28. Érsek 32. Elemi 34. Bázis 35. Nőnem 37. Ime 39. Ar 40. GGG 41. Ad 42. Eis 44. Amoda 45a Ördög 48. Urak 49. Iroda 50. Iker 51. Tátra 54. Öblös 57. Moh 59. Lé 60. Már 62. Er 63. Sól 65. Alában 68. Csósz 70. Tíara 71. He(c)kse 72. Apa 74. Ta 75. Lám 77. N(agy) L(ajos) 78. Rez 80. Dolor 82. Rezes 84. Óvele 86. Ápoló 87. Onódi 81. Tapán 89. „Mama” Szigligeti Ede. **Függőleges sorok:** 1. Eredeti 2. Séma 3. Zsebébe 4. Mes (sem) 5. Énekszám 6. Yes 7.

Ipar 8. Feleség 9. Édes 10. Róm(i) 11. Veszendő 12. Ime 13. Lapcime 14. Diri 15. Eladás 24. Leirő 26. Előad 30. Rá 32. En 33. Me 39. Margó 40. Garam 40/a Gődör 43. Igető 44. Akt. 45. Dir 46. Rab 47. Gis 52. Albatros 53. Tíara 55. Lesen. 56. Öröklött 57. Makadám 58. Hatalom 61. Ábrázol 63. Szepe 64. Tézene 66. Li 67. Na 68. Ch 69. SS 73. Pópa 75. Leng 76. Medi 79. Előad 81. oia (alo) 82. Roi 83. Sig (gis) 85. Voi.

Francia nyelvtan

kezdők számára. Ára bérmentve 70 fillér. Megrendelhető: a „Déliban” kiadóhivatalában, Budapest, VII. ker., Dohány uca 12

Előfizetési ár:

¼ évre 3 pengő 50 fillér, ½ évre 7 pengő. Ausztriában példányonként 60 Groschen.

Budapest, VII, Dohány uca 12

Felelős szerkesztő és kiadó: PAIZS GÉZA
Kiadótulajdonos: TOLNAI NYOMDAI MŰ-
INTÉZET ÉS KIADÓVÁLLALAT RT

Nyomatott Tolnai Nyomdai Műintézet és Kiadó-
vállalat Rt. mélynyomó-körforgógépein,
Budapest, VII, Dohány uca 12 szám

Szerkesztőség és kiadóhivatal telefonszámai:
József 423-39 és József 423-50

Amiről mindenki beszél

1. Hol és mikor született „Bánk bán” szerzője? Ki volt az?
2. Melyik világhírű ujságtrónk született 1842 nov. 12-én Acsádon?
3. Mi volt az „Oszták Magyar Monarchia” előbbi neve. Ki és mikor változtatta azt meg?
4. Milyen mély a budapesti város legéti arlézikút? Hány évig fúrták?
5. Zrinyi Miklós költő hogyan és hol lelta halálát?
6. Ki a „Tolonc” szerzője? Melyik pályázatot nyerte meg vele a szerző? Hányan pályáztak és mennyi volt a jutalomdíj?
7. Kinek a szobra áll a budapesti Keleti pályaudvar előtt? Ki készítette azt és mikor leplezték le?
8. Melyik évben adták át a forgalomnak a budapesti Lánchidat?
9. Melyik évben halt meg I. Ferenc József király és császár?
10. Hol és mikor helyezik örök nyugalomra Kossuth Lajos hamvait?
11. Melyik évben lépett életbe hazánkban a dohánymonopólium?

A 9. számban közölt kérdések megfejtése. 1. 1900 július 8-án. 2. 586 július 9-én. 3. Semmelweiss Ignác dr. 4. Colt Sándor. 5. Napoleon fia meghalt Schönbrunnban 1832-ben. 6. Bleriot 1909. 7. 1794. 8. Segesvári csatában 1849 július 31-én. 9. 1903. 10. Szentirmay Elemér dalköltő.

A 9. számban közölt betűpótló rejtvények megfejtése. Puszipajtás. Nagyasszony. Rátkai. Beregi.

BETŰPÓTLÓ REJTVÉNYEK

Betűk helyesen pótolva és függőlegesen olvasva „Danton halála” négy szereplőjének teljes nevét adják.

— olo —	— almu —
— rdr —	— mad —
— en —	— uti —
— yegí —	— riadn —
— ra —	— e —
— ev —	— elle —
— dá —	— rén —
— an —	— ed —
— ran —	— ze —
— y —	— yere —
— aná —	— sín —
— rank —	

BETŰREJTVÉNYEK

Manci, Bözsi
V

k l & i z=1
leng

z s & a
an

z s p r r r R

R d Huba a -n
é

Sír a hegedűm no y vi télen
két húrja... no y vi tartják

Br. v v repülnek
vele a

o Szabó Lajos
Bpest,
& t Korall u. 6 sz.

p=b G -b
czy lótáp

A 1929 március 30-án
fizetek Önnek 105 P-t.
Bp. 1928 december 5.
Kiss Imre
y i te + 6 farkas ar.

A 9. számban közölt népdalok betűrejtvényekben megfejtése. 1. Ki tanyája ez a nyárfás. 2. Szeretnék szántani, hat ökröt hajtani. 3. Káka tővén költ a ruca. 4. Isten áld meg a magyart. 5. Kítették a holttestet az udvarra.

A 9. számban közölt betűrejtvények megfejtése. 1. Belvárosi Színház. 2. Várady Aranka. 3. Eszményi férj. 4. Peleskei nótárius. 5. Színésznövények

Délibáb

Megjelenik minden szombaton

F. Lányi Margit, a Nemzeti Színház művésznője (Fotó Angelo)

ANGULO
PHOTOS

III. évfolyam